

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 86

Dijous, 18 de juny de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 58, segona i darrera reunió

S U M A R I

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures urgents necessàries per a evitar la regressió del delta de l'Ebre (tram. 302-00173/08) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte pressupostari en les finances de la Generalitat de les mesures formulades pel Govern de l'Estat (tram. 302-00174/08) p. 8

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'adopció de mesures per a regular el dret a la interrupció del tractament del suport vital (tram. 302-00175/08) p. 13

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'agricultura i la ramaderia (tram. 302-00176/089) p. 18

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'articulació i l'impuls de l'euroregió (tram. 302-00177/08) p. 24

Interpel·lació

al Govern sobre la política d'endeutament (tram. 300-00215/08) p. 32

Interpel·lació

al Govern sobre les finances de la Generalitat (tram. 300-00218/08) p. 38

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 58.2

La sessió suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, i la consellera de Salut.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures urgents necessàries per a evitar la regressió del delta de l'Ebre (tram. 302-00173/08)

Ho fem amb el desè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre les mesures urgents necessàries per evitar la regressió del delta de l'Ebre. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Juan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, president. Senyores, senyors diputats, presentem la moció subsegüent a la interpellació que vam presentar l'altre dia, i en el mateix camí que vam presentar la interpellació, que anava encaminada, per una part, a les inversions a desenvolupar a les Terres de l'Ebre, i per l'altra part, a temes d'agricultura que afectaven d'alguna manera també el Departament de Medi Ambient, hem presentat aquests quatre punts; dos, podríem dir que van en el camí de les Terres de l'Ebre, i dos que van en general als temes agrícoles.

Referent al primer punt, de les inversions a les Terres de l'Ebre, tots som conscients que quan los grups polítics estem a les Terres de l'Ebre tots i cada un de nosaltres diem que defensem lo pla integral tal com se va redactar al seu dia i d'acord amb les inversions que allí es fixaven. La veritat és que han passat cinc anys, més de cinc anys, i les inversions que tots mos hem compromès a portar a terme, esta execució d'obres a les Terres de l'Ebre, no s'han fet. Som conscients que es van demanar 1.030 milions d'euros de subvencions a Brusselles, dels quals 270 van ser, d'alguna forma..., no es van adjudicar en obres proposades, i sí que es van adjudicar los altres 670 milions d'euros. D'estos 670 milions d'euros, realment, només anaven destinats a les Terres de l'Ebre en obres 230, i directament a la neteja del pantà de Flix, que nosaltres creiem que això no és una inversió, sinó que és una necessitat i obligació, portar a terme aquesta neteja.

Si ara mirem lo pla d'inversions a Catalunya, les propostes que hi han en tema de subsidència i regressió del delta, veurem com lo que es proposa una vegada més són quatre estudis per a portar a terme, no obres ni execució directa. Per tant, nosaltres creiem que ja és

convenient i necessari que aquest pla se fixe un termini i que realment se porti a terme l'execució del pla integral tal com estava redactat i tal com tots mos n'omplim la boca davant dels ciutadans de les Terres de l'Ebre quan estem allí i diem que defensarem aquell territori.

La moció, lo primer punt, diu, concretament, que es faci l'execució del pla i que, d'alguna manera, se faci en lo termini de cinc anys. Perquè, si no fixem data, al final, lo que comentàvem dels estudis..., repetixo que lo pla d'inversions de l'Estat a Catalunya, en lo que fa referència al pla integral, torna a parlar de quatre estudis sobre el que és regressió i subsidència. Per tant, hem de fixar lo pla d'execució.

Referent al segon punt que proposem, la creació d'una subcomissió de medi ambient que estigués formada, d'alguna forma, per membres diputats del territori, diputats de tots i cada un dels grups del territori, crec que també seria, donada la necessitat que hi ha a les Terres de l'Ebre, que tenim, com sabem, dos parcs naturals, que tenim la Xarxa Natura 2000, que tenim la Llei de costes, lo Pla director costaner —no cal repetir totes les figures de protecció que tots sabem i som conscients que tenim—; que d'alguna forma totes aquestes figures de protecció, en un moment donat, se contradiuen o deixen..., d'alguna forma, limiten les activitats econòmiques que es puguin fer al territori, bé siguin turístiques, agrícoles, industrials o altres, jo crec que seria convenient aquesta subcomissió, per una part, per fer el seguiment del desenvolupament d'aquest pla integral que estàvem comentant, i per altra part, també per fer un seguiment de totes les necessitats.

Els en posaré un exemple. El dia 1 del mes que ve, des del Departament de Política Territorial de la Generalitat de Catalunya hi ha l'ordre d'enderrocament d'un edifici rural a les Terres de l'Ebre. I, com vostès saben, també hi ha —ho van llegir als pressupostos—, a través d'Incasol, l'enderrocament de dos edificis més. Clar, estem formant figures de protecció i, com deia abans, estes figures de protecció a vegades limiten les activitats de turisme rural, activitats agrícoles i altres. I això, d'alguna forma, doncs, s'ha d'evitar, perquè al final ho estem protegint tot menys, com vaig comentar al senyor conseller, les activitats agrícoles i el ser humà que també està vivint allí, els habitants del delta.

I els dos últims punts que van referents al tema agrícola, com vostès saben, són la proposta del reglament de fitosanitaris, que el que no podem és que els nostres pagesos quedin en inferioritat de competència referent a altres productes d'altres països. Si realment hem creat una limitació de totes les substàncies a aplicar als nostres cultius, lo que hem de fer és que després no puguin entrar cultius i productes d'altres països que no tinguen les mateixes condicions que nosaltres i els nostres pagesos no siguin competitius al mercat.

I, per últim, en el tema dels ajuts agroambientals, demanar al Govern central, d'alguna manera, que ajudi a la possibilitat que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

...en cas que hi hagi alternativa de cultius, que hi puguem estar los ajuts agroambientals.

Per tant, jo crec que són quatre propostes: una, un compromís, que tenim tots, de complir-lo; la segona, una subcomissió que creiem que és necessària, i la tercera i quarta són dos gestions que ha de fer la Generalitat de Catalunya davant del Govern central per a defensar los interessos dels nostres pagesos, que això no porta cap cost, cap inversió, sinó que és una gestió en defensa de tots.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Espero que, amb la voluntat que va manifestar el senyor conseller de consensuar aquestes propostes i que compartia aquestes opinions, nosaltres, d'alguna forma, lo Grup Popular, tal com la va presentar, esperem lo recolzament de tots i cada un dels grups de la cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Xavier Pallarès.

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Bé, senyor Bertomeu, la proposta, la moció que vostè ens presenta avui aquí, des del nostre punt de vista, entenem que és una moció oportuna quant al temps i necessària, part d'esta proposta, per a la tranquil·litat, no?, de la gent que viu al delta. Jo suposo, senyor Bertomeu, que vostè, quan va presentar esta interpellació al conseller, va vindre donat en el temps per les declaracions i pels estudis que al seu moment va presentar el Departament de Medi Ambient, concretament el conseller Baltasar, que va vindre a l'Ebre, doncs, a presentar, a dir que l'Ebre estava en regressió, el delta de l'Ebre estava en regressió, per tant teníem un problema damunt la taula. Per tant, vull entendre que vostè al seu moment va dir: «Doncs, escolta, anem a presentar una proposta, anem a discutir amb el conseller aquestes mesures, aquestos temes que el conseller avui ens presenta al delta, i mirarem a veure si després a la moció la gent del tripartit ens donarà suport o no ens donarà suport al que el mateix conseller havia anunciat al delta.»

Vostè diu una cosa important, que és posar terminis; terminis que, des del nostre punt de vista, entenem que són necessaris; terminis perquè, si no fixem terminis, al final anem parlant, anem parlant, i els problemes no es desbloquegen.

Del PIDE, tal com també hi feia referència vostè, als pressupostos de l'Estat de l'any 2009 ja hi han desaparegut 6 milions d'euros. El senador Joan Maria Roig, en preguntes a la ministra Espinosa, ja demanava: «On han anat a parar estos 6 milions d'euros?» Nosaltres ens preguntem: estos 6 milions d'euros que havien d'aparèi-

xer als pressupostos de l'any 2009, on són?, on estan?, on s'han perdut?

Per tant, des d'este punt de vista, entenem que hauríem de, tots plegats, fer una reflexió, perquè, si això és una llei, la llei està per complir, i, per tant, si està per complir, s'ha d'actuar.

Jo em penso que amb aquesta moció que vostè presenta vol posar, en certa manera, la mesura per a frenar este alarmisme. Perquè en certa manera hi un alarmisme d'estudis i més estudis, que al final no acaben de fer l'actuació definitiva que necessita el delta. Resulta que han perdut 6 milions d'euros, però, com vostè deia, també hi ha una sèrie de diners que estan pressupostats a Madrid i s'ha d'actuar. Lo problema és que, clar, anem perdent diners, anem perdent diners, i no acabem d'actuar. I el problema que no acabem d'actuar és perquè els senyors del tripartit, i concretament Departament de Medi Ambient, clar, quan han d'actuar, resulta que no saben com actuar, perquè resulta que, si fem una obra, l'obra ha de tindre molt poc impacte, no s'ha de veure l'obra, i per tant al final no mos acabem de posar mai d'acord. I tenim experiències, com el delta del Po, que podrien ser una de les solucions per al delta de l'Ebre.

Però, clar, el problema està que, quan mos decidim a actuar, després apareix un animallet o qualsevol cosa, i això alenteix les obres. I en poso un exemple –sí, sí, riguem, riguem–, en poso un exemple, per exemple, que està passant a l'Ebre: una libèl·lula paralitza unes obres d'una carretera T-330 o alenteix la..., una libèl·lula que el senyor Bertomeu..., sols n'hi han quatre a Europa, i una ha anat a caure a Prat de Compte. Benvinguda sigui la libèl·lula, però continuem amb la nostra carretera, perquè sense la carretera al final no hi haurà progrés. I esta és la realitat que avui tenim.

I, agafant algun dels socis del Govern, vostès mateixos diuen: «Instarem el Parlament i el Govern a exigir el compliment de les inversions previstes al PIDE.» És lo que vostès mateixos diuen. «No s'han complert les previsions pressupostàries previstes en esta matèria, i no podem esperar més temps»; això ho diuen vostès, i, per tant, amb això estariem completament d'acord.

S'exigeixen vostès mateixos complir la llei; vostès diuen que no podem esperar més. I agafem declaracions d'alcaldes de la zona de l'Ebre. L'alcalde de Deltebre: «Estem en emergència nacional.» L'alcalde d'Amposta: «És hora de deixar els estudis i prendre mesures. Estem en emergència nacional.» O l'alcalde diputat de l'Ampolla: «Hem perdut molt temps i ja tenim situacions greus que s'haurien de resoldre immediatament.» I això és la realitat de l'Ebre, i per tant nosaltres, des d'aquí, entenem que esta moció s'hauria d'aprovar.

Sí que estem d'acord que en molts dels aspectes hauríem d'avançar. Precisament, lo tema del cabal ambiental, el qual des de Convergència i Unió, confrontats en este cas amb el Partit Popular, entenem que s'hauria de decidir des de la mateixa Generalitat de Catalunya, el mateix Govern català, que pogués tindre incidència en lo tema del cabal ambiental.

Però, en aquesta moció en concret a què vostè ens fa referència, a la primera part, que jo entenc que és lo cost

més important d'esta moció que vostè ens presenta, des de Convergència i Unió li donarem el suport, perquè parla de temps, fixa quantitats i demana actuacions, actuacions urgents i necessàries.

Quan parla del tema dels fitosanitaris, també hi estem d'acord. Des de Convergència i Unió al seu moment ja vam presentar la nostra preocupació per estos fitosanitaris que des de la Unió Europea es prohibeixen i que normalment, estos fitosanitaris, quan se trauen al mercat los nous, que normalment afecten herbicides, són molt més cars i el pagès ha de pagar molts més diners per a poder fer estos tractaments, que des del nostre punt de vista s'han de fer, però s'haurien de fer amb uns preus adequats a les necessitats i a la realitat que avui pateix el nostre sector agrari. Vam insistir, mitjançant una proposta de resolució, que fos mitjançant l'IRTA, que estudiés altres mecanismes, altres productes fitosanitaris, que anessen a favor –i acabo, senyor president– de la butxaca del nostre pagès.

I amb el tema dels agroambientals plenament d'acord, defensors del tema dels ajuts agroambientals, perquè sense agroambientals el delta i la majoria o gran part dels productes agraris del nostre país, els pagesos sofririen i patirien molt. Per tant, des de Convergència i Unió donarem suport a aquesta moció.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Maria Dolors López.

La Sra. López Ortega

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor Bertomeu, avui vostè ens presenta una moció que té quatre punts i que van, segons vostè, derivats a protegir el delta de l'Ebre, que està, evidentment, en perill de regressió. Anem a analitzar punt per punt la seva proposta.

En el primer demanen vostès que en els cinc anys a vindre s'executen els 560 milions d'euros en què es va valorar el Pla integral del delta de l'Ebre. Però vostè sap que ja s'hi està treballant, que ja hi han obres que estan en marxa. El passeig del delta de l'Ebre n'és un, que és del seu poble; les comportes del canal esquerre; la descontaminació del pantà de Flix, que també l'han anomenat... També podem parlar dels treballs realitzats tant en el que respecta al sanejament de l'aigua, a l'abastament d'aigua en alta; implantació d'una xarxa d'indicadors ambientals; programes per a garantir la funció dels corredors biològics, entre altres... Hi han moltes actuacions que ja s'estan executant, moltes que ja estan executades i moltes altres que estan projectades i en vies de, molt properament, començar. És a dir que este primer punt no té raó de ser.

En el segon punt demana vostè la creació d'una subcomissió de la Comissió de Medi Ambient i Habitatge. Però és que anem a duplicar un organisme i funcions, perquè ja tenim la Comissió de Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre, que realitza este paper.

El tercer punt. Demana vostè que s'aplique i s'execute la normativa comunitària europea sobre productes fitosanitaris, de forma que no supose una limitació, restricció o perjudici per als interessos de l'agricultura. Bé, la normativa que vostè anomena de fet ne són dos. Hi ha un reglament que, com tothom sap, s'aplica directe, tal com és; si s'hagués de fer alguna modificació, mai pot ser menys restrictiva que l'original. I l'altra és una directiva que, encara que està aprovada, no està publicada; quan se publiqui tindrem dos anys per a aplicar-la, i, en tots els fòrums on s'està discutint justament com s'haurà d'aplicar esta directiva, està el DAAAR, que és el que vetlla pels interessos dels agricultors.

En el quart punt, que és el que menys he entès, si li he de dir la veritat, en lo tema dels ajuts agroambientals, a veure, els ajuts agroambientals estan condicionats al compliment dels requisits que estableix la mateixa mesura. Aquells que s'hi poden acollir, doncs, s'hi acullen, i en cap moment és incompatible amb les altres subvencions de la PAC. Quan en la seva moció vostè proposa que renunciïn a ajudes de la PAC per poder tindre ajudes agroambientals. Vull dir, una cosa no és incompatible amb l'altra. Vostè està, aquí, demanant que renunciïn a una cosa que no tenen perquè renunciar-hi. Com pot veure, cap dels quatre punts de la seva moció té raó de ser i, evidentment, la rebutjarem. Però no voldria perdre l'ocasió d'exposar la meua sorpresa, li ho he de dir, i incredulitat davant dels seus propòsits. La pitjor agressió que pot patir el delta de l'Ebre, el nostre Delta, és un transvasament com el que estava previst al Plan Hidrológico Nacional del Govern Aznar, del Govern del seu partit, i que, per sort, el Govern Socialista del president Zapatero va derogar. Jo me n'alegro, sincerament, que vostè hagi obert els ulls i ara es preocupi pel futur del Delta, però hauria sigut més útil fa uns anys, quan l'agressió més gran que podem patir estava a punt de caure'ns a sobre.

I ara, si em permet que sigui jo la que l'insti a vostè, li demanaria que treballés en ares que el seu partit no tingué en compte el Pla, un nou Pla Hidrològic Nacional, un nou transvasament, que seria de nou l'amenaça més important per al nostre territori.

Ara fa pocs dies, justament després de les eleccions europees, quan estaven vostès a València eufòrics, alguns dels seus dirigents ja va anunciar que guanyaran les pròximes generals i que llavors l'aigua de l'Ebre serà per a tot el llevant. Això és el que han d'evitar, treballi vostè en este sentit, perquè per la meua part, i personalment, treballaré perquè vostès no arribin al lloc on puguin realitzar-ho.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Marta Cid.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Amb cinc minuts intentaré ser breu en l'exposició, i a més a més la diputada que m'ha

precedit jo crec que ha centrat bastant la qüestió en la moció que vostè presentava. De totes maneres, senyor Bertomeu, jo li he de dir que vostè va fer una interpel·lació que, arran d'una altra que venia del canvi climàtic, vostè parlava d'afectacions al Delta, vostè va parlar de mesures i d'actuacions preventives després d'aquest estudi, vostè parlava des d'un sentit, ho va dir, constructiu i respectuós, i vostè mostrava una gran preocupació per les afectacions econòmiques del Delta pel que feia als temes de pesca, agricultura i turisme. En tots aquests punts hi estem d'acord, realment hi estem d'acord.

Ara bé, quan vostè en la seva interpel·lació va començar a parlar d'un discurs on confronta la protecció del Delta, que recordo que..., del que parlem és del PIPDE, és del Pla integral de protecció del delta de l'Ebre, quan vostè va començar a confrontar el seu discurs que la protecció va en contra del desenvolupament econòmic d'una zona, aquí ja no hi estem d'acord, perquè no és això, –no és això. Però vostès este és un discurs que alimenten sistemàticament, en lloc de fer la feina pedagògica que li correspon a tot polític, eh?, al territori que la gent ha d'entendre que tot és possible fer-ho de la millor manera, perquè, si no ho protegim, acabarem per no poder desenvolupar econòmicament absolutament res.

Per tant, aquesta, diguéssim, confrontació no la compartim. I vostè ho va especificar encara més quan va parlar de mesures dures. I vostè va dir: «Mesures dures, primer en euros.» I jo vaig pensar: «El senyor Bertomeu parla que necessita molts diners per a inversions.» Però una mica més avall va dir: «Mesures dures vol dir...» I mesures dures vol dir posar ciment, senyor Bertomeu. I així vostè ho va deixar totalment clar. Nosaltres també en aquest aspecte discrepem.

De la lectura de la moció em sembla que, com he dit abans, aquí s'ha fet una exposició prou acurada del perquè no la compartim. En primer lloc, jo li diria que en el punt 1 aquest Parlament i en aquest Ple en debats de política general i a la Comissió de Medi Ambient i Habitatge hem pres per unanimitat, fins i tot, postures d'impuls a les obres del PIPDE i hi hem estat d'acord. Per tant, jo diria que aquest punt no s'escau, perquè ja l'estem treballant i, a més a més, d'una manera unitària. Però el punt 4 jo tampoc no l'he entès. No hi ha perquè renunciar al primer pilar de la PAC i del segon de la PAC. Però, bé, doncs, ho explicarà, però aquí, en el redactat, no hi surt. I després hi ha una cosa que jo sí que li voldria dir, amb el poc temps que em queda: no puc extreure aquesta moció d'una visió global del Delta, de la preocupació per la gent del Delta i per al desenvolupament econòmic del tram final del riu Ebre. No ho puc extreure-ho. És impossible, senyor Bertomeu, que féssim això, perquè això és no dir-li a la gent la veritat de les coses i de la globalitat.

Quan vostè parla d'una subcomissió, jo hi estic d'acord, tenim una comissió de sostenibilitat; tenim un institut per al desenvolupament de les comarques de l'Ebre en el sentit d'urbanístic, que vostè n'acaba de fer, un moment, aquí esment també, i tenim una situació global. Sap quina és la situació global? Quan vostè deia: «És que hem fet molts estudis. No sap la quantitat d'estudis que vam haver de fer per demostrar al Partit Popu-

lar que els transvasament de l'Ebre no es podia fer. Si en vam perdre d'anys!» Molt anys vam perdre, senyor Bertomeu, molts. Però és que a sobre –a sobre–, la setmana passada, al Congrés dels Diputats vostès van donar suport a una reforma de la Llei del Pla Hidrològic que les Corts d'Aragó van portar on resulta que el que demanen és que el cabal ambiental, que a vostè tant li preocupa, l'acabin decidint, textualment, totes les comunitats autònomes. I, si no hi ha acord –si no hi ha acord–, diu: «Se tendrá en cuenta la representatividad poblacional y territorial de cada comunidad autónoma de la cuenca.» O sigui, que nosaltres, els del Delta, els que a vostè tant li preocupen, que són els que tenim menys habitants, lo tram de Catalunya no pintaria absolutament res per al cabal ambiental del delta de l'Ebre. I vostès hi van donar suport. Als seus companys de Madrid, vostès els van donar suport. Continuen en el de sempre.

Realment, si a això li afegim que, a més a més, volien desvirtuar totalment el PIPDE entrant a pervertir un instrument per al Delta entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat i la gent del Delta, perquè era el que també pretenien els aragonesos, també els van donar suport, realment vostès no estan ajudant al Delta. O si vostè ho vol fer, té companys de viatge que no són els seus, senyor Bertomeu. Perquè, si vol ajudar la gent del Delta, si vol aturar la regressió, el primer que han de fer és que baixi aigua, i perquè baixi aigua, ni transvasaments, ni cabals ambientals decidits des de la punta de la conca.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. I, d'entrada, senyor Bertomeu, una disculpa: m'he perdut una part de la seva intervenció, venia amb prou temps, però al final he tingut molts problemes. Li prego que no m'ho tingui en compte. M'he disculpat, però també li haig de dir que no votarem la seva moció. No la votarem pel concret, per allò que proposa, però també per qüestions de fons, com podrem veure.

Miri, la primera cosa quan vam llegir el seu text, va ser dir: «Bé, què està passant amb el PIPDE, què passa?, és que les coses no avancen?» I llavors ens vam remetre, vostè sap que existeix, a la Comissió per a la Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre, que hi estan representats tots els ens polítics i socials, que va fer l'última sessió a Amposta, el 25 de març del 2009, i allà es va passar comptes en quin estat està actualment el PIPDE. I el PIPDE en aquella part que correspon a l'Agència Catalana de l'Aigua està avançant i en bona part està finalitzant els seus treballs. Definició del règim de cabals de manteniment: «Finalitzat i tramés a la CHE.» Millora de la qualitat de les aigües: 24 EDAR en funcionament, 8 en execució, 18 en tramitació i 5 en disconformitat d'emplaçament; inversió de 29 milions d'euros. El Programa d'implantació d'abastament, en aquesta fase finalitzat.

El projecte en un cas i l'estudi d'alternatives en dos. La xarxa d'indicacions ambientals, dos acabats i transmesos a la CHE, i la dinàmica de sediments per la seva pròpia dinàmica s'ha d'acabar l'any que ve.

Per tant, escolti, el PIPDE avança, especialment en aquella part que és responsabilitat del Govern de la Generalitat, i en aquella part que és responsabilitat del Ministeri també es va donar compte i també avança, a vegades potser no tan de pressa com nosaltres voldríem; però li asseguro que avança, i evidentment avança tenint en compte què diuen les directives europees sobre les qüestions mediambientals. Només faltaria! Nosaltres no caurem mai en la frivolitat de qui, amb el mateix discurs –i no ha sigut vostè, senyor Bertomeu– ha dit que no calia respectar les espècies i a continuació ha reclamat les ajudes agroambientals. Dubto que a Europa algú ho pugui entendre.

Per alta banda, vostè ens fa la proposta d'una subcomissió. Miri, escolti'm, a la Comissió de Medi Ambient s'atenen les qüestions que fan referència, i no val la pena de duplicar organismes. D'altra banda, tenim la Comissió per a la Sostenibilitat que és, precisament, qui té la missió de recollir la veu al territori i d'aplicar-la.

Sobre les qüestions agràries, reiterar el que ja han dit els portaveus dels grups de Socialistes de Catalunya i d'Esquerra Republicana de Catalunya, no considerem que la seva moció aportí cap cosa substancial.

Però li he dit, també, que votàriem en contra per una qüestió de fons. Miri, a la interpellació que vaig fer jo abans de la seva, jo vaig dir que en el Delta jugàvem un partit o jugàvem tres competicions a la vegada: jugàvem el PIPDE, vaig dir «aquelles obres que s'han de fer independentment de la resta»; jugàvem amb la qüestió del canvi climàtic, havíem de fer front –no m'agrada la paraula «jugar», havíem de fer-hi front– al canvi climàtic, i això és el que havia fet el Govern de la Generalitat, i vaig dir: «i a més a més hi ha un tema fonamental que és el manteniment del cabal». I aquí hi han hagut novetats aquesta setmana i haig de reconèixer que vostè el calendari li ha fet una mica una mala passada.

Resulta que aquesta setmana s'ha vist en el Congrés dels Diputats la proposta per modificar l'actual règim de fixació als cabals ambientals. La fixació d'un cabal ambiental ha de ser una qüestió hidrogràfica, tècnica, de viabilitat biològica d'aquell riu. No és una qüestió de determinació política. Doncs, molt bé, resulta que es va presentar una proposta que deia, ja s'hi ha fet referència: «La fijación de los caudales ambientales se realizará de acuerdo con el acuerdo favorable de todas las comunidades autónomas. En casos de desacuerdos se tendrá en cuenta la representatividad poblacional y territorial de cada comunidad autónoma.» Això és el que es va proposar. Molt tècnic, molt hidrogràfic, molt biològic, absolutament lògic. Molt bé, fantàstic. Afortunadament, Convergència i Unió hi va votar en contra, Esquerra Republicana hi va votar en contra, el Partit Socialista de Catalunya hi va votar en contra, Iniciativa per Catalunya Verds hi va votar en contra. Però, vostè sap què va dir el portaveu del Partit Popular?: «En su día, el Consejo de Agua del Ebro al definir el Plan Hidrológico correspondiente fijó un cabal de 100 metros

cúbicos. Si tenemos en cuenta que en Cataluña genera unos 3.500 hectómetros cúbicos al año y considerando los usos actuales del recurso en este territorio, se concluye que es el resto de la cuenca, es decir, las ocho comunidades restantes las que aportan a la mayor parte del caudal ecológico del Delta. Es decir, pretenden que los aportes anuales de las que llegan a la desembocadura se sitúen entre los 9.000 i 12.000 hectómetros cúbicos. Es decir, al menos la triplicación de lo establecido, más de la mitad de los recursos generados a lo largo del río deberían ir al Delta.»

Miri, el Partit Popular va fer el batxillerat quan va proposar un transvasament de mil hectòmetres cúbics anuals, però la revàlida l'han passada ara, quan han donat, vostès, suport a una proposta que va contra el que és la clau del manteniment del Delta com un ecosistema viu, i perquè per molts anys el puguem «disfrutar», però no serà amb la seva aportació que ho tirarem endavant.

Molts gràcies.

El president

Senyor Robles, en nom del Grup Mixt, pot intervenir.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Tema controvertido esto del Delta como podemos ver. Todos estamos de acuerdo con su conservación, pero no todos estamos de acuerdo en la manera que se está haciendo. Intentemos contextualizar un poquillo ello.

La Ley del Plan Hidrológico Nacional fue aprobada en el año 2001 y fue modificada por la Ley 11/2005, de 22 de junio. Esa modificación afectaba a dos artículos: el artículo 26 i la disposición adicional décima. No entraremos en qué propiciaron aquellos cambios, pero sí pedimos que los beneficiarios de esos dos cambios hoy entiendan principios como los de solidaridad e igualdad y algo tan básico y tan elemental como el bien común que mi parte de la izquierda debe de tener muy en cuenta. Con el actual texto el artículo 26 dice que «la fijación de los caudales ambientales se hará con la participación de todas las comunidades autónomas que integran una cuenca hidrográfica y que ese acuerdo se adoptará en el Consejo del Agua», pero fija una excepción.

La excepción es la disposición adicional décima en relación con el Delta del Ebro. Este es el meollo de la cuestión y este es el problema. En todas las cuencas de todos los ríos de España son todas las comunidades autónomas que integran esas cuencas las que deciden qué caudales ambientales son los adecuados, todas salvo el delta del Ebro. Este es el problema: para fijar el caudal ambiental en el último tramo del río Ebro establece una norma completamente distinta. Es a través de lo que se denomina el Plan Integral de Protección del delta del Ebro donde se define el régimen hídrico del Delta, eso se incorpora al Plan hidrológico de la cuenca porque la ley habla imperativamente. ¿Como se aprueba el Plan integral? En una reunión o comisión bilateral entre el Gobierno de España y el Gobierno de Cataluña, que son, en definitiva, quienes deciden el caudal ecológico.

Sin embargo, cualquier decisión de fijar un caudal ambiental sobre el delta del Ebro al final repercute en Aragón, en Navarra, en la Rioja, en Castilla-León, en el País Vasco y en Cantabria, evidentemente también en el Delta. La modificación del año 2005 supuso introducir un factor discriminatorio que a nuestro juicio no es de recibo. El Delta es cuenca del Ebro, y dentro de este marco, es decir, en el Consejo del Agua es donde se deben decidir los caudales ambientales. Los caudales ambientales todos, sin excepción, se deben decidir en el Consejo del Agua por todas las comunidades autónomas que la integran, esto choca con las competencias que tenemos en la Generalitat en materia medioambiental. Pero parece lógico que sea en una comisión mixta de la que formen parte todas las comunidades autónomas donde se opine sobre los caudales ambientales y sea el Gobierno de la nación quien dé el visto bueno a ese Plan integral del delta del Ebro, porque la materia hidráulica, el agua, es política de Estado, es política de todos.

Por cierto, solo estando el Estado detrás, el Delta tiene asegurado sus intereses, porque solo una política de Estado tiene como primer objetivo defender cada una de sus partes, y no los intereses coyunturales de alguna de ellas, como suele pasar cuando se lo dejamos solo a cada una de las comunidades autónomas. Si llevásemos al extremo las relaciones bilaterales o las tomáramos como autónomas en cuestiones que afectan a todos, llegaríamos al absurdo de que Castilla y León, por ejemplo, podría gestionar unilateralmente el 90 por ciento del tramo del Duero, independientemente de otras regiones de España, incluso del Estado de Portugal, como es en este caso. O que, ya que Cataluña lo puede hacer con el tramo final del Ebro, Aragón exigiría hacerlo con el 50 por ciento de la cuenca total. Y recordemos que implica a siete comunidades autónomas y, además, es previa a la entrada en Cataluña.

Ojo, los primeros interesados en cooperar somos los que tenemos el último tramo del Ebro. Ante ello, parece lógico defender el principio de unidad de cuenca, que es un principio no solo reconocido y recogido en la legislación española, sino también en la directiva marco del agua y en la doctrina de la cultura nueva del agua.

El Plan integral de protección del delta del Ebro recordamos es una figura que surge en el momento en que se presenta la ley para trasvasar parte de los caudales del Ebro al Levante español y también a parte de Cataluña. En aquel momento, Convergencia i Unió avaló este trasvase con una serie de condicionamientos, de los cuales algunos son territoriales, y está bien, pero como demuestran los otros puntos de la moción, donde se pide al Estado soporte para influir en las normativas europeas sobre productos fitosanitarios y un uso sostenible de productos pesticidas que no ahoguen los intereses agrícolas, es preciso que el Plan integran de protección del delta del Ebro sea consensuado en comisión mixta con todas las comunidades autónomas presididas por el Gobierno del Estado.

Por todo ello, nos abstendremos en los puntos 1, 2 y 3, y votaremos a favor en el cuarto, donde se demandan ayudas agroalimentarias a la Unión Europea. Espero señora Cid, que en Aragón no tengan en cuenta sus palabras ni

sus argumentos, porque si las tuvieren ellos tienen el 50 por ciento del tramo del caudal del Ebro.

Gracias, señor presidente.

El president

Senyora Cid...

La Sra. Cid i Pañella

Senyor president, en tot cas, per respondre la interpellació directa del diputat, breument.

El president

Són al·lusions, un minut.

La Sra. Cid i Pañella

Sí, al·lusions. Dir-li que espero que tinguin molt en compte les paraules que he dit aquí, perquè igual que les he dit aquí, les he dit a Aragó. I em sembla que correspon a cadascú dir a tot arreu el mateix que pensa. Si no, com a polítics, no fem bé la feina.

El president

Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente, por alusiones. Creo que no me he explicado bien, quiero decir que no tengan el mismo argumento, ellos, porque si no me temo que se creen con más agua de la debida.

Gracias.

El president

Posem a votació, en primer lloc, els punts números 1, 2 i 3 d'aquesta moció.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 57 vots a favor, 68 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt quart.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 60 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impacte pressupostari en les finances de la Generalitat de les mesures formulades pel Govern de l'Estat (tram. 302-00174/08)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre l'impacte pressupostari en les finances de la Generalitat de les mesures formulades pel Govern de l'Estat. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó. Senyor diputat, quan vulgui.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, fa un mes interpellàvem el Govern respecte a la crisi i les finances de la Generalitat de Catalunya, aquesta era una miqueta la voluntat del nostre grup parlamentari. Ha passat un mes i totes aquelles coses que havíem manifestat a bastament, no només amb la interpellació, sinó que manifestem a bastament durant aquests darrers mesos, estan com estaven o pitjor.

Veiem, si parlem de crisi, i parlem de crisi a l'economia catalana, potser amb l'excepció del president Zapatero, tots sabem que els brots verds no són tals brots verds. L'únic que creu sense fonamentar-ho és el president Zapatero, que presumeix de conèixer l'economia, i és capaç de dir que això de la crisi ho anem poquet a poquet esbandint. Excepte la lògica del president Zapatero, la crisi està com estava o pitjor. Si llegim els diaris, el d'avui, veurem què és el que passa amb Nissan, veurem que Frape Behr, avui, justament avui, anuncia que tanca a 31 de juliol la fàbrica de Barcelona i successivament es van produint tancaments que coneixem i tancaments de petites i mitjanes empreses que mai arribarem a conèixer. La crisi és d'una gravetat prou i prou notable. I les dades van caient sistemàticament sense que tinguem cap necessitat, senyores i senyors diputats, d'insistir-hi una i una altra vegada, sinó de posar-nos d'acord que la situació és greu. I dubto que hi hagi ni un sol diputat ni una sola diputada d'aquesta cambra que no ho cregui.

Si parlem de finançament, doncs, esperem notícies, i les esperem amb certa expectació, perquè hem sentit el portaveu parlamentari dels socialistes parlar de la imminència d'un megacord, que vull interpretar que serà un acord extraordinari per a les finances del país. I vostès han treballat intensament durant tots aquests mesos tant i tant i tant per aconseguir un tan bon acord que estem, què vol que li digui?, amb una certa esperança, confiant que les paraules del senyor Iceta es compleixin, i tinguem un gran megacord de finançament.

Entretant, que és del que es tractava, les finances de la Generalitat estan escanyades com mai, i possiblement, no sé si el portaveu socialista o el conseller amb algun altre moment ho desmentirà, tenim la percepció que l'aixeta a les conselleries està definitivament tancada. No el mes de juny, no el mes de juliol, no el mes d'agost. Maig, aixetes tancades. Això naturalment no per exprés desig del conseller Castells amb una estratègia perversa, sinó perquè les finances estan com estan. El finançament està com està, la recaptació està com està, i com podrà després el nostre grup parlamentari demostrar amb la interpellació que farem, doncs, la despesa està com està, i la gestió és la que és. Balanç? Doncs francament dolent.

Si parlem de liquiditat i de morositat, ni un sol avenç, és igual, les mesures allà que les mesures aquí, ni un sol avenç, per tant, el panorama és un panorama força complicat.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres vam voler insistir en una qüestió que ens semblava que tenia valor poder dir en una cambra, quan parlàvem d'aquell debat de

l'estat de la nació a Madrid, què fan els grups parlamentaris que donen suport al Govern a la política espanyola al Congrés dels Diputats? Què fan? I hem vist alguns moviments per part d'Esquerra Republicana de Catalunya i per part d'Izquierda Unida i Iniciativa al Parlament espanyol, els hem vist, els saludem sense massa esperança, bastant escèptics, però els saludem, però, en canvi, veiem vint-i-cinc diputats del Partit Socialista de Catalunya que existeixen, dèiem abans, a la universitat dèiem: «existim i lluitem». Vint-i-cinc diputats que existeixen, senyores i senyors diputats, però lluitar no és per a ells. Lluiten en defensa de qui? Dels interessos dels amics dels que ens parlava ahir el president Montilla, del PSOE, dels seus amics, però no dels interessos de Catalunya. I ho diem també amb un punt, en fi, de tranquil·litat i d'escepticisme. Creiem que vint-i-cinc diputats socialistes a Madrid haurien de servir per...? Algunes de les coses que es fan en aquest Parlament de Catalunya, doncs, tinguessin una rellevança que desgraciadament a la política espanyola no tenen.

Insisteixo que és veritat que apreciem canvis en alguns dels partits que donen suport al Govern aquí i allà, però el seu pes, senyores i senyors diputats, a Madrid és el que és. També el nostre és relatiu, no ens fem il·lusions a aquest respecte, no cal que els ho recordi, però les coses van com van.

En definitiva, amb aquest panorama, senyor president, presentem una moció que un diputat del Grup Mixt, quan me la va comentar, va considerar que era una moció omnibus. Efectivament, és una moció omnibus que ve a recollir suport al finançament, u. Quadre ben clar davant d'aquesta cambra de les expectatives macroeconòmiques del país, dos. Liquidesa per a les nostres empreses, tres. Modificacions substancials a l'ICF perquè es produeixi la modificació del crèdit a les empreses, quatre. Morositat de veritat a seixanta dies, cinc. Reforçament del SOC, sis. I polítiques actives per a la gent que ha quedat sense feina.

Ens sembla que són temes tan de caràcter general, tan discutit en aquesta cambra, tan pactat amb tantes i amb diverses ocasions amb els grups parlamentaris, que tindrem indiscutiblement el suport dels grups que donen ajut, o el suport que donen al partit del Govern, veurem. Un sospita que, finalment, una cosa és la que espera altres són les que succeeixen. Però no ens pronunciarem fins que sentim la intervenció del Grup Parlamentari Socialista...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...i ens digui exactament què vol fer amb la nostra moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Presenten esmenes els grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida

i Alternativa, i té la paraula per a la seva defensa la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, a mi m'agradaria, abans d'entrar en el tema que avui ens ocupa, fer tres consideracions prèvies, si més no, per deixar-les sobre la taula per al debat.

La primera és que vostè, senyor Teixidó, va presentar una interpellació sobre l'impacte pressupostari de les mesures que s'havien aprovat en el debat *del estado de la nación*, en la seva interpellació va parlar de moltes coses, va mencionar molts cops el número vint-i-cinc, però no va parlar en cap moment del tema al que deia que estava destinat la seva interpellació. Avui ens presenta una moció, que també té nou punts, que tampoc tenen gaire a veure amb el que vostè va mencionar en la seva interpellació, i, a més a més, avui ens fa una intervenció coincident amb aquesta línia, i, per tant, hi insisteixo, ho deixo sobre la taula. És aquesta la millor manera de defensar la política econòmica que vostès diuen que volen defensar? Jo en tinc els meus dubtes.

Segon punt. Si volen més tècnic i òbviament no va de legitimitats, però, és la moció el millor instrument per presentar, com bé deia el diputat del Grup Mixt, aquest òmnibus de propostes? Perquè, a veure, no enganyem a ningú, això no va de que vostès diguin que hi ha un problema amb la liquiditat i que el Govern no se n'hagi adonat, o que vostès diguin el Servei d'Ocupació de Catalunya és molt important, i el Govern no se n'hagi adonat. Això, justament, va de filar més prim, de veure quin és l'ajust, quina és la política coincident amb les nostres possibilitats i amb l'efectivitat necessària que requereix en un govern per fer que temes, efectivament, tant importants per a l'economia catalana com tots els que es mencionen en la seva moció, es puguin dur a terme i es puguin dur a terme d'una manera efectiva.

I tercera consideració que m'agradaria deixar sobre la taula: vostè l'ha esmentat. Fa exactament quinze dies vam presentar una moció, m'atreiria a dir-ho, calcada, eh? Dels nou punts que presenta la d'avui, cinc eren exactes, dos altres els canviava una parauleta i després n'afegia un altre de molt obvi, que és el suport a l'Estatut d'autonomia de Catalunya i al seu punt 6, que és el del finançament, que òbviament ningú defensa millor que el Govern que està obligat a defensar-lo.

Jo, hi insisteixo, i li ho pregunto en veu alta: aquesta repetició és per la ingenuïtat –que potser sí– que el Govern en quinze dies ha canviat de política econòmica o respon a altres motius? No hi entraré. Els ho deixo a la imaginació de les diputades i dels diputats, però també en tinc les meves sospites. Tot i així, els tres grups que donen suport al Govern, i en nom dels quals estic parlant, per responsabilitat, per la responsabilitat que implica l'exercici de governar, hem presentat una esmena i és una esmena que constata les actuacions i també les projeccions d'actuació que té el Govern de Catalunya en totes les línies que vostès apunten en la seva moció i que vostè les ha explicades: liquiditat, Servei d'Ocupació de Catalunya, tancament d'empreses, garanties pel deute tributari, etcètera. Temes, hi insisteixo, que

són importantíssims per a l'economia catalana, i més en un moment com en el que ara ens trobem de crisi econòmica.

Jo li demano a Convergència i Unió que aprovi aquesta esmena i que, per tant, aprofiti l'oportunitat que té de demostrar que la crisi econòmica no és per a vostès un instrument d'oposició, sinó una preocupació compartida entre tots per al que és el present i, sobretot, el futur del nostre país.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Enric Millo i Rocher.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, efectivament, és cert que en la interpellació que vàrem poder escoltar fa un mes, com s'ha explicat fa un moment, la interpellació anava molt enfocada –almenys així la vam interpretar nosaltres– a quina repercussió tindrien sobre les finances de la Generalitat de Catalunya aquelles mesures que s'estaven aprovant en el debat del Estado de la Nación, en el Congrés dels Diputats, perquè efectivament, com aquí es va posar de manifest i amb un sentit crític que comparteixo, hi havien mesures que es proposaven per part del Govern de l'Estat –quin Govern està suportat per un partit amic del partit que governa a Catalunya?– que, doncs, no eren conegudes pel Govern de Catalunya, i que, per tant, en la mesura en què aquestes mesures, valgui la redundància, afectaven les finances de la Generalitat, un es preguntava: «Bé, què en pensa fer el Govern, no?» I això, doncs, tenia plena coherència.

Avui, en canvi, la moció que ens trobem efectivament no té tant a veure amb això, sinó que torna a ser un *dejà vu*, no? Altra vegada amb tota una sèrie d'elements que certament, també, com ja s'ha explicat per part del grup proponent, en aquesta cambra hem debatut ja moltes vegades. Per tant, no és cap novetat parlar del problema del finançament; ni parlar de com s'ha modificat el quadre macroeconòmic en el 2009, conseqüència dels efectes de la crisi, i de l'error de planificacions d'aquest quadre per part del Govern de la Generalitat quan va elaborar el pressupost el 2009; ni parlar de la manca de liquiditat de les famílies i de les empreses; ni parlar, tampoc, de la necessària adaptació que hauria de patir l'Institut Català de Finances per poder afrontar millor els problemes que tenim; ni parlar de la morositat –que, en aquest sentit, inclús, és la mateixa Administració la que incompleix i la que hauria de donar exemple de com lluitar contra aquesta morositat–, o, per exemple, parlar de la necessària reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya, de tota la necessària millora d'eficàcia del servei públic d'ocupació –que, lamentablement, a Catalunya, doncs, no és, precisament, un exemple–, o de les mesures que caldria prendre perquè els treballadors que estan afectats per expedients de regulació d'ocupació poguessin millorar la seva capacitat d'ocupabilitat en el futur.

Tot això, com dic, són elements, són qüestions que han estat ja en el centre del debat d'aquesta cambra durant els darrers..., jo m'atreviria a dir-ho, durant els darrers dos anys –dos anys– i d'una manera molt intensa en el darrer any. I aquí, el grup que ha presentat l'esmena preguntava o insinuava si el fet que es torni a parlar del mateix i tal..., quan a la interpellació es parlava d'un altre tema, si això era ingenuïtat, per part del grup proponent. Home, jo diria que no és ingenuïtat, si més no pel que coneixem de les persones que integren el grup i de la persona que la presenta, jo diria que, si algun defecte té –que algun en deu tenir–, precisament la ingenuïtat no és el defecte que té. Jo diria que el que sí que hi ha és una coherència innegable, no? Hi ha una coherència innegable que compartim, precisament, perquè en molts d'aquest plantejaments –per no dir pràcticament en la majoria–, doncs, hem coincidit també en molts dels debats que aquí hi han hagut.

Quin és l'element que caracteritza aquest debat que ara tornem a tenir aquí? Home, és la negativa, pel que es veu claríssimament en la lectura de l'esmena que es presenta –és la negativa–, del Govern a donar el sí, a donar el do de pit, a tirar endavant aquestes mesures. Clar, tampoc ens ha de sorprendre, perquè és la mateixa resposta que hem tingut durant tot aquest temps. Per tant, de novetat no n'hi ha cap. Les mesures que s'han adoptat per intentar combatre la crisi fins al dia d'avui no han donat el resultat esperat. Això, negar-ho seria negar l'evidència. La crisi continua sent greu. Sembla que ens hi anem acostumant, sembla que alguns s'hi acostumen; nosaltres no, no ens hi volem acostumar. Continua havent-hi un nombre d'aturats impressionant a Catalunya, malgrat el petit decrement de dues-centes persones en el darrer mes, que, de fet, és la suma resta de mil persones incorporades al sector de la construcció –que no és precisament el que ha d'impulsar l'economia del futur–, i vuit-centes persones que marxen del sector de la indústria, eh? I aquesta és la diferència que ha donat aquest petit brot que, al meu entendre, no és ni molt menys significatiu del que passarà.

Per tant, home, jo vull aprofitar, precisament, aquesta ocasió per recordar que avui, o abans-d'ahir, per ser més exactes, fa dos mesos que en aquesta mateixa cambra vàrem aprovar per unanimitat –i m'agrada recordar-ho, per unanimitat– una moció que el que pretenia era precisament que tots junts fòssim capaços d'impulsar, davant del Govern d'Espanya, un seguit de mesures que són competència del Govern espanyol per tal de lluitar i afrontar molts d'aquest problemes que avui queden reflectits en aquesta moció. I he de dir i he de lamentar que avui, que es compleixen dos mesos d'aquell acord, d'aquell pacte del qual jo en sóc partidari, encara que alguns m'ho critiquin de vegades, doncs, avui no està complert encara. I jo no perdo l'esperança, no la perdo. Penso que els acords se signen, precisament, amb voluntat de complir-los. Després, el temps dirà si es compleixen o no es compleixen; però, en tot cas, si no es compleixen no serà culpa de la voluntat del qui va voler acordar-los, sinó culpa de qui té la responsabilitat de portar-los a terme i no ho fa.

En qualsevol cas, no sabem si el grup parlamentari acceptarà l'esmena presentada. Intueixo que no perquè

dilueix, segurament, el sentit o l'esperit d'aquesta moció. En tot cas, vostès saben que nosaltres sempre som partidaris d'intentar arribar a acords, evidentment amb l'esperança que es compleixin; després el temps dirà si es compleixen o no es compleixen. El nostre vot a la moció, tal com està plantejada, serà que sí, excepte en un punt: en matèria de finançament, perquè vostès saben que nosaltres entenem que aquest finançament ja podria ser millor del que és ara, amb independència del que diu exactament la reforma de l'Estatut, però coincidim en el 99 per cent de la resta. I, si evidentment vostès arribessin a un acord a través de l'esmena, ens hi afegiríem; si no, poden comptar amb el nostre suport tal com està formulada en aquests moments.

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, las ventajas que tienen unas mociones tan amplias, con tantos asientos, es que uno se puede sentar en uno de ellos y recrearse más. A mi me gustaría sentarme, al hilo de que va a ser uno de los puntos que va a tener nuestro voto negativo, en el asiento de la financiación, producto que realmente es el de más actualidad. La ventaja que tienen estas mociones es que, en función de la actualidad, puedes coger un punto u otro.

No sé si..., con todo el respeto que le tengo a la ilustre diputada Rocío Martínez-Sampere, realmente hoy hubiéramos estado todos mucho más a gusto si el que hubiera defendido las posiciones de los grupos parlamentarios hubiera sido el *conseller*, a la vista de que ayer no pudo estar aquí, porque estuvo en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, y nos podría haber dado información de cuál va a ser la posición del Gobierno en materia de financiación.

Porque realmente éste es, ahora sí, un tema de gran actualidad. Porque se está planteando que ya no es un tema de plazos, sino que hay un plazo concreto, y ahora parece que va más en serio; por lo menos la impresión que da es que ya va más en serio. Y nos gustaría saber cuál es la posición del Gobierno y de los grupos que dan apoyo al Gobierno sobre lo que se está, en estos momentos, debatiendo.

¿Estamos ante un gobierno fundamentalista o no? Ya decía Aristóteles que no se necesitan gobiernos perfectos, sino gobiernos prácticos. ¿Va a ser, el *conseller* Castells, un fundamentalista o va a ser práctico? ¿Se va a levantar del acuerdo o se va a quedar? Creo que estas son preguntas que a lo mejor sería conveniente que hoy se respondieran aquí. Porque en estos momentos, al hilo de la actualidad, no sabemos en qué posición nos encontramos y más cuando los distintos gobiernos socialistas de distintas comunidades autónomas parece que no están de acuerdo con el hecho de que los recursos *per capita* puedan superar la media española, tal

como, con esa sonrisa beatífica, mostró el otro día en la inauguración del aeropuerto de la T-1 el presidente Zapatero. No sé si era una sonrisa de sinceridad o era una sonrisa de «que le vuelvo a engañar». En todo caso, lo que sí que es cierto es que ahora mismo necesitamos, desde luego, tener conocimiento de si van a ser cifras o principios los que van a ser la clave de bóveda en el acuerdo de financiación.

También decía el clásico que nunca la necesidad logró un buen acuerdo. Yo no sé si la necesidad del Gobierno Zapatero, la necesidad del Gobierno Montilla, va a llegar a un buen acuerdo, pero, en todo caso, desde luego sería conveniente que ya este capítulo sea cerrado. Y sea cerrado de una manera, evidentemente, conveniente para todos, pero que no quede *in aeternum* porque ya no ha lugar.

No podremos dar apoyo al primer punto de la moción en los términos planteados, puesto que conocida es nuestra tesis a lo largo de esta legislatura que nosotros no defendemos el contenido del Estatuto de Cataluña, en exclusiva en este tema, puesto que también lo sometemos al tamiz de la Ley Orgánica de Financiación de las Comunidades Autónomas. Por ello no podemos dar apoyo al primer punto.

En lo que hace referencia a los otros puntos de la moción, sí que daremos apoyo, puesto que prácticamente estamos de acuerdo en todos sus términos, incluso en alguno de ellos estamos esperando que acuda el *conseller* a comisión para, efectivamente, a través de preguntas orales, decirnos cómo va a quedar la situación del presupuesto, puesto que no logramos nunca que se nos diga cómo se actualiza el presupuesto a la vista de las cifras, en estos momentos y los datos macroeconómicos con los que contamos. Pero, de todos los demás puntos no podremos dar apoyo y nos abstendremos, y por eso pido votación separada del punto séptimo, por su generalidad.

Somos partidarios de regular el aplazamiento y el fraccionamiento del pago de los impuestos. Lo que pasa es que *finis a una determinada quantitat* nos parece demasiado genérica la redacción y por aspectos técnicos nos parece conveniente la abstención y ya la anunciamos.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

El senyor Fernández Teixidor, pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la diputada Martínez-Sampere iniciava la seva intervenció dient: «No és aquesta la millor manera de donar suport a la política econòmica que necessita el país.» Ens ha vingut a dir això. Una moció d'aquestes característiques, clar, no dóna resposta als problemes que el finançament de la Generalitat, ara per ara, té. És que no és el nostre motiu, ni el nostre objectiu donar suport a aquesta política econòmica, diputada. Aquest és el primer punt. Nosaltres el que els venim a dir és que,

justament, mancats d'aquests elements que recull la nostra moció, aquesta política és coixa.

Fixi's vostè –ho deia abans el diputat Millo, al qual agraeixo, i al seu grup parlamentari, el suport a la moció– quina moció hauríem de plantejar que vostès poguessin aprovar, que millorés l'estat en què es troben ara com ara les finances de la Generalitat de Catalunya, a tenor del debat que vàrem tenir aquí, diputada. Aquesta és la qüestió. Ens diuen, si us plau, com podríem nosaltres fer una moció per ajudar el Govern de Catalunya a no interioritzar part dels costos, i vostès es van assabentar, quan es van assabentar d'aquesta qüestió, que les darreres mesures del Govern central implicaven Catalunya. A veure com ho fem.

Quan vostè diu: «Escolti'm, aquesta torna a ser una moció que recull el conjunt de les polítiques que vostès defensen», quina altra cosa podria ser, senyores i senyors diputats? Si veritablement diem que volem activitat, que volem consum, que volem empreses que creixin, que volem xifres millors, és l'única manera d'ajudar que els nivells de recaptació de la Generalitat de Catalunya, senyora diputada, creixin. No hi ha cap miracle, no hi ha cap moció miracle; hi ha la voluntat per part del Govern –i, aquí, dels partits que critiquem el Govern en aquest punt– d'incrementar, entre altres coses, la recaptació –difícil, per cert–, amb un dèficit que tindrem l'oportunitat de comentar-ho després, que pràcticament estem al 2,3 del PIB català.

I com ho hem de fer? Doncs, insistint, senyora diputada, en els elements que són nucli de les propostes que els hem fet. I tenen a veure amb la liquiditat, tenen a veure amb la morositat, tenen a veure amb el paper de l'Institut Català de Finances, tenen a veure amb el SOC, tenen a veure amb el finançament, tenen a veure amb el quadre macroeconòmic.

Diu: «És que això vostès ja ho han dit.» Doncs, és el que lamentem, senyora diputada. Clar que ho hem dit, i tantes vegades com ho hem dit. I vostès, doncs, què ens presenten? Ens presenten una moció clàssica: seguir insistint, seguir dient, seguir millorant, continuant... I, aleshores –i acabo, senyor president, o pràcticament acabo, senyor president–, nosaltres senzillament creiem que això ara ja no aporta res.

Fixi's bé, el diputat Millo feia referència a una moció aprovada per unanimitat en aquesta cambra, per unanimitat a la cambra, que ens deia que junts prendríem mesures per portar-les davant del Govern a Madrid. I vostè ha rebut, senyor impulsor de la iniciativa, alguna proposta sobre la taula?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Per tant, som tan absolutament escèptics respecte al fet que vostès, sobre aquesta qüestió, tinguin la capacitat de pactar, que quan tracten d'aigüar una proposta com la nostra diem: «Senyora diputada, no pot ser.» I per això nosaltres rebutgem la seva proposta. I, a més, perquè els volem també fer palesa una cosa, senyora diputada: la

soledat que se sent quan tu fas una moció considerada, com la consideren, pels seus grups, però la soledat que ha de sentir vostè...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...quan envia una moció que ni tan sols estem disposats a considerar.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(Pausa. El Sr. Llobet Navarro demana per parlar.)

El president

Senyor Llobet...

El Sr. Llobet Navarro

Per demanar votació separada del punt 1; del punt 1, votació separada.

El president

Del punt 1.

Doncs, començarem, precisament, votant... *(Algú diu al president que el Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)* Senyor Domingo, si no aixeca més la mà, és que no...

El Sr. Domingo Domingo

Sí, és que sóc petit, president.

(Rialles.)

El president

Ja...

El Sr. Domingo Domingo

Segur que...

El president

Una cosa és ser petit i l'altra cosa és que hagi d'amagar-se, però, eh?

El Sr. Domingo Domingo

(L'oradorriu.) Bé, ja ho provaré.

El punt 7, m'imagino que el tindrà en compte també com a votació separada.

El president

El punt 1, el punt 7 i la resta, farem.

El Sr. Domingo Domingo

Sí.

El president

Doncs, comencem pel punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 84 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 58 vots a favor, 68 en contra i 3 abstencions.

I la resta de la moció.

Comença la votació.

Que també ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'adopció de mesures per a regular el dret a la interrupció del tractament del suport vital (tram. 302-00175/08)

El dotzè punt de l'ordre és la Moció sobre l'adopció de mesures per regular el dret a la interrupció del tractament del suport vital. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Antonio Robles.

(Pausa. Remor de veus.)

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. En la interpelación que...

El vicepresident primer

Perdó, perdó, senyor Robles. Un moment, si us plau... Començarem la moció que presenta el Grup Mixt... Gràcies. Té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. En la interpelación presentada en el último Pleno sobre el derecho a una muerte digna, este diputado alertaba de esta terrible tragedia de nuestro tiempo, que los adelantos de la ciencia y las aplicaciones técnicas y farmacológicas en la práctica médica han condenado a miles de personas a una muerte indigna. Se conoce con el nombre de «distanasia», que consiste en el ensañamiento terapéutico mediante el cual se procura posponer el momento de la muerte recurriendo a cualquier medio artificial, pese a que haya seguridad de que no hay opción alguna de regreso a la vida, con el fin de prolongársela a toda costa, llegando a la muerte en condiciones inhumanas, empujados por la superstición de buscar ventajas morales, ajenas al verdadero interés del paciente.

Muchas personas, nos dice la Asociación por el Derecho a una Muerte Digna, sienten que la degeneración física, los sufrimientos físicos y psíquicos, les han conducido a una situación que consideran indigna. En tales circunstancias pueden llegar a ver en la muerte un mal menor, el fin de su agonía y de sus penalidades. Para ello necesitan normalmente la ayuda de otras personas y, sobre todo, el respeto a su voluntad, expresada de for-

ma libre e inequívoca a través de voluntades anticipadas o testamento vital. Por ello, el Parlament de Catalunya insta al Gobierno a los siguientes puntos.

Poner a disposición de la ciudadanía la información necesaria para que puedan ejercer, a través de las voluntades anticipadas o el testamento vital, su derecho a una muerte digna.

Dos: hacer los estudios pertinentes para conocer de manera fehaciente cómo mueren los ciudadanos en Cataluña, llevando a cabo un trabajo de investigación sobre los aspectos cualitativos del final de la vida: lugar de fallecimiento, experiencias de los familiares, asistencia recibida, síntomas presentes en los últimos días, toma de decisiones, voluntades anticipadas, etcétera.

Tres: profundizar en el debate social existente sobre muerte digna o calidad de muerte, realizando las reformas legales pertinentes para que los derechos actualmente existentes a la información, a la elección entre opciones, al rechazo del tratamiento, incluso de forma anticipada en el testamento vital, y muy especialmente el derecho al alivio del sufrimiento, se puedan ejercer con suficientes garantías legales para pacientes y profesionales.

Cuarto: crear un protocolo para regular un procedimiento que sirva para facilitar la política o la práctica de los cuidados paliativos en los casos en que el paciente no dispone de voluntades anticipadas o testamento vital y carece de capacidad de consentir pero su muerte es irreversible y degradante para su dignidad. Tal protocolo habría de contemplar necesariamente la intervención de dos facultativos, uno de los cuales sería el responsable de ese paciente y otro que no lo haya tratado, así como los familiares y el comité de ética del hospital, requiriendo incluso una resolución judicial en casos dudosos.

Quinto: instar al Congreso de los Diputados para que impulse un debate sobre la eutanasia activa directa y el suicidio asistido, con el fin de plantear las reformas necesarias del Código penal para su despenalización.

Gracias, señor presidente.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor diputat. S'ha presentat esmena... En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per presentar les esmenes de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Intervindré en nom dels tres grups que donen suport al Govern, que ja no faran la seva fixació de posició. Defenso l'esmena i fixem posició a la vegada.

A Catalunya vam ser els primers de tot l'Estat amb una llei, una llei que va ser pionera a Espanya, i també en el conjunt del món en moltes coses, que va ser la llei del 2000, la Llei 21, sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient i la documentació clínica. Aquí es preveu el dret al document de voluntats

anticipades, poder fer aquest document, un document amb què un pot optar a dir i a deixar escrit i a deixar encarregat a una persona de la seva confiança que no sigui perllongada la seva vida per mètodes artificials i que li subministrin els fàrmacs necessaris per alleugerir el patiment físic o psíquic.

També el que preveu aquesta llei és, entre altres coses, el consentiment informat. I això és un tema molt important, perquè això, què vol dir? Doncs, vol dir que aquella persona que no vulgui un tractament, una vegada ben informada, pot rebutjar aquest tractament. Això també va ser ratificat en una llei posterior, l'any 2002, a nivell de l'Estat, una llei que en moltes coses, doncs, va copiar la llei que es va fer a Catalunya i que també donava més certesa encara pel que era sobretot el tema d'un registre unificat sobre els documents de voluntats anticipades per a tot l'Estat, un únic registre que també ens permet, doncs, en moments de mobilitat, poder disposar d'aquest testament vital o document de voluntats anticipades.

Nosaltres a Catalunya som pioners en les cures palliatives, n'hem estat capdavanters. I això ve de molt lluny: ja es va començar a l'Institut d'Oncologia, primer, doncs, amb la prevenció i pal·liació del patiment en els malalts oncològics, però després també el Pla sociosantiari preveu unes línies específiques de cures palliatives i, en concret, d'atenció al final de la vida.

I en aquest sentit, doncs, jo crec que a Catalunya, amb consens de les societats científiques mèdiques, hi ha hagut un consens molt clar, inclús també un debat important en el si del Col·legi de Metges, que van fer un codi ètic que també va promocionar això. I el mateix Parlament de Catalunya ja fa dotze o tretze anys va començar també a debatre sobre aquests temes: hi va haver el que era llavors el Comitè de Bioètica, la Comissió de Bioètica va comparèixer al Parlament, va comparèixer l'Associació per una Mort Digna... Vam començar a tractar, doncs, aquests temes com s'han de fer. Doncs, amb coneixement, amb tranquil·litat, i també, sobretot, en defensa del que són la llibertat i la capacitat de decisió de les persones sobre una cosa que és part de la vida, que és la mort; com volem les persones morir i com tot-hom, doncs, desitja morir d'una manera digna, no?

I jo crec que aquest model és un model que és un referent internacional, i de fet així ho ha reconegut l'OMS, l'Organització Mundial de la Salut; inclús, doncs, tenim aquí a Catalunya una unitat específica, de manera internacional, pel que fa a les cures palliatives i l'atenció final de la mort. També les unitats hospitalàries, que ja fa molts anys que funcionen al nostre país, doncs, són unes unitats interdisciplinàries per ajudar les persones, els malalts terminals, a fer-ho de la manera menys..., o sigui, més digna possible i al mateix temps sense patiment i sense dolor. I també els PADES, aquestes unitats que ajuden a morir a casa; que aquesta és una altra de les grans línies, doncs, que està abordant el departament i des de fa temps, que és també que, si es pot morir a casa, és molt millor que morir en un hospital. I així ho prefereixen els ciutadans a totes les enquestes, i s'ha d'ajudar en aquest sentit que la mort sigui una mort

digna a casa, envoltat dels teus, si això és possible. I en això també s'està treballant molt en aquesta línia.

En definitiva, això ha estat el trànsit d'una medicina en què històricament el metge era el totpoderós que decidia les coses, a una medicina centrada en la voluntat del pacient, en la voluntat de la persona. I crec que en això, doncs, hi estem tots d'acord i jo crec que el consens que assolirà aquesta moció amb l'esmena que nosaltres hem presentat, que va en aquesta direcció, que va, sobretot, l'esmena, en la direcció de... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Perdó, li demano una mica de benevolència ja que intervenc en nom dels tres grups, senyor president, però acabo de seguida...

El vicepresident primer

Sí, perquè això no li dóna més temps.

La Sra. Figueras i Siñol

Ja ho sé, ja, senyor president, porto molts anys en aquesta casa, però una mica de benevolència, únicament i exclusivament.

L'esmena el que diu és que en el document de voluntats anticipades necessitem que hi hagi més informació ciutadana, hi ha molts ciutadans que no coneixen les possibilitats d'aquest document, com fer-ho, quines són les mesures que proposem intensificar, i també en tot el que seria el pla sociosanitari de cures palliatives, també incidir en la recerca, en la informació, en la codificació de com estem fent, com estem atenent els casos dels malalts terminats i en aquest sentit també més informació sobre aquestes bones pràctiques mèdiques que ens ajuden a arribar al final de la vida. I, sobretot, un punt final, que és obrir un debat sobre l'eutanàsia, sobre el que és la despenalització d'aquest article 143 del Codi Penal que penalitza el que jo crec que ja està del tot assumit en el conjunt de la societat i aquest debat obert i serà que és necessari per acabar conclouent aquesta despenalització, perquè...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Figueras i Siñol

Senyor president, ja acabo, només una frase—...no hem d'oblidar que la mort no és més que part de la vida i que la mort conviu amb la vida.

Moltes gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula la senyora Maria Assumpció Laïlla.

La Sra. Laïlla i Jou

Gràcies, president. A Catalunya l'any 2000, com s'ha dit abans, es va aprovar la Llei 21/2000, del 29 de desembre, sobre els drets de la informació concernents a la salut i a l'autonomia del pacient i la documentació

clínica, una llei que va ser pionera a l'Estat espanyol i que va regular per primera vegada d'una manera molt clara i entenedora el dret a la informació, a la intimitat i a l'autonomia de la persona, incorpora, a més a més, el document de les voluntats anticipades, document que recull quines mesures de suport vital vol evitar, quin tipus de cures palliatives, si s'accepten o no fàrmacs per disminuir el dolor i el patiment en el procés final de la seva vida i quines situacions o estats clínics poden determinar una actuació o una altra.

És a dir, el testament vital és un document dirigit a l'equip sanitari en què una persona major d'edat i amb capacitat suficient i de manera lliure expressa quines instruccions s'han de tenir en compte quan es trobi en una situació en què les seves circumstàncies no li permeten expressar, doncs, personalment la seva voluntat. És un document que es lliura al centre sanitari en què la persona és atesa, que s'incorpora a la història clínica de la persona, i així es garanteix l'accés del seu contingut a tots els professionals de la salut implicats en el seu tractament.

Senyor Robles, crec que vostè no toca de peus a terra, i li dic des del respecte que em mereix, però el panorama negre i depriment que exposa per justificar, doncs, la seva moció crec que no pertany a la realitat que vivim a Catalunya. Tots ens hem de morir algun dia, però creiem tant en la medicina i confiem tant en els avenços tècnics i mèdics que sembla que la mort no formi part de la nostra vida quan la mort és un fet que irremediablement arriba. I és veritat que no per a tothom el final de la vida és un procés tranquil i lliure d'angoixa, sinó que moltes vegades és un procés on prenen relleu la mateixa malaltia i tota la seva simptomatologia; és un moment on els tractaments deixen de ser eficaços per aconseguir la curació de la persona i on tornen a prendre relleu una altra part de l'assistència sanitària que va dirigida a millorar la qualitat de vida de la persona i de la família i que es basa en actes de suport emocional, d'escolta activa, tractaments per disminuir i controlar el dolor, cures palliatives, en definitiva que el que volen és millorar això: el confort de la persona i la família quan la malaltia ja es troba en una situació avançada, progressiva i inguarible.

En molts centres, sobretot en aquells on hi ha unitats que treballen directament en aquest procés final de la vida, existeixen els comitès d'ètica assistencial que el que volen és resoldre aquells conflictes a què vostè fa referència en la seva moció per evitar l'acarnissament terapèutic que vostè planteja. Els professionals sanitaris a què vostè té sota sospita constant en aquesta moció, crec que són prou respectuosos amb els pacients en aquests casos i poques vegades en finals previstos duen a terme tractaments útils que perjudiquin la persona, i crec que hem de saber diferenciar quins són aquests tractaments fútils d'aquelles que van a millorar, doncs, realment aquest procés final de l'assistència sanitària.

Segurament hem de fer més difusió del document de voluntats anticipades i potser també caldrà, doncs, augmentar la formació i la informació sobre aquests aspectes, cures palliatives i formació sanitària, però crec que és important que destaquem la gran feina que fan

els metges i les infermeres, i d'altres professionals sanitaris, ja siguin dels equips de PADES, dels equips d'atenció domiciliària, dels equips de suport que fan una atenció i un acompanyament integral a la persona i a la família, crec excel·lent, i a Catalunya, a més a més, en som referents.

A tall d'anècdota deixi'm dir-li que l'única especialitat mèdica que recull el nou Estatut precisament és la de les cures palliatives i, per tant, el que potser hem de fer és augmentar-ne el desplegament i potenciar-ne també aquelles unitats que les apliquen.

Pel que fa a la moció, a l'esmena que ens han presentat els grups que donen suport al Govern, dir-los que hi ha alguns punts que nosaltres sí que podem trobar-hi, doncs, precisament aquesta suavitat, no?, del contingut de la moció que presentaven el Grup Mixt, però, en qualsevol cas, hi ha uns punts en què sí que m'agradaria fer alguns matisos. Per una banda, m'alegro que en el punt *d*, en què parla de millorar l'accés dels metges, hi incorporin també les infermeres, perquè si no ho haguessin recollit a la seva esmena nosaltres sí que hauríem fet aquesta menció perquè crec que afecta tots els professionals sanitaris que duen a terme cures palliatives, però el que sí que li demanaria és el punt *e*, és que el retirin, i ho dic perquè no m'agradaria que constés que des d'aquest Parlament es posa en dubte que els professionals sanitaris no coneixen prou o no són conscients de la importància que té aquest testament vital, aquest document de voluntats anticipades. Ja saben que jo sóc infermera i que he tingut l'oportunitat de treballar en aquest procés final de la vida, i que, per tant, no vull que d'aquest Parlament surti un qüestionament pel que fa al coneixement que en tenen aquelles persones que, precisament, es dediquen a treballar amb aquesta part final del procés de la vida.

I, en qualsevol cas, també dir-los que sobretot, pel que fa referència al punt 3, crec que no és ni el moment, ni el lloc per reobrir aquest debat, entre altres coses perquè nosaltres aquí és un debat que hauríem d'elevat a un altre òrgan i perquè, a més a més, crec que és desafortunat –i no comparteixo el posicionament que ha fet a la seva defensa la senyora Figueras– en el sentit que està plenament assumit, doncs, un posicionament ja generalitzat sobre que s'ha de despenalitzar segons quins aspectes de l'articulat a què vostè ha fet referència. En qualsevol cas, des del meu grup parlamentari això no ho compartim i, per tant, senyor president, demanaríem votació separada d'alguns punts de la moció, que si vol els esmento ara o ho faria després, que serien el punt 1.e, en el cas que no retirin aquest punt com jo els demanava i el punt 2.a i el punt 3.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Popular, té la paraula la senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, honorable consellera, señor diputa-

do, creo que estamos hablando sobre cuestiones que van mucho más allá del ámbito sanitario y judicial, y me atrevería a decir incluso de la religión, porque creo que la defensa de la vida es un principio asumido y defendido por mucha gente sin que entren en juego las creencias religiosas; en algunos casos he de decirle que será así y en otros seguramente no. Me permitirá que además haga un posicionamiento global sin entrar punto por punto en su moción.

La moció que avui ens presentava, que ens pretén regular, per una banda, pràctiques habituals que ja fan els metges davant determinades situacions que pateixen els malalts, i a aquesta qüestió m'hi referiré més tard. Per l'altra banda tenim un aspecte que és el document de voluntats anticipades, el que tothom coneixem com el «testament vital»; que està regulat a Catalunya des de l'any 2000 per una llei que a més a més va néixer d'una proposició de llei de tots els grups parlamentaris, treballada, consensuada i finalment aprovada per unanimitat.

Ja ha quedat explicat el que és el testament vital, per tant, jo no m'hi referiré. Aquesta legislació –i vostè ho sap, senyor diputat– no tan sols és autonòmica, també és estatal, la llei estatal data de l'any 2002 i aquesta llei pretenia i recollia la voluntat de consens, no tan sols del Govern de la nació que en aquell moment era del Partit Popular, sinó també de tota la societat en general, en aspectes tan importants com són sotmetre's o no a un tractament mèdic, l'expressió de la seva voluntat en les instruccions prèvies, *que es como llama la Ley de autonomía del paciente estatal a nuestro documento de voluntades anticipadas*. En definitiva, aspectes que afecten la vida de les persones davant situacions molt crítiques i moltes vegades la seva capacitat cognitiva, i vostè ho sap, està disminuïda.

Vostè s'oblida, penso, de quasi el més important, que és la realitat assistencial, s'oblida que la medicina va per davant, en el bon sentit de la paraula, s'oblida que els facultatius estan compromesos a proporcionar la millor assistència possible als pacients i aquesta assistència encara pren més sentit quan estem parlant de situacions crítiques, i quan parlo dels metges em refereixo, de la mateixa manera, a les infermeres. Jo penso que el primers interessats a denunciar la mala praxi són els mateixos facultatius, tant en un sentit, l'aferissament terapèutic, com en l'altre, la sedació terminal indeguda, i els primers interessats, torno a repetir-li-ho, són els mateixos metges. I vostè no ho ha fet, però penso que és important diferenciar entre la retirada de tractaments inútils per evitar patiments inútils i l'eutanàsia activa directa que vostè ara ens diu i el suïcidi assistit, no té res a veure una cosa amb l'altra.

Jo, senyor diputat, he de dir-li que la seva intervenció destil·la una desconfiança de les intencions dels metges cap als seus pacients, perquè ens planteja aquest aferissament terapèutic com si fos alguna cosa en general, i vostè ens parlava durant la seva interpellació del significat etimològic de la paraula eutanàsia, *buena muerte*, però és que jo em permeto recordar-li que aquesta consideració ja no la té ni la societat espanyola *de cuidados paliativos*, ya no considera que este término se ajuste a la realidad social de lo que hoy es la eutanasia.

¿Objetivos del sistema sanitario? Quin ha de ser? Un, la lluita contra la malaltia y la prolongació de la vida, dins d'aquests objectius, per descomptat, s'ha d'incloure l'assistència a aquelles persones que pateixen malalties en situació avançada, per a les quals no existeix la possibilitat de millora i que a més a més va acompanyada de patiment o inclús del final de la vida, i aquesta missió, eh?, i objectiu, és el de les cures palliatives articulades a través del Pla director sociosanitari que data de l'any noranta a Catalunya.

Per descomptat que tot és millorable, però és que això seria motiu d'una altra interpellació, no de la seva, perquè vostè en cap moment ens ha parlat de les cures palliatives, sí que ho ha fet la senyora Figueras, quan ha presentat les esmenes que vostès han transaccionat, però no ho ha fet vostè durant la seva intervenció.

Miri, i amb això acabo, senyor president, Catalunya penso que té un bon model, articulat a través d'aquest pla director, però jo vull posar-li un exemple: Holanda, *paradigma del modelo social para los que quieren despenalizar la eutanasia*. Escolti'm, a Holanda s'està suscitant un debat en la societat en general i entre els experts perquè consideren que amb l'eutanàsia activa s'han arribat a descuidar les cures palliatives i fins i tot alguns experts pensen que per aquest motiu a Holanda és molt difícil que les cures palliatives assoleixin un reconeixement complet. Jo li deixo aquesta reflexió sobre la taula.

Jo penso que l'objecte de la seva interpellació, senyor diputat, era arribar a l'últim punt de la moció, que és aquell que parla de plantejar la reforma en el Congrés dels Diputats del Codi Penal perquè l'eutanàsia activa i el suïcidi assistit no siguin un delicte, i això he de dir-li que ho ha aconseguit perquè queda recolzat per l'esmena presentada pel tripartit.

Senyor president, acabo. Tots vostès saben que no existeix una demanda social que reclami l'eutanàsia activa, existeixen, malauradament, casos molt concrets, però aquest debat, a diferència d'altres –i no entraré per respecte al tema que estem parlant però tothom sap a què em refereixo– que sí que estan al carrer i sí que preocupen els ciutadans. Jo penso, senyor diputat, que el que hem de procurar és que els ciutadans tinguem una vida digna per arribar en condicions a la mort, i arribar en condicions a la mort engloba molts àmbits de la vida.

Per tant, senyor president, com li he dit abans, demanarem votació separada d'alguns punts que li faré arribar mentre el senyor diputat interpellant parla o es posiciona respecte a les esmenes presentades pel tripartit.

Gràcies.

El president

D'acord. Gràcies, senyora diputada. Senyor Robles, té la paraula per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Señora *consellera*, que antes no la he saludado, gracias por el tono con que se ha recibido la moción porque, en resumidas cuentas, incluso

a pesar de las diferencias ideológicas y de valores que hay en temas como estos, creo yo que todos nos hemos comportado.

Me decía la señora Belén Pajares «porque va más allá de la medicina, porque va más allá de la religión», y tiene usted razón, precisamente porque va más allá, porque en muchas ocasiones temas como este hieren el alma porque inciden en los valores más profundos de la persona –y no me voy a poner yo aquí a valorar esos valores–, tenemos que, todos, soltar parte de lo que creemos para intentar llegar a un acuerdo.

Las enmiendas que nos ha puesto, por parte de los grupos que apoyan al Gobierno nos parecen adecuadas, con alguna pequeña modificación que propongo transaccionar. Y, por tanto, las aceptaríamos, en parte, con la salvedad de esta transacción.

El punto 2, apartado a: «Promoure la recerca i la millora dels sistemes d'informació per a la codificació i la identificació de les actuacions relacionades amb l'atenció al final de la vida a Catalunya, que ajudin a millorar aquesta línia d'atenció de les seves perspectives. Aquestes actuacions ens han de permetre disposar de dades objectives a l'hora de debatre possibles modificacions legislatives.»

Y la otra pequeña cuestión, que estaría en el punto 3, en dónde, inicialmente, en el punto último que yo tocaba y que instaba al Congreso de los Diputados..., para que se inste al Congreso de los Diputados para que impulse un debate sobre la eutanasia activa, etcétera, y haga las sucesivas reformas legales, aceptamos su posición con una pequeña variante: «Obrir un debat sobre l'eutanasia i l'ajuda al suïcidi ampli, plural i sense pors ni limitacions conjunturals per donar resposta a la inquietud de les persones que no veuen protegida la seva autonomia en el marc actual» –y aquí viene la pequeña modificación–, «que pugui culminar en les reformes legals necessàries.»

¿Por qué? Porque al fin y al cabo todo debate tiene que tener algún fin, y al menos, sea este u otro o el contrario, al menos que quede reflejado en nuestras propias normas.

Por todo ello, les agradezco el tono mantenido y acabo con dos versos de Miquel Martí i Pol, que dice: «Parlo, doncs, de la mort, i a més, em moro / no és pot pas demanar més honradesa.»

Gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor diputat. L'esmena..., la transacció està en poder ja de la Mesa d'acord.

(Pausa.)

El president

Procedirem, doncs, a la votació, que farem en sis apartats. La primera votació serà el punt primer, els apartats a, b, c i d.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 130 vots a favor.

Seguidament votarem l'apartat *e* del punt primer.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 71 vots a favor i 59 vots en contra.

Votem seguidament el punt *f* del punt primer.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 117 vots a favor i 13 vots en contra.

Votarem seguidament del punt segon l'apartat *a*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 71 vots a favor i 59 vots en contra.

I votem seguidament els apartats *b*, *c* i *d* del punt segon.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 129 vots a favor.

I, finalment, votariem el punt tercer.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 72 vots a favor i 58 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'agricultura i la ramaderia (tram. 302-00176/089)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre agricultura i ramaderia. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Anna Miranda.

(Pausa llarga.)

La Sra. Miranda i Torres

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, aquesta moció que presentem des de Convergència i Unió pretén incidir en alguns aspectes de la greu crisi econòmica que pateix el sector agrari; sector, d'altra banda, importantíssim, fonamental i estratègic del nostre país. Crisi econòmica que afecta actualment a tots els sectors productius i que el sector agrari ja fa molt més temps que pateix.

De fet, el producte interior brut agrícola, porta nou trimestres consecutius negatius en davallada constant. Aquest és, doncs, un sector, que té serioses dificultats que amenacen la seva continuïtat, davant d'una gestió, a hores d'ara pràcticament inexistent, i una inexplicable passivitat de la conselleria d'Agricultura, que genera cada dia més malestar entre organitzacions agràries i el món rural. L'exemple l'hem tingut aquesta mateixa setmana: el canal Segarra-Garrigues. El Departament de Medi Ambient, finalment, ha guanyat al Departament d'Agricultura: quaranta mil hectàrees de les setanta mil que té el Segarra-Garrigues estaran afectades per les zones ZEPA. I això sense haver posat en marxa encara

els plans d'usos i gestió que estan aprovats per aquest Govern, des de l'any 2006.

Per fer front, doncs, a aquesta crisi, el primer punt de la nostra moció demana al Govern donar suport als empresaris agraris que pateixen la crisi econòmica, amb mesures concretes de futur, com l'aplicació immediata del Pla de formació per a professionals agraris per compte propi, l'atorgament als ajuts al cessament anticipat, i la redefinició del funcionament de llotges i mercats per tal que els preus fixats tinguin la consideració de mínims.

En el darrer Ple parlamentari, ja alertàvem de la caiguda de l'ocupació agrària catalana. I ho diem no només nosaltres, Convergència i Unió, ho diu l'Idescat, l'Institut d'Estadística de Catalunya. Segons la classificació nacional d'activitats econòmiques, la mitjana de l'ocupació agrària catalana de l'any 2008 va ser un 10 per cent inferior a la del 2007; però és que al 2007 ja va ser un 12 per cent inferior a la del 2006. I aquesta tendència no canvia, perquè el primer trimestre de l'any 2009, l'ocupació agrària catalana ha baixat un 6,5 per cent respecte al mateix període de l'any anterior. A això s'ha d'afegir un dèficit en la incorporació de joves i l'envelliment de la població agrària catalana. Els titulars de les explotacions de menys de vint-i-set anys només representen el..., de menys de cinquanta anys, perdó, només representen el 27 per cent del total.

Per aquest motiu, el segon punt d'aquesta moció que presentem proposa estudiar, implantar mesures efectives per fer front a la pèrdua d'ocupació que pateix el sector agrari català, incorporant, fomentant la incorporació de joves, les inversions i la diversificació. Des de Convergència i Unió creiem que els poders públics i les administracions han d'estar recolzant, i més ara en temps de crisi, el sectors productius del país, anticipant-se als canvis, adaptant les normatives..., en definitiva, ser més àgils.

El primer trimestre de l'any 2009, de fet, una prova d'aquesta desatenció la trobem al contracte global d'explotació del 2008, perquè aquest primer trimestre de l'any 2009 molts beneficiaris d'aquest contracte global encara no havien rebut les resolucions, fet que suposa un greu problema per tots aquells que hagin de realitzar i justificar les seves inversions.

Així doncs, per facilitar al màxim als pagesos i perquè tinguin temps suficient per justificar les actuacions realitzades, demanem, en el tercer punt de la nostra moció, ampliar el termini d'actuacions subvencionables del contracte global d'explotació perquè els pagesos..., fins al 31 de desembre del 2009, perquè els pagesos tinguin temps de justificar.

I el quart i darrer punt de la nostra moció fa referència a la creació per part del Govern central d'un pla de suport dels cerealistes de baix rendiment, amb fons europeus de la política agrària comuna que exclou Catalunya. Ni un cèntim anirà a les butxaques dels pagesos catalans. Més de 7 milions d'euros que no rebran els nostres pagesos. Només a Lleida hi ha més de 88.000 hectàrees de cereal que produeixen menys de dos tones/hectàrees, i que els seus titulars no rebran res, a diferència

dels pagesos d'Andalusia, Extremadura o Castella - La Manxa.

En aquest sentit, instem el Govern de la Generalitat a fer les gestions oportunes davant del Govern central per tal que aquests petits cerealistes catalans no siguin exclosos d'aquests ajuts amb fons europeus. Demanem al Govern de Catalunya que defensi els interessos de la seva gent, els pagesos, que són una fàbrica de producció d'aliments, una indústria que crea llocs de treball i arrelada al territori, que no es deslocalitzarà mai i que necessita l'ajut urgent del seu Govern.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. S'ha presentat una esmena a aquesta moció per part dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds... I, per defensar aquesta esmena té la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Joaquim Josep Paladella.

El Sr. Paladella Curto

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, senyors i senyores diputats, diputades, bé, en principi, pujo..., este diputat que puja aquí avui al faristol, ho fa després de sentir i seguir la interpellació que va fer el senyor Pallarès, i avui escoltar i seguir, també, atentament, les argumentacions que ha fet la representant d'avui de Convergència i Unió, que presenta la proposta que avui mos fica damunt la taula, la proposta de moció.

Abans que res, voldria recordar les paraules del senyor Pallarès, en les que deia que havien presentat quatre-centes propostes per a superar la crisi –que ho va fer a la interpellació–, o ens preguntava què havia fet lo tripartit. I el conseller, i sobretot lo conseller, li responia que esperava d'esta moció subsegüent a la interpellació una seriosa proposta per intentar ser favorable per al sector.

Una proposta que la moció d'avui havia de ser proposta seriosa i per sortir de la crisi. I en acabat el que sí que deixa ben clar esta proposta que fem avui, esta moció que ens presenten avui, són dos punts: lo primer és que, al meu entendre, és una..., al nostre entendre és una falta de respecte total al sector, senzillament perquè és lo que no necessita, perquè és més pura demagògia, ja que hi ha una cosa clara: que l'única cosa que es busca no és ajudar ni col·laborar és erosionar el Govern. Senzillament, per què? Perquè no hi ha ni una sola –ni una sola– proposta nova, ni una. Perquè senzillament lo Govern, tot això, que parlem, ja ho està fent.

I anem seguint, primerament, lo primer punt de la moció és l'atorgament d'ajuts anticipats. Lo Govern això ja ho fa; per exemple, el 2007, me fa..., diguéssim 158 beneficiaris; lo 2008, 441, i el 2009, 353 beneficiaris. O siga que proposar, com a novetat, fer esta mesura..., si això ja ho fem, no és cap novetat!, i, lògicament, no té cap tipus de sentit ni de lògica.

El segon punt: incorporació de joves, la inversió i la diversificació. Vejam, al PDR del 2007 al 2013, ja hi

ha accions que, puntualment, i lògicament, això ja ho fiquen i ho contemplen; però és que, a més a més, ja ho contemplaven des del 2000-2006.

En acabat, vejam, quina novetat tenim en esta proposta? Podem sortir de la crisi? Ja ho veu. Ja ho trobo bé que ho presentin, però és que això el Govern ja ho fa, i, a més, ho fa bé, tenint en compte que el PDR que inclou tot això té una puja d'un 2 per cent, un 2 per cent del període anterior, del període del 2000-2006, quan arriba a 1.016,72 milions d'euros, quan mos trobem que la retallada de fons europeus era del 40 per cent. I lo Govern de la Generalitat ja ha arribat fins a la xifra de 471,31 milions d'euros per intentar que tingués pujada i no baixada. O siga que, en este sentit, lo Govern de la Generalitat està fent lo que pertoca per tal que estes línies d'ajut que diuen que són prioritàries –i nosaltres també ho compartim, lògicament– tinguen un increment i es vegin reforçades. O siga que, com ho torno a dir, de novetat, absolutament cap, quan la incorporació de jòvens que s'estan tramitant, són 507; les inversions són 2.210 i la diversificació són 109. O siga que, novetat, absolutament cap de cap.

A més a més, que quede ben clar, i el conseller ho ha dit moltes vegades aquí, en este faristol, i també ho ha dit a lo que és la Comissió d'Agricultura, cap –cap– pagès que se presente igual al contracte global com a la incorporació de joves, per inversió i incorporació de joves, se quedarà sense ajut –cap. Això, que quede ben clar. O siga, que podem intensificar el que vulguem, podem fer el que vulguem, però lo que està molt clar, i subratllat, és que cap pagès es quedarà sense l'ajut que li correspon i que està dins del PDR.

Què més? Lo punt 3, les justificacions del contracte global. Les justificacions del contracte global són clares. Vull dir, ja s'ha allargat lo període fins al juliol d'ara, del 2009, s'ha allargat fins a l'octubre i lo que està molt clar és que no es pot fer més, allargar-ho més, perquè en acabat s'ha de certificar i en acabat s'han de fer tots los tràmits, i hem de tenir en compte que si los tràmits estos superen lo 2009 podríem tindre algun problema per a justificar i per perdre estes inversions. Per tant, ja s'ha allargat lo possible. No és cap novetat lo que mos demanen, sinó és que, des del Departament d'Agricultura, ja s'ha fet absolutament tot lo possible per tal que això siga lo màxim d'allunyat possible.

Lo que està molt clar, com he dit abans, si això és la moció que vostès presentaven..., que era catastròfica i que avui esta moció havia de portar-mos la solució i mos havia de portar tot lo nou per tal de poder sortir de la crisi..., no en tenen cap. Vostès no tenen solucions, no tenen cap programa. Solament mos estan copiant lo que ja estem fent ara. I, per tant, per això també els presentem una proposta, perquè pensem que lo que seria raonable, que seria bo per al sector, ja que vostè ho ha dit, que és un sector estratègic, fóra que ho féssem tots junts, que vostès reconeguessen que ja ho estem fent i, com diem nosaltres a les esmenes que hem presentat, en totes les coses, intentéssim intensificar, intentéssiu fer-ho si cal millor, intentéssiu fer-ho més àgil. En això estem totalment d'acord, i per això els hem presentat estes esmenes, unes esmenes que pensem i confiem que, en

virtut del consens, perquè, ho torno a dir que és un sector que ho necessita i que és estratègic, eh?, és absolutament necessari i seria bo que tots votéssim d'acord, que tots votéssim junts. I per això els estenem la mà, per tal d'intentar que poguéssim votar tots d'acord, amb lo consens possible, per tal que lo sector mos pugui veure que tots anem d'acord i tots anem junts per tal d'intentar treure'l d'esta crisi, que realment hi és i que realment l'hem d'intentar solucionar.

Per tant, esperant i confiant que atenguen esta demanda que li fem des dels grups del Govern, no podrem votar la seua moció, però sí que mos agradaria que poguéssim votar tots conjuntament les nostres esmenes.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies a vostè, senyor diputat. Per fixar posició, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat Miquel Carrillo.

El Sr. Carrillo Giralt

Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, abans-d'ahir i ahir es van fer aquí, al Parlament de Catalunya, unes jornades que es deien Programa d'Empreses i Parlamentaris. Vàrem tenir una sessió de treball, el passat dimarts a la tarda, on ens vàrem trobar i vàrem intercanviar punts de vista diversos parlamentaris i parlamentàries dels diferents grups polítics, i també una representació d'empresaris agrupats a Femcat, que és una fundació que dona suport a iniciatives que serveixin per al progrés de la societat catalana. I ahir va continuar la sessió en un migdia, doncs, també de dinar i de treball, en què es varen exposar diferents punts de vista, molt interessants tots ells, i que, en resum, per no allargar la introducció, diria que, en resum, el que demanava el món empresarial als diputats, allò, parlant de la possible col·laboració i dels punts d'interès comuns..., ens demanaven dues coses, bàsicament. Ens demanaven, senyora Miranda, unitat d'acció i ens demanaven eficiència. O sigui, el món empresarial, en el conjunt de les diferents branques de l'economia, ens demana al Parlament de Catalunya unitat d'acció i eficiència.

Aquests dos principis fonamentals, que en qualsevol moment i circumstància serien desitjables, quan estem immersos en una crisi econòmica ferotge com l'actual ja no es tracta d'una necessitat, sinó que es tracta gairebé d'una exigència. I el senyor Paladella li acaba de dir, de forma ben clara, que els grups que donem suport al Govern estem clarament predisposats que d'aquí, de la cambra, en poguessin sortir un seguit d'acords que visualitzessin de cara al sector agrari que el conjunt de partits d'aquesta cambra, o si més no la majoria d'ells –però, si és possible, de forma unitària– estem d'acord en uns mínims, a empenyer determinades mesures que puguin ser-los útils de cara no solament a la crisi, sinó a una situació d'un sector que està patint per uns marges molt estrets des de fa bastants anys, que a més a més està patint una situació a causa de la mundialització en què la seva competitivitat es troba en entredit des de fa més d'una dècada, jo diria, que no s'ha pogut veure beneficiat per les polítiques agràries comunes..., se n'ha

vist beneficiat, però en menor mesura que altres regions de l'Estat espanyol, a causa del tipus de producte que aquí toquem i perquè a l'entrada, l'any 1986, de l'Estat espanyol a la Unió Europea ja s'havien distribuït la major part dels ajuts o, si més no, s'havien establert els mecanismes de distribució dels ajuts, i el pagès català, l'economia agrària catalana no és la que es veu més beneficiada pels ajuts comunitaris. Però el que sí que és clar és que, dintre d'aquesta situació en la qual l'economia pagesa pateix i encara més en el marc de la crisi, el Govern català, la societat catalana hi dediquen una especial atenció. L'agricultura ha tingut sempre un departament, una conselleria específica, que s'encarrega dels temes agraris; aquí, al Parlament, hi ha la Comissió d'Agricultura, que tracta específicament aquests temes. I, com deia abans, el que suposo que el sector espera de nosaltres és que siguem capaços de, com a mínim, consensuar i posar-nos d'acord en els temes.

El que avui plantegen vostès en la seva proposta no és cap novetat. D'aquests temes, n'hem estat parlant a la Comissió d'Agricultura del Parlament de Catalunya, de la majoria d'ells, i en vàrem estar parlant també el darrer dia que el mateix conseller, el senyor Llena, els va respondre, a les seves propostes.

Avui, com el senyor Paladella ens deia fa uns moments, esperaríem de vostès algunes propostes potser més imaginatives, més constructives. I, en el cas de no ser així, en el cas de no aportar vostès res de nou, el que els hauríem demanat és que abans de començar la sessió d'avui ens haguéssim pogut posar d'acord en els plantejaments que els grups que donem suport al Govern els vàrem plantejar per poder sortir amb alguns temes en comú. Perquè el que vostès avui ens porten, el que ens demanen que els aprovem no deixen de ser..., noves propostes, sinó posar en marxa mecanismes que avui ja funcionen des de la gestió de govern.

Veig que el senyor Pallarès em diu que no amb el cap, però jo li diré que sí, senyor Pallarès. Vostès plantejegen mesures de formació que, evidentment, ja estan en marxa des que es va crear la Taula de Foment i Modernització Agrària i Rural del DAR. Evidentment, el que falten són els recursos per posar en marxa per posar un pla que està perfectament dissenyat i pactat amb el sector. Però vostè sap que s'està treballant amb el Servei d'Ocupació de Catalunya perquè la formació necessària dintre del sector sigui una realitat.

Com li acaba de dir el senyor Paladella, no es quedarà cap explotació sense la corresponent ajuda pel fet de la pèrdua d'ocupació o per a la incorporació de joves quant a inversions i diversificació. Aquesta ha estat una política constant, no d'aquest Govern, sinó els últims vint anys en el món de l'agricultura per part de la conselleria de la Generalitat de Catalunya. Mai el pagès s'ha quedat desatès per aquest concepte.

Subvencions del contracte global d'explotació, ampliar el termini fins al 31 de desembre. Miri, la disposició del departament, publicada el 24 de febrer, ja establia que el termini serà el 15 de juliol del 2010.

I, finalment, les gestions perquè els pagesos puguin disposar dels ajuts dels fons europeus. Vostès ens diuen

que es poden quedar despenjats dels ajuts del conreu del cereal a causa de la dimensió de les explotacions. Nosaltres els diem que els petits cerealistes no queden exclosos, ja que es prioritzen les primeres cinquanta hectàrees en el programa espanyol per al foment de rotacions en terres de secà.

Per tant, entenem que vostès no aporten res de nou, que més valdria que avui haguessin estat disposats a arribar a un acord i a un consens amb la resta de grups, que és el que el sector, de forma interessada per al sector de l'agricultura i de forma patriòtica, avui els estaria demanant.

Moltíssimes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre diputat. També, per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, bé, la posició del Grup Parlamentari Popular referent a aquesta moció..., quan sentim igual la intervenció de la interpel·lació de l'altre dia del senyor Pallarès al conseller, com avui, del Partit Socialista a la proponent de Convergència, veiem la discrepància que hi ha de la realitat: uns diuen que el sector funciona perfectament, i l'oposició i els sindicats i el sector agrari realment diuen que les coses no funcionen. I quina és la realitat de les coses? No funcionen, no va bé lo sector agrícola i lo sector ramader no van endavant i tenen molts problemes.

Llavors, vostès estan parlant d'aquesta esmena que han presentat, que busquen un consens. Però, clar, quan lo conseller li diu: «És que no feu propostes concretes...», mos diu als grups quan ho presentem: «És que no feu propostes concretes...» Clar, és que quan vostès fan propostes diuen: «Ja en parlarem, ja ho estudiarem, mirarem la viabilitat...» Però no concreten una cosa, com diuen les propostes, les mesures dels quatre punts que diu Convergència i Unió.

Avui el quart punt de Convergència i Unió demana gestió davant del Govern central per defensar mesures d'ajuts de fons europeus al sector. Al primer punt de l'ordre del dia, jo he fet lo mateix en lo quart punt, he demanat ajudes que demana el sector, que s'han de fer gestions davant del Govern central demanant a Brussel·les perquè arriben aquests ajuts. I aquesta cambra ha votat en contra d'esta proposta, lo Grup Socialista o el tripartit, en este cas. Clar, llavors, quan vostès diuen de propostes i «consensem», doncs, mirem exactament què és lo que demanem i què és lo que fem.

Què va fer lo Partit Popular fa quatre dies al Congrés dels Diputats de Madrid o al Senat, que passa el mateix? Fa propostes on lo Partit Socialista sempre vota en contra. Afortunadament, en una proposta que fèiem l'altre dia, en una moció d'una reducció tarifària elèctrica per a regants i comunitats de regants, de passar del 16 al 7 per cent, doncs, Esquerra Republicana, Convergència i Unió i Iniciativa per Catalunya van votar amb lo Partit

Popular i aquesta proposta es va aprovar. Això és en benefici..., per a compensar, d'alguna forma, l'augment tarifari que es fa fer l'any passat, el juliol de l'any passat, ara fa un any, que es va passar del 50 al 100 per cent pràcticament d'augment de la tarifa elèctrica; o sigui, això beneficia els regants.

Estes són les propostes a què s'ha d'arribar i que d'alguna manera hem de desvincular a vegades proposi qui proposi la moció. No perquè proposi el Partit Popular o Convergència i Unió el tripartit hagi de dir no per norma, que és lo que està passant últimament aquí. Madrid ja mos està ensenyant com se deixa sol el senyor Zapatero; com, quan hi han propostes concretes, s'han d'acceptar, i com normalment així funcionen les coses i així s'han de fer. En esta moció anaven moltes més coses, S'hi van presentar esmenes, com he dit, d'Esquerra, Iniciativa i Convergència. El Partit Popular les va acceptar, però la proposta va arribar a bon fi, i hi havien set o vuit punts que beneficiaven al sector.

Parlem aquí dels joves agricultors, que sí que s'acceptaran totes les propostes. Sí, però, per què es demana només la meitat de les necessitats reals que hi han? Si hi ha unes vacants de cent pagesos, només hi ha una sol·licitud de cinquanta. Per què? Va bé el sector de la llet? Va bé el sector de l'oli? Va bé...? Cap sector ramader. No van, los sectors. On va el jove?, quina animació ha de tindre?, quin esperit ha de tindre de demanar incorporar-se? No pot.

Quina defensa mos ha fet la nostra ministra, Espinosa, davant de Brussel·les al sector de la llet? Creuen, vostès, que un país que produïm 6 milions de tones, que són deficitàries, que en consumim 9, i mos ha d'acceptar, la nostra ministra, este augment per països d'un 1 per cent, quan a França, amb 24 milions de tones amb este 1 per cent li autoritzen 240.000 tones, a un país que és excedentari?

I nosaltres, que som deficitaris, només seixanta mil tones. Això és lo que aprova realment la nostra ministra que defensa los interessos d'Espanya i de Catalunya en este cas. Què passa amb esta llet de França? No és encara l'excedent, és que després entres a Catalunya i tots sabem que lo sector lleter, la indústria compra a 0,18 euros a França, i aquí la producció nostra nos costa 0,30 euros. No pot competir. Arriba un moment que ja no mos compren ni la llet que produïm los catalans. Així estem enfonsant lo sector agrícola i ramader.

Per tant, quan hi han mesures concretes, com proposa Convergència i Unió, haurem de deixar estar ja demagògia, no fer propostes i esmenes alternatives on se demana molta cosa, però no es diu re, «signo, però no em comprometo». Això no val. Prenem mesures concretes, fixem terminis concrets, anem a Madrid, pressionem el senyor Zapatero –ja n'hi ha prou!–, i que vagi a Brussel·les, que allí tots los països defensen los seus interessos i és lògic i normal, però o canviem la forma d'actuar i de defensar-nos o aquí no funcionarà, i realment a Catalunya no estem defensant els pagesos realment com s'està dient.

Lo Partit Popular donarem recolzament a aquesta proposta, als quatre punts de Convergència i Unió que

creiem que són necessaris i que el sector o prenem mesures urgents o al final desapareixerà de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També, per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Senyor president, moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, en el moment de la interpellació ens anunciava, el diputat Pallarès, una descripció de les causes i dels efectes de la crisi econòmica sobre el sector de l'agricultura i de la ramaderia; marginava una activitat extraordinàriament important per a l'agricultura i la ramaderia, per al país, que era l'agroindústria, i, per tant, la indústria de la transformació dels nostres aliments, i ens anunciava la voluntat després d'escriure, de presentar-nos una sèrie de punts que resoldrien, justament, els conflictes que ocasiona la crisi del sector de la ramaderia i de l'agricultura.

Vaig escoltar la interpellació i l'he llegida, i finalment la impressió que n'he tingut és que allò va ser una tronada, només una tronada. És clar que hi havia el senyor Tremosa i la tronada probablement volia ser un himne al senyor Tremosa. Avui ja no hi és; d'aquella tronada, unes quantes gotes, una gotellada. Les gotes que vénen després d'una tronada a l'estiu –vostè ho sap, senyor Pallarès; senyora Miranda, vostè també ho sap– solen ser grosses, i quan cauen en una superfície plana o inclinada fan una gran esquitxada i sembla que hagi plogut, però en realitat no ha plogut. Vostès el que fan és una gran esquitxada sobre el sector de l'agricultura i de la ramaderia, però res que sigui coherent, res que sigui alternatiu a les polítiques que ja fa el Govern instat, suportat, pels grups de la majoria, i, en tot cas, s'apunten a aquelles accions que sí que es fan amb la voluntat que, si fos el cas que fossin aprovades, vostès podrien anar al territori a parlar amb el sector desplegant la cua i dient: «Ah, això es fa perquè nosaltres al Parlament hem instat que es fes.» Si, per contra, resulta que no s'aproven, aleshores vostès no despleguen la cua, perquè no ho poden fer, però sí que aixequen la cresta, també el bec, i acaben dient: «És que la gent de l'entesa, de la majoria, no vol escoltar-nos.»

El problema és que vostès, de Convergència i Unió, senyores i senyors, no volen escoltar-nos a nosaltres. M'he passat hores llegint la interpellació i llegint els punts de la seva moció, aquests que no tenen res d'alternatiu, que no són programàtics per a fer front a una crisi tal com van anunciar; que són una pura continuïtat de les polítiques que ja ha exercit el Govern, i els he fet una proposta que m'han acceptat els grups de la majoria i els l'oferim a vostès perquè junts –perquè junts– puguem reblar el clau d'aquells aspectes que a vostès els preocupen. En el reguitzell de les cinc esmenes a les seves propostes de la moció no hi ha res que vostès no haguessin plantejat en la seva moció, no hi ha res

que m'hagi deixat, que ens hàgim deixat sobre aquelles reivindicacions que vostès feien a la moció.

Més encara, la nostra proposta demana no només de reconèixer l'acció de Govern sobre un determinat aspecte, sinó intensificar-la, aquesta acció de Govern. Impulsa aspectes importants, la nostra proposta d'esmena, com és el fet que s'ha d'arribar, ja, és prou necessari certament, a un acord entre els agents socials i les diverses conselleries perquè la formació arribi amb recursos, els equitatius, els necessaris, els suficients, els justos al sector de l'agricultura i de la ramaderia.

I recorda, a més a més, aquest conjunt d'esmenes resolucions aprovades, presentades per la majoria, com, per exemple, que en el contracte global d'explotació i en els aspectes que són de cessament anticipat i d'incorporació de joves hi vagin més diners per fer front a les possibilitats de futur, tant del cessament com de la incorporació com de noves adhesions a contractes globals d'explotació a partir del finançament nou que reclama l'Estatut i que estem negociant.

Si vostès no volen acceptar aquest conjunt de propostes esmenades a les seves propostes, entendrem que no els preocupa el sector de l'agricultura i de la ramaderia, que més els preocupa anar a la bodega on efectivament hi ha el vi dels bons. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* No seria just...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pané Sans

...per a l'agricultura i la ramaderia, no seria just per al país, no seria just l'esforç amb l'esforç que fa també el grup d'entesa –Iniciativa, Esquerra Republicana i Socialistes per arribar a un acord amb vostès en virtut de la millor consecució per a les terres que són el graner i l'aliment de Catalunya.

Intentin de comprendre que, en efecte, podem fer una acció conjunta, atès que el sector ens la reclama i el país la necessita.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputadas y diputados, llevamos cinco interpelaciones sobre la crisis de la ganadería y la agricultura..., cinco, siempre intentando hablar de panpolítica y dialéctica política más que de las posibles soluciones que podríamos tener para la agricultura.

Los señores de CiU son persistentes, muy persistentes, y los señores del Gobierno saben tirar balones fuera. Me da la sensación que unos y otros... –perdónenme, pero ustedes que tienen muchos diputados y tienen poder, unos y otros–, no están realizando buenas acciones con

la agricultura, no porque no quieran, sino porque tampoco es fácil, hay que reconocerlo que tampoco es fácil.

Pero la realidad está ahí, el campo que es uno de los elementos, uno de los sectores más importantes de subsistencia de esta sociedad catalana está mal, cada vez está más peor. Y quiero recordar la realidad, porque yo ya propuestas después de estas cinco interpelaciones me parece como que es echar palabras al aire: no hay manera.

El sector agropecuario catalán arrastra un conjunto de déficit estructural y coyuntural que nos permite asegurar que es el sector más débil de la economía catalana. La crisis económica y el encarecimiento de los costos de producción se han traducido en un abandono de explotaciones agrarias y ganaderas en Cataluña. En los últimos años pelagra la viabilidad de muchas explotaciones provocadas principalmente por el fuerte aumento de los costes de producción como las tarifas eléctricas, el carburante, los piensos, los fertilizantes, la maquinaria agraria, los productos fitosanitarios, etcétera. Todo esto contrasta con el descenso de las cotizaciones de los productos agrarios. Es decir, los precios que los productores perciben por sus productos van en regresión. Y esta es la realidad que vemos todos los días, eh? El sector agrario se ve en la obligación de aceptar precios bajos por sus productos para poder mantener el IPC bajo y así hacer frente a la crisis económica que se está padeciendo, pero ¿quién ayuda a los agricultores a salir de la crisis? ¿Quién les ayuda?

La media de la ocupación agraria catalana de 2008 es de un 10,24 por ciento inferior a la del 2007, y a su vez esta fue un 12,1 por ciento inferior a la del 2006. La ocupación del sector agrario catalán en el primer trimestre de 2009 ha bajado un 6,15 por ciento respecto al mismo periodo de 2008, y es un 15,67 por ciento inferior a la ocupación del último trimestre de 2008. En el 2007 se registra una gran bajada del 13 por ciento respecto a años anteriores en cuanto a la mano de obra familiar en las explotaciones agrarias en Cataluña.

El número de explotaciones continúa decreciendo y solo crecen las grandes explotaciones. No se olviden que, precisamente, las explotaciones familiares son las más importantes. El PIB de la agricultura lleva ocho trimestres en caída libre.

Y esta es la cruda realidad, y llevamos cinco interpelaciones hablando sobre lo mismo. Y a mí me da la sensación —sólo la sensación, a lo mejor me equivoco— que tiene más que ver el problema con motivos partidistas y electorales de unos y otros, en este caso de la oposición y el Gobierno, que con soluciones concretas para los payeses y ganaderos.

La propuesta que hago, que no es ninguna propuesta de contenidos, sino una propuesta formal, debería abrirse un debate serio, a ser posible sin intento de rédit político, sobre la situación de la agricultura en Cataluña con todos los sectores agrícolas y ganaderos, que permita establecer los cambios necesarios y que permita a su vez reactivar el sector. Con esto no digo nada, con esto simplemente pongo sobre la mesa que algo se tiene que hacer con todos los sectores implicados para salir de

este problema. No puede seguir siendo un lugar común, lo repito, para hacer dialéctica política, para hacer dialéctica electoral, porque la agricultura tiene repercusiones sobre la realidad, pero nuestra política de momento no está demostrando que lo tenga sobre esa realidad.

Por tanto, otras veces hemos planteado soluciones concretas, nosotros ya no planteamos ninguna, en el sentido de contenidos. Pónganse de acuerdo de una vez en que este Parlamento no puede ser una pelea de gatos y perros constantemente por quién queda mejor ante los agricultores y ante los ganaderos, porque hay problemas reales que se deben resolver.

Gracias, señor presidente.

El president

La senyora Anna Miranda pot posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Miranda i Torres

Moltes gràcies, president. És una llàstima, perquè des de Convergència i Unió teníem la voluntat d'arribar a un acord per impulsar mesures per ajudar els pagesos i pageses catalans. Aquesta diputada ha fet una proposta de transacció de l'esmena dels partits que donen suport al tripartit, i ho varem fer amb una clara voluntat de passar de les paraules als fets. Ens demanaven unitat d'acció i eficiència des dels diputats del tripartit, però, en la seva moció, ho hem discutit aquest dies, trobem a faltar falta de concreció. És una moció ambigua, i senzillament creiem que és una declaració d'intencions, i votar-hi a favor seria, senzillament, fer, doncs, un mal servei al país i als pagesos del nostre país.

Vostès diuen que no presentem propostes alternatives. De fet, jo ho he dit a l'inici de la meua intervenció: que aquesta era una moció que presentava algunes propostes per lluitar contra la crisi. De fet, n'hi ha hagut d'altres, de mocions, que s'han presentat en aquest Parlament pel diputat Pallarès amb aquesta línia, i de ben segur que en continuarem presentant.

Jo els volia dir..., el diputat Paladella ens ha dit dades, ens ha presentat dades, doncs, del Departament d'Agricultura respecte a les mesures que nosaltres, en la nostra moció, proposem que, per cert, n'hi ha algunes que proposem a la nostra moció que no recull la seva esmena.

El Departament d'Agricultura, des de Convergència i Unió creiem que no ha fet efectives aquelles mesures previstes per millorar la competitivitat, inversió i enfortir les explotacions agràries, quan això podia paliar la crisi abans que s'agreugés. I, com els deia, els donaré unes dades, perquè el primer trimestre —primer trimestre— d'aquest any, del 2009, la convocatòria del contracte global d'explotació pel que fa a modernització d'inversions, incorporació de joves i diversificació només s'havia aprovat 1 incorporació de joves i 108 plans d'inversió; restaven pendents 177 ajuts d'incorporació de joves i 325 plans d'inversió.

A més, de la convocatòria del contracte global d'explotació de l'any 2008 restaven pendents, el primer trimestre d'aquest any, de l'any en curs, 177 expedients

d'incorporació de joves i tots els plans d'inversió, que, doncs, han arribat aquests darrers dies. Per això els demanàvem aquesta pròrroga perquè els pagesos poguessin justificar aquestes actuacions. Això és fer una bona gestió? Això és ajudar els pagesos i les pageses catalanes que pateixen la crisi al nostre país? Nosaltres els dèiem: «Concreció de la moció.» Els l'hauríem aprovada.

Referent, també, al diputat d'Esquerra, en parlar de formació, doncs, és un caos —és un caos. I, per tant, vostès poden dir el que vulguin; però, a l'hora de la veritat, molts plans, moltes declaracions, però..., a l'hora de la veritat, tot es queda en una pèssima gestió.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

(*El Sr. Paladella Curto demana per parlar.*)

El president

Senyor Paladella...? (*Veus de fons.*) Té un minut.

El Sr. Paladella Curto

Sí. Un aclariment. Primer, a veure, quan es fa referència que el primer trimestre no s'havien resolt encara les convocatòries de 2007-2008, també es deixa per dir, perquè el conseller ho ha explicat moltes vegades, que, per primera vegada, quan es va aprovar el PDR, el 2007, es va fer convocatòria aquell any. I, per tant, això va significar que no es pogué resoldre fins lo primer trimestre de 2009. Però això no significa que no s'hagi donat resposta a tots los expedients que van sol·licitar, i, a més a més, s'ha ampliat lo termini que, en principi, era el mes de juliol, eh?, el d'allò, fins al mes d'octubre, com he dit abans, és lo que administrativament era absolutament necessari.

I, segon, voldria que el senyor diputat Bertomeu, reconegués, directament, que los membres i l'equip de Govern d'esta..., o sigui, los grups que formem lo Govern a la Comissió d'Agricultura fem sempre tot l'esforç possible per arribar a acords, i, potser, som la Comissió d'Agricultura, on es realitza..., o és la comissió on es realitzen més acords. I, per tant, penso que no és just que vostè mos digui que sistemàticament rebutgem totes les propostes que mos fan des de l'oposició.

Moltes gràcies.

(*El Sr. Pané Sans demana per parlar.*)

El president

Senyor Pané...?

El Sr. Pané Sans

Per contradiccions, senyor president.

El president

Té un minut.

El Sr. Pané Sans

Senyora Miranda, el que no és concret, el que no té ni una concreció és la seva moció.

Permetin-me que els demani que facin una lectura serena, no partidista del redactat de les esmenes. Veuran com, efectivament, concretem allò que vostès no han estat capaços de concretar en la seva moció, i com, a més a més, recollint-ne l'esperit, al que instem el Govern és que continuï amb la seva acció i intensifiqui aquelles mesures que aniran millor per al sector.

No em digui que no som concrets, són vostès que fan una absoluta inconcreció que és l'escatxic de la gota.

Gràcies, senyor president.

El president

Posem, doncs, a votació aquesta moció.

Comença la votació.

La moció ha estat rebutjada per 58 vots a favor, 68 vots en contra i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'articulació i l'impuls de l'euroregió (tram. 302-00177/08)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre l'articulació i l'impuls de l'euroregió. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Carles Pellicer.

El Sr. Pellicer i Punyed

Bé. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... (*remor de veus*), aquesta és una moció important perquè fa referència a Europa, a infraestructures i a logística, importants per al futur del nostre país. (*Persisteix la remor de veus.*) I és una moció també per fer...

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau, senyores... Perdó. Senyor Pellicer, perdoni un moment, senyor diputat...

Senyores i senyors diputats, si us plau.

El Sr. Pellicer i Punyed

...també un front comú, tal com està plantejada.

L'euroregió va néixer per sumar forces, promoure interessos comuns entre els països que estan a banda i banda de la frontera. I, a més, va néixer amb els governs de Convergència i Unió, del president Pujol, i, per tant, doncs, era una iniciativa que pretén i té com a vocació l'acció internacional i la cooperació interregional a escala europea.

L'altre dia, en la interpellació, l'honorable diputat Felip Puig ens deia que l'euroregió no només és una oportunitat, sinó que és una absoluta necessitat. I ho diem perquè necessita un nou impuls, té una gran potencialitat i aquesta no s'està veient prou aprofitada. No és un problema que no hi hagi projectes, és una qüestió que falta convenciment. No és un problema que no hi hagi recursos, és un tema que falta prioritat política i fal-

ta també voluntat política per tirar endavant propostes atrevides. Propostes que Convergència i Unió avui els les presenta en aquesta moció amb uns àmbits de treball que fan referència bàsicament a la logística. La logística, que n'hem parlat tant en aquesta campanya i que, evidentment, també s'haurà de defensar a Brussel·les, i el nostre eurodiputat, segur, el senyor Tremosa, que ho farà, i l'anomeno perquè avui ha estat, aquí, interpellat dues vegades en aquesta sessió del Parlament.

La logística és essencial i per això hem de posar la directa en temes tan importants com és el corredor del Mediterrani; un tema estratègic que porta un retràs injustificable i que, a més a més, tot i que s'ha aconseguit darrerament que el Consell de Ministres introdueixi el corredor com una de les seves prioritats, des del Govern, des de l'Estat, el més calent és a l'aigüera. I aquí sí que ens hi juguem molt i ens hi juguem molt amb els nostres interessos de país.

La moció fa referència al corredor del Mediterrani com a, primer, impulsar urgent i de manera prioritària el corredor del Mediterrani, prioritzant la connexió ferroviària d'alta velocitat amb l'Estat francès; completant el desdoblament de la via d'ample ibèric entre València i Tarragona, que entri en servei el primer semestre del 2010; en tercer lloc, accelerar les obres de la línia d'alta velocitat entre València i Castelló; en quart punt, garantir que el corredor del Mediterrani disposi, entre València i frontera, de dues vies destinades a passatge i dues destinades al trànsit de mercaderies, contemplant l'ample internacional i l'alta velocitat; en cinquè punt, exigir al Govern de l'Estat que acceleri les institucions europees per, definitivament, incorporar la xarxa mediterrània de transport europeu, i, sisè, instar el Govern a modificar la licitació de l'estudi informatiu entre Castelló de la Plana i Tarragona.

Amb l'eix de carreteres és important el quart cinturó, que nosaltres plantejem com una gran via que tingui una capacitat important de vehicles entre Abrera i Granollers, no una ronda del Vallès. I, per tant, tren i carreteres són essencials per al desenvolupament del país, per a Catalunya.

De dalt a baix, des d'Algesires fins al nord, pràcticament fins a Escandinàvia, necessitem posar corredors tan viaris com ferroviaris per tal d'aprofitar el país la seva sinergia logística. I aquí hem de comptar amb els ports de València, amb els ports de Tarragona, amb el Port de Barcelona per tal que les mercaderies puguin sortir amb amplitud i amb força cap a dalt, cap a Europa.

En el tema de l'aigua, hem de dir, també, que hem fet una proposta en què l'euroregió creï un grup d'estudi en el transvasament de l'aigua del Roine cap a les conques internes de Catalunya en el marc d'un projecte transfronterer de cooperació.

Respecte a l'electricitat, també com a element important en el tema logístic, entenem que la connexió elèctrica amb França no es pot demorar més: sense electricitat no hi ha indústria, no hi ha turisme, i això, evidentment, no podem permetre'ns més precarietat en aquest àmbit.

En un altre ordre de coses, en el tema de l'aeroport, presentem també com a element logístic..., parlàvem de

ports de Tarragona i el Port de Barcelona i també tenim l'aeroport de Barcelona, l'aeroport de Reus, l'aeroport de Girona i l'aeroport de Sabadell, que necessitem que es desclassifiquin d'immediat per tal que la gestió pugui ser feta des del territori, feta des de la Generalitat perquè és la garantia que ens funcioni, que ens vagi bé, en la línia del que desitgem, que volem per a Catalunya.

Per tant, gestió –gestió i gestió– a la catalana amb el tema d'aeroports, especialment amb aquells que els he anomenat.

L'euroregió, doncs, serà una realitat si s'hi posa voluntat i serà una realitat si hi ha voluntat política i decisió i, a la vegada, doncs, també prioritats, perquè hi ha un tema de terminis que no podem obviar. Els terminis en el tema de l'euroregió i en el tema de les infraestructures viàries, especialment en les ferroviàries, són essencials perquè no ens passin per davant altres comunitats o altres pretensions del Govern de l'Estat, que hi són i, possiblement, després...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Pellicer i Punyed

...en faré esment en la rèplica, amb les esmenes.

Per tant, mobilitat, i, en definitiva, també impulsar la permeabilitat dels Pirineus, mitjançant la construcció del túnel de Bonaigua i el túnel de Tosses.

Per tant, doncs, per acabar, senyor president, cal posar-se les piles, cal fer un esforç important i cal posar-hi voluntat política per solucionar tots aquests temes, que, ho repeteixo, l'euroregió és molt important i també són molt importants les infraestructures, la logística, els trens, les carreteres que ens han de connectar amb Europa, perquè som Europa, i, en aquesta línia, a Catalunya sempre ho hem tingut molt clar.

Per tant, doncs, espero..., desitgem, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que els grups de la cambra donin suport, en els termes que està plantejada...

El vicepresident primer

...aquesta moció.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, per presentar la seva esmena, té la paraula el senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Senyor president, senyores i senyors diputats, jo volia començar dient al representant de Convergència i Unió, doncs, que no sé si se n'adona que, quan han presentat aquesta moció, que preveu un seguit d'actuacions molt ambicioses per articular amb infraestructures po-

tents i fluïdes l'euroregió, està reconeixent que, durant molts anys, aquest país i, quan parlo d'aquest país, em refereixo a la seua societat civil, però, sobretot, a les seues classes dirigents, econòmiques i polítiques, no han fet els deures. És a dir, aquí hi ha moltes deures pendent, perquè, en aquest moment, aquesta euroregió, que compartim i que creiem que té un gran futur, no està articulada, i, per tant, tots en devem ser una mica responsables.

I, miri, el nostre grup i els grups que donem suport al Govern podem entomar la part de responsabilitat que ens correspon per no haver sabut articular. Però, clar, hi ha un grup que té més responsabilitat que els altres per una simple qüestió: perquè ha governat molts anys i, a més, ho ha fet amb majories absolutes i, a més, ha tingut una gran capacitat d'influència.

Per tant, el seu grup, senyor Pellicer, té una gran responsabilitat, més que altres, en el fet que avui l'euroregió no estigui articulada, des d'un punt de vista..., i les infraestructures que li podrien donar, diríem, cohesió, des d'un punt de vista econòmic i social. I, bé, i ara tot són presses, i ho entenem, perquè segurament estem perdent el tren de la competitivitat.

Però, miri, respecte a l'eix ferroviari mediterrani, aquest que ha de connectar els dos dels grans territoris d'aquesta euroregió que més intercanvis econòmics tenen entre ells, com són el Principat i el País Valencià. A la carpeta, a la carpeta d'aquest eix ferroviari no hi hem trobat res, no hi vam trobar res els dos governs d'entesa, ni tan sols estudis informatius, i, ara, en canvi, s'hi ha començat a treballar. Que ens agradaria que anés més ràpid, que hauríem d'anar tots més ràpid per recuperar el temps perdut? Potser sí, però no hi hem trobat res, i aquí vostès hi tenen una part de responsabilitat.

I, pel que fa al consorci que ha de gestionar l'aeroport i en el qual hi han de tenir un pes determinant les institucions i la societat catalana, també estem d'acord en això. Però, miri, això a l'Estatut del 30 de setembre estava ben resolt, i algú altre s'ho va polir. I li recordo perquè, ara, ho repeteixo, tots tenim presses, però, en canvi, hi ha hagut moments que no han fet el que tocava. En canvi, no li podem acceptar, de cap manera, la proposta que fa a la moció sobre el quart cinturó i sobre el transvasament.

Sobre el quart cinturó n'han parlat molt, per tant, no hi tornaré. Però sobre el transvasament, permeti'm dir-li una cosa: no sé si vostè és conscient del missatge que estan enviant a la societat catalana, perquè, és clar, fa quatre dies estaven dient que hi havia una conca excedentària, que era la de l'Ebre, i era tan excedentària que ens podíem permetre enviar l'aigua mil quilòmetres avall. Ara estem dient que hem de portar aigua d'una altra conca que està a tres-cents quilòmetres amunt.

Clar, la societat catalana, vull dir... Amb què quedem? Hi havia excedents i, per tant, podíem vendre aigua a d'altres? O resulta que és al revés, que hem de portar aigua de tres-cents quilòmetres lluny?

Miri, ni una cosa ni una altra: ni hi havia excedents a la conca de l'Ebre ni hem de portar aigua de tres-cents quilòmetres, eh?, d'una altra conca més amunt perquè

nosaltres entenem que amb la meitat de la inversió que costaria el transvasament del Roine, podem regenerar tots els nostres aqüífers, podem incrementar la capacitat de disposar d'aigua potable i en bones condicions, podem fer alguna dessalinitzadora més i, en principi, podem dotar, doncs, de subministrament d'aigua correcta a tot el Principat.

I, a més, enviem un altre missatge i és que no podem caure en l'omnipotència hídrica en pensar que els ciutadans podem seguir gastant alegrement aigua i ja la portarem d'allí on sigui, del Roine, i, si el dia de demà convé, inclús, de més amunt. No és aquest el missatge que hem de llançar. L'aigua l'hem d'administrar bé i l'hem d'optimitzar i ho poden fer, i ho repeteixo, amb la meitat de les inversions del transvasament del Roine, que segurament tindria molts entrebancs per part de la mateixa Unió Europea i de molts grups ecologistes francesos, doncs, podem fer tota aquesta regeneració de les nostres aigües i disposar de molta més aigua.

I miri, l'euroregió sí que necessita infraestructures, és veritat, i anem amb retard, ho repeteixo, perquè hi ha hagut algú..., o tots plegats no hem fet els deures, i uns més que els altres. Però aquesta euroregió ha de tenir ànima. I l'ànima la hi pot donar, per exemple, les iniciatives que està promovent l'Institut Ramon Llull, que en aquest moment agrupa institucions de tots els territoris d'aquesta euroregió. I això no havia succeït mai. I això vol dir que al darrere hi ha un projecte ambiciós. I això vol dir que al darrere d'aquesta iniciativa hi ha hagut unes gestions eficaces, hi ha hagut una capacitat per atreure, per exemple, altres administracions i institucions que no en formaven part. Per tant, l'Institut Ramon Llull està fent aquesta tasca, i l'està fent molt bé.

I com vostè sap, també en aquest moment s'està constituint el que seria una nova entitat que agruparia l'euroregió...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Estradé i Palau

I—sí, acabo immediatament, senyor president— això està en marxa.

Per tant, senyor Pellicer, no és el moment de la traca de Sant Joan i de fer molt soroll amb aquestes qüestions, sinó que és el moment que tots els grups polítics ens posem a treballar de veritat per recuperar el temps perdut, per fer els deures que no es van fer al seu dia, i això es veurà en els propers pressupostos de l'Estat i es veurà en les properes accions polítiques que farem tots. I allí es veurà si de veritat donem prioritat a l'eix mediterrani, ferroviari, en el qual s'està treballant, i si donem prioritat a la gestió de l'aeroport del Prat d'una forma descentralitzada i en la qual la societat catalana tingui majoria. Això és el que es veurà aquests propers anys, en aquestes properes etapes que viurem. I, per tant, aquí demanem el compromís de totes les forces.

Per això...

El vicepresident primer

Senyor diputat

El Sr. Estradé i Palau

...votarem en contra de la seua moció. I, en tot cas, li oferim com a alternativa que voti, doncs, la nostra esmena, que és molt més completa i que reconeix, a més, la feina que ja s'està fent i que no es va fer al seu dia.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Francesc Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senhor president. Senhores e senhors deputats, era euroregion ei tanben, ath delà de toti es interèssi relacionadi damb es infraestructures, ua cunhèra de lengües, e se me permeten non voi pèrder aguesta ocasion tà poder-les hèr aguesta intervencion en occitan, qu'ei, coma vostés saben, tanben ua lengua dera euroregion, e era Occitània grana forme ua part d'aguesta region estrategica.

Posicionarè, donques, en un moment ath nòste grop sus aguesta mocion e sus era interpellacion que substancièrem respècte d'aguest impuls ara euroregion Pirenèus-Mediterranèa, un projècte qu'a arraitzs fòrça pregondes en temps e qu'a projectat ua volentat antica deth nòste país de crear, damb Aragon, Balears, Languedòc-Roselhon, Miejorn-Pirenèus, un espaci tà desvolopar aqueres naues sinergies que mos an de perméter, per un aute canton, dar respòstes as rèptes dera globalizacion.

Eth senhor Pellicer parlaue deth president Pujol; jo ac voi hèr deth president Maragall, perque efectivament d'ençà qu'ua idèa s'exprimis enquia que se pòrte a tèrme en aguest cas passèren tretze longui ans, que siguec justament en 2004 que damb ua evidenta clarvesença prenec forma, comencèc a caminar aguest projècte d'euroregion.

Çò qu'aué se ditz damb tanta contundència sus eth projècte d'euroregion en aqueri ans non ère tant evident. Es que portam ja quauqu'ans d'istòria en aguest Parlament sabem que tot soent quan se parlaue deth projècte d'euroregion i auie en tot cas respòstes fòrça ironiques respècte d'aquera proposicion, jo dideria, d'ua vision esplendida de futur deth president Maragall. Donques, mo'n alegam de qu'ara aguestes conviccions i siguen e que i siguen en aguesta cramba e que s'exprimisquen damb tanta contundència.

E ua auta causa, senhors e senhores deputats, ei eth tacticisme e er oportunisme damb què s'utilizen determinadi arguments, e ja dèder qu'en aguest ahèr er aute dia servie era euroregion coma un element de confrontacion e d'usura deth Govèrn, digui de «desgast» deth Govèrn. E vostés an hèr a servir aguest debat coma un debat electorau e utilizant, donques, aguesta plataforma entath sòn candidat. Ben, ac heren. Aguest combat ja ei passat; ara se tracte de parlar seriosament sus era question dera euroregion.

Non cau insistir –ac a hèr eth senhor Miquel Angel Estradé– en tota era question relacionada damb es infraestructures, damb eth besonh qu'aguestes infraestructures siguen ua realitat; n'a parlat d'ua forma ampla. Nosati auem presentat ua esmenda que nosati prepausam tà qu'i pogue auer un acòrd sus aguesta matèria, perque non volem negar era evidència, non èm disposadi a negar eth besonh plan important de qu'aguesta euroregion sigue çò mès rapidament possible ua realitat.

Voi tanben afirmà'c damb tota contundència, creigui qu'eth vicepresident dera Generalitat ac volie hèr justament, aué des d'aguest empont: ei evident que d'ací pòc de temps era euroregion serà ua realitat juridica e serà, donques, ua realitat tanben enes encastres administratius que mos permeterà arténher melhors e mès estruments tà hèr possibles es infraestructures de què parlam. Çò que non mos semble de rebut ei qu'en aguesti moments auésquem de votar ua mocion presentada per vostés en què i a tota un seguit d'obvietats que s'an debatut, s'an trabalhà, que ja an resultadi fòrça concrètes sus era taula e que, donques, de bèra manèra, en aguesti moments, era nòsta esmenda recuelh damb exactitud aquerò que s'a hèr e aquerò qu'an d'èster expectatives e objectius de futur.

Donques, senhor Pellicer, les demanam qu'en prò d'aquera volentat de hèr ua realitat d'aguesta euroregion vòten en favor d'aguesta esmenda, arribem a un acòrd e, donques, era realitat sigue qu'aguest emicicle se posicione conjuntament a favor der impuls ara euroregion.

Jo tanben profitaria aguesti darrèrs segons tà dider-li que tot eth sòn discors respècte as trabalhs qu'a hèr eth Govèrn, donques, demoren francament en ua mala posicion, perque evidentament èxits coma er hèr que Barcelona sigue aué sedença dera Union pera Mediterranèa o es hilats que se constituïssen tà hèr possible qu'existisque investigacion, melhora d'aucupacion, tractament de residus e tanti e tanti d'autoi projèctes en encastre dera euroregion, demòstren era volentat d'aguest Govèrn de seguir auançant en hèr d'aguesta zòna d'Euròpa ua zòna estrategica que permite a Catalonha, e se me permet, tanben, ath conjunt d'Occitània, auançar en aguest procès d'ensems culturau, economic e de melhora des infraestructures.

Gràcies, senhores, senhors deputats, senhor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula el senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Ilhustres diputades i diputats, permetin-me que entri a analitzar el que és el cos de la moció; ja no entraré, evidentment, en les paternitats de l'euroregió, si en l'època del senyor Pujol, si en l'època del senyor Maragall, sinó que entrarem a debatre i a analitzar efectivament si les propostes que es fan des del Grup de Convergència són aquelles propostes que entenem des del Grup Popular que són adients per a la millora de la competitivitat de Catalunya, envers la

mateixa Catalunya, dins de l'euroregió, com dintre de la mateixa Espanya i d'Europa.

És evident que en el seu moment va ser una interpel·lació, que crec que va ser adient –ens trobàvem en una precampanya, ja, de les europees–, en la qual efectivament moltes de les propostes que aquí es dibuixen són propostes que, totes elles, tret del túnel de la Bonaigua, totes, són competència del Govern de l'estat. Vull dir, estem enraonant ara mateix de propostes que al si del Parlament hem de decidir si creiem que són interessants o són necessàries per al desenvolupament econòmic i social de Catalunya, però que totes elles, menys el túnel de la Bonaigua, són competència del Govern de l'Estat, i, per tant, evidentment, haurem de demanar responsabilitats al qui ara mateix governa el Govern de l'Estat –excepte el túnel de la Bonaigua.

I, senyor Boya, li haig de dir que el nostre grup parlamentari, ni una, ni dues, ni tres, moltes vegades, hem demanat al si del Parlament, en proposicions de resolució i en propostes en els pressupostos de la Generalitat, que s'inclogui la construcció del túnel de la Bonaigua, i sempre –sempre– el tripartit, sempre –sempre– el Partit Socialista, han dit que no. Per tant, evidentment, a l'única qüestió que sí que competeix exclusivament al Govern de la Generalitat, que sí que és competència exclusiva d'aquest Parlament a l'hora d'instar el Govern que faci una infraestructura, el Govern tripartit ha dit que no i la seva formació, el Partit Socialista, ha dit que no.

Per tant, evidentment, jo crec que és un contrasentit que ara ens vinguin a dir que dintre del Pla d'infraestructures, l'any 2026..., ja veurem si efectivament es pot contemplar per part del Govern de la Generalitat la seva construcció.

Evidentment, la resta de conceptes, nosaltres els compartim. Hi han dos aspectes, ja li ho he avançat al senyor Pellicer, que nosaltres, el nostre grup no hi donarà suport. És evident que amb relació al corredor mediterrani també estem convençuts que és una prioritat. Hem de tindre en compte que nosaltres en el segon Pla d'infraestructures..., malauradament, va decaure, perquè vam perdre el Govern, l'any 2004, i per tant...; en el segon Pla d'infraestructures, 2005 - 2012, el Govern de l'Estat ja tenia programat, en el seu PEIT, l'articulació del corredor mediterrani.

Hem de tenir en compte que la primera proposta de resolució que al si d'aquest Parlament, que al si de la Comissió de Política Territorial, es va aprovar per unanimitat envers l'impuls del corredor mediterrani, tant de mercaderies com de passatgers, va ser gràcies a una iniciativa del Grup Popular, del Partit Popular.

Per tant, nosaltres sí que estem convençuts, no només a Catalunya sinó a Espanya i a Europa, i així ho farem traslladar i així ho han traslladat els nostres europarlamentaris, que és necessari el corredor mediterrani, no només en l'àmbit de mercaderies sinó també en l'àmbit de passatgers.

Estem convençuts, i així també..., i així ho vam programar en el seu moment, en el seu primer Pla d'infraestructures, del quart cinturó. Vull dir que ara mateix tot

allò que s'està executant envers el Pla d'infraestructures, envers el quart cinturó, és fruit i neix del Pla d'infraestructures del Govern del Partit Popular, i que ara mateix volen trencar i retallar, el tripartit, amb una sèrie de propostes que el que faran és minvar la seva capacitat i treure allò que realment necessita Catalunya.

O, com he dit abans, el túnel de Tosses o el túnel de la Bonaigua, que evidentment nosaltres compartim. O, per descomptat, també, la interconnexió elèctrica amb França, la qual és una necessitat, i suposo que els diputats i els diputats nacionals i els eurodiputats de les terres gironines saben perfectament que ara, avui en dia, és una realitat i que... He de reconèixer que en aquest cas sí que comparteixo part de l'esmena que han presentat els grups que donen suport al Govern i la mateixa Convergència i Unió, perquè efectivament aquí sí que és veritat que el Govern està en la línia d'intentar aconseguir que sigui una realitat d'aquí al futur la línia de molt alta tensió, amb la possibilitat de tindre connexió amb..., i la necessitat de portar electricitat al que són les terres gironines i intentar que no hi hagi un col·lapse en els propers estius, en aquest mateix estiu en què ens trobem.

Hi han dos àmbits a què nosaltres no donem suport. En un ens abstenem, com el Roine. És evident que nosaltres entenem que efectivament un altre estudi..., ja es va demanar un estudi en el si del Congrés dels Diputats, al qual nosaltres vam donar suport, en una moció que es va presentar al Senat i al Congrés. Però evidentment ens dóna la sensació que això és molt difícil que tiri endavant. També és veritat que nosaltres creiem que, efectivament, amb la interconnexió de conques a dintre de Catalunya n'hi ha més que prou. I intentar dibuixar, com ahir es feia, que la dessalació era la gran solució em dóna la sensació que, dintre de poc, el que estan fent és preparant la porta per dir-nos que la incineració també és la gran solució en el tema de residus.

I amb relació a l'aeroport, amb relació a la posició determinant, ja és un tema recurrent, que ja ho hem debatut més d'una vegada. Ara també estem amb la Llei d'aeroports. El nostre grup parlamentari ja avancem que no donarem suport, ni estem donant suport a la present, embrionària, Llei d'aeroports que ha estat presentada aquí, al si del Parlament de Catalunya. Nosaltres entenem que això entra en un context diferent, en un gran context d'una infraestructura d'interès general.

I, per tant, en aquest cas, no hi donarem suport; ens abstenem en el Roine, i no votarem a favor amb relació a la posició determinant del Govern de la Generalitat a l'aeroport del Prat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Pellicer, crec que avui hem perdut l'oportunitat

de fer un debat que està pendent en aquest Parlament de com impulsem de veritat l'euroregió Pirineus-Mediterrània.

Vull recordar-li, i recordar a aquest Parlament, que aquesta euroregió té com a objectiu crear al nord-oest de la Mediterrània un pol de desenvolupament sostenible basat en la innovació i la integració social i territorial, i que vol ser sobretot una cruïlla d'intercanvis culturals i humans, com apuntava la intervenció del diputat senyor Francesc Boya –a qui, per cert, jo, en nom propi, i crec que d'aquest Parlament, en la seva condició de síndic d'Aran, li vull transmetre la felicitació per la diada nacional del poble aranès, celebrada ahir, dia 17 de juny.

Bé. Aquest debat global no el tenim. Convergència i Unió ens proposa, quan parlem d'euroregió, centrar-nos només en les infraestructures. És una aproximació, és un dels elements d'aquesta euroregió. S'entén que s'hagin centrat en això perquè vostès s'han referit específicament a la inspiració i al lideratge, doncs, del seu nou eurodiputat, al qual felicitem, el senyor Tremosa. Si haguessin consultat el senyor Guardans, abans de marxar els hauria explicat que aquests aspectes de la cultura, de les tecnologies, de la integració social, també en formen part. Però estic segur que el senyor Tremosa, que és una persona extraordinàriament intel·ligent i serà un bon eurodiputat, d'aquí a un temps ja els explicarà que Europa també és això, a part de carreteres i ferrocarrils.

Però és clar, quan vostès ens parlen de la seva visió estratègica del que ha de ser l'euroregió i del que ha de ser el nostre paper en aquesta euroregió, fins i tot parlant d'infraestructures, acceptem que avui només parlem d'infraestructures en l'àmbit de potenciar aquest eix estratègic, són les viàries, les ferroviàries, les aeroportuàries, les elèctriques i aquesta anècdota..., i els túnels, i aquesta anècdota inefable del canal no Segarra-Garrigues, sinó Roine-Tordera, no?, aquest canal meravellós a què després em referiré. I aquesta és la visió, fins i tot des del punt de vista de les infraestructures obliden que per a l'euroregió, per a aquest nou model d'innovació, les TIC, les tecnologies de la societat de la informació i de la comunicació o les polítiques de recerca i de desenvolupament o les polítiques d'integració i cohesió social o les polítiques culturals són els eixos fonamentals d'aquesta euroregió.

Clar, si ens limitem a aquesta visió de l'euroregió, quin país ens proposen des de Convergència i Unió en aquest futur del segle XXI, ja no parlo de l'euroregió perquè evidentment aquest model al nord dels Pirineus no se'l deixaran fer, però aquí en la mesura que vostès tenen la possibilitat d'incidir-hi, què ens proposen? Li poso un exemple més proper, el de la regió metropolitana en què ens movem, no? Què ens proposen a través d'aquí? Miri, jo he fet números. Primer, parlem de les infraestructures ferroviàries. Enhorabona, assumeixen les infraestructures ferroviàries i aquí tindrem un passadís amb dos vies d'alta velocitat, les quatre del tren convencional, el corredor el Papiol - Mollet i el corredor de Montcada, els dos de mercaderies de la UIC d'ample internacional, tots hi estem d'acord, i hem d'afegir-

hi la línia del tramvia del Vallès, que també hi estem d'acord.

Per tant, en total, deu vies de caràcter ferroviari i tramviari de caràcter transversal, ja no parlo de la radial. Bé, d'acord, és un canvi de model amb què tots som coincidents i que ens agrada que Convergència i Unió impulsi. Però no en treuen pas les lliçons d'això. Quelcom deu tenir com a conseqüència el fet que apostem pel transport públic en aquest àmbit. No, vostès ens hi afegeixen: els vuit carrils de l'A-7, els quatre de la B-30 que ja tenim, els quatre de la Interpolar sud, els vuit de la B-40, aquests anunciats pel senyor Morlán: «vamos a hacer una vía de ocho carriles, más dos laterales», total, sumo i tenim vint-i-vuit carrils de xarxa viària segregada o semisegregada, amb l'estret corredor de quinze quilòmetres que va entre Sant Cugat, Cerdanyola, Mollet, d'una banda; Terrassa, Castellar, Caldes de Montbui, Lliçà i Granollers. En aquest, què hi veuen vostès en aquest territori? Veuen possible aquesta combinació?

Nosaltres creiem, realment, que aquest ideal no correspon al que ha de ser la Catalunya del segle XXI en aquesta regió. Em recorden –i lamento dir-ho– que el seu ideal no és del noucentisme, el d'aquesta Catalunya ben ordenada, sinó més aviat em sembla que estan parafrasejant vostès malament un personatge que es deia Pich i Pon, que, pujat a dalt del Tibidabo mirant la plana de Barcelona i la plana del Vallès deia, quanta propietat urbana! Vostès, si hi pugen ara diuen: quanta obra pública, quant de ciment. La gent, no la veuen; la gent, no la veuen; el territori, no el veuen: ciment, obra pública. No sé on viurà aquest conjunt de gent...

Miri, es comprèn que hi ha gana d'obra pública. És evident, però correm el perill, corren el perill de caure en la bulfúmia constructora. Pensem que la construcció europea és molt més que això, que si hem de parlar d'euroregió en parlem seriosament, parlem de les infraestructures que calen, però, per favor, senyors de Convergència i Unió, no confonguin la Unió Europea amb una unió tècnica d'empreses.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Gracias, señor presidente. Esta moción tiene como origen una interpelación de carácter electoral en su día, puesto que tuvimos la presencia del hoy eurodiputado señor Tremosa, por cierto que lamento que hoy no esté aquí para ver el resultado de la moción, sería conveniente de que también llevara a Europa el resultado de la moción que en su día tuvo tanto interés en seguir como interpelación.

Se ha hablado de confusión recientemente por parte del señor Salvador Milà, pues yo quiero establecer una primera confusión: de la lectura de la interpelación. He llegado a la conclusión de que no se quería hablar de la euroregión y que la euroregión, en los términos que

plantea Convergència i Unió, la confunde con los Países Catalanes, ese concepto fantasioso que recurrentemente se aborda en esta cámara, puesto que se habló de Países Catalanes y la gran censura que hizo el señor Felip Puig al vicepresidente, señor Carod, era que no estaba la Comunidad Valenciana en la euroregión. A mi me parece conveniente que entre la Comunidad Valenciana en la euroregión, encantado de que aparezca, pero, desde luego, en los términos en que se planteó es el modo más adecuado para que no entre nunca.

Con lo cual yo les invitaría a cambiar el chip y a hablar de lo que se habla y a hablar cuando se habla adecuadamente. Porque si estamos hablando de euroregión y aquí ya ha hecho referencia a los ejes de actuación de la euroregión, que son algunos muy interesantes: «Proyectar la euroregión en los ámbitos euroregional, estatal, europeo o internacional de esas cinco regiones que forman parte de esta euroregión; acelerar la disposición de infraestructuras estratégicas necesarias para un desarrollo sostenible de la euroregión, impulsar sectores económicos de interés compartido con un alto valor añadido, desarrollar la euroregión universitaria y científica, dar una dimensión ciudadana a la euroregión, atender a la problemática transfronteriza y ser un referente clave en el Mediterráneo occidental.»

Pues bien, creo que con estos ejes de actuación y teniendo en cuenta que uno de los principios básicos de la euroregión es hacer un espacio abierto de cooperación, creo que no es adecuado, sinceramente, aun cuando sea una buena pretensión, hablar de liderazgo de Cataluña en estos términos, puesto que incomoda aun cuando lo pretendamos ponerlo aquí negro sobre blanco, al final es contraproducente. Hemos de hablar siempre de espacios de cooperación, espacios adecuados y en estos términos no tanto de liderazgo, porque no se ha de olvidar que existen cinco grandes ciudades entorno a la euroregión y yo creo que debemos ser especialmente cuidadosos a la hora de abordar los términos.

Ni tampoco abordar como uno de los grandes ejes de la euroregión el Institut Ramon Llull, señor Estradé, porque no tiene nada que ver, porque Andorra no forma parte de la euroregión, por ejemplo. Yo creo que debemos empezar a matizar, a acotar y a definir bien las cosas, y a hablar de lo que se tiene que hablar adecuadamente. Es algo más la euroregión que una suma de infraestructuras y aquí ha quedado bien patente. De ahí que después de la exposición aquí se nos da una suerte, un concierto de infraestructuras necesarias, por cierto como bien ha dicho el señor Llobet, casi todas de competencia estatal, a excepción del túnel de la Bonaigua.

Pero, bueno, toca hoy hablar de infraestructuras porque así lo ha decidido el grupo promotor y de ahí que nosotros nos debamos posicionar sobre la moción. He de decirle que cuenta con nuestro apoyo en el punto *a* de la misma en la medida en que reiteradamente nosotros hemos venido defendiendo la conveniencia de potenciar el corredor ferroviario, la conexión ferroviaria en el corredor del Mediterráneo. Igualmente que también lo estamos defendiendo en lo que hace referencia a la necesidad de hacerlo también no solamente vías ferroviarias sino en vía de autopistas o autovías de carreteras.

No cuenta con nuestro apoyo el punto *b* en la medida en que a la vista además del documentado informe del Gobierno de la nación sobre base del Ródano entendemos que realmente, ahora mismo, este capítulo ha de quedar por lo menos cerrado durante mucho tiempo.

Y en lo que hace referencia al punto *c* tampoco será motivo de nuestro apoyo por incongruente. Si ahora mismo se está defendiendo en Europa la necesidad de crear el cielo único europeo, vienen ustedes aquí y nos tratan de defender un espacio aéreo propio de la euroregión. Vamos en las antípodas..., vamos en la dirección totalmente contraria a la que se pretende por parte de la Unión Europea en estos momentos.

Igualmente, y ya es conocida nuestra tesis en relación con el traspaso de los aeropuertos de Girona, Reus, Sabadell a la Generalitat, igualmente también en lo que hace referencia al consorcio del aeropuerto de Barcelona ya saben que nosotros somos partidarios de un consorcio en el que no haya necesidad de determinar las mayorías, sino que sea realmente colaborar.

Pero esto de los puntos contará con nuestro apoyo, si bien también señalar que a lo mejor cada uno de ellos exige un debate por si mismo, no una moción aluvión como la que se presenta hoy aquí en las que se tocan todos o casi todos los puntos relacionados con las infraestructuras.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor Pellicer, per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats. Bé, els grups que donen suport al Govern han fet una presentació d'una esmena a la totalitat, pràcticament no hi ha res que s'hagin deixat i tot està, doncs, esmenat, però en la seva línia de sempre, és a dir, desvirtuant-lo en rebaixar les expectatives, laxant-lo, en una paraula, no? Quan nosaltres parlem d'accelerar, vostès parlen de continuar. Quan parlem de crear o de prioritzar, vostès ens parlen d'estudiar. Per tant, jo crec que estem cansats ja, no Convergència i Unió, sinó Catalunya està cansada de promeses incomplertes i de balls de saló en què bàsicament la parella invitada sempre és l'Estat i això, vostès, els senyors d'Esquerra Republicana –que tant riu, senyor Estradé–, doncs, s'haurien de preguntar per què allà són capaços de mirar que se suprimeixin ministeris i en fan un gran blom, però aquí són incapaçs de poder plantar-se en temes tan importants.

Dit això, siguin valents, jo crec que tenen un complex i tenen a més a més una situació de certa covardia, no? Però deixi'm que li parli del corredor Mediterrani. No podem estar d'acord amb les seves esmenes perquè nosaltres estenem que això va lent, és un tema de terminis. Mentre nosaltres necessitem que els túnels del Pertús i de Portbou, un per a mercaderies i l'altre per a ample internacional, connectin amb Europa, ens facin aquest eix nord-sud, sud-nord, perdó i nord-sud, des d'Algèries a Escandinàvia pràcticament i que facin potent el

país, vostès, amb aquesta lentitud que permeten, doncs, estan permeten a la vegada que el Govern de l'Estat faci el forat –que ja tenen fet– per Canfranch i, en definitiva, el que fan és foradar per Osca i per un túnel, un corredor dels Pirineus que a nosaltres no ens convé gens com a país.

Per altra banda, i aquí és on els volia demanar que siguin valents, siguin valents en plantar-se en aquest tema per tal de fer els túnels que ens corresponen i busquem allò que com a país necessitem, la connexió per França amb dos túnels importants.

En el tema del quart cinturó, ja he dit abans, no volem una ronda del Vallès, necessitem un àmbit que en el trànsit de llarg recorregut i també que hi hagi un trànsit de proximitat, respectuós amb el territori, és evident que sí, però no està a la nostra línia. I siguin valents també aquí perquè tenen un problema administratiu, és un problema del Govern, en definitiva.

Per altra banda, en aeroports. Escolti'm, aeroports, vostès ens tornen a presentar un continuïtat, un anar fent i aquí el més calent és a l'aigüera. Per tant, estem parlant de cinisme perquè sí que necessitem, li ho deia abans també en la intervenció primera, una transferència dels aeroports de Barcelona –que se n'ha inaugurat la T-1 i és lamentable que no en tinguem la gestió–, de Reus, de Girona i de Sabadell. I torno a dir: gestió, gestió i gestió catalana per fer avançar el país. I vostès en això, i especialment em miro Esquerra Republicana, doncs, no estan en la línia i aquí lamento, perquè podríem fer moltes més coses com a país i aquest front comú que reclamen els ciutadans sense vostès evident no es pot fer, i vostès són responsables d'aquesta inoperància també del Govern.

I en el tema de l'aigua. Escolti'm, l'aigua, vostès tenen solucions diuen vostès sostenibles, però que no garanteixen en el futur que Catalunya tingui aigua i prou aigua per poder desenvolupar les seves necessitats.

Per tant, senyores i senyors que li donen suport al Govern, siguin valents, ho repeteixo, perquè Catalunya els ho agrairà i, en definitiva, el que estan fent és un acte de covardia i el que haurien de fer és aprovar aquesta moció en els termes que està plantejada perquè considerem que seria un acte ben clar de tirar endavant el país.

Acabo, corresponent a alguns parlamentaris...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Pellicer i Punyed

Acabo...

El president

No, no, es que passa amb escriure el temps assignat per posicionar-se sobre...

El Sr. Pellicer i Punyed

Doncs, no acceptarem les esmenes.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat.

(El Sr. Estradé i Palau demana per parlar.) Senyor Estradé...

El Sr. Estradé i Palau

Senyor president, demanava la paraula per contradiccions i per al·lusions.

El president

Un minut.

El Sr. Estradé i Palau

De forma molt ràpida li voldria dir al senyor Domingo que l'Institut Ramon Llull, que per primera vegada incorpora representants de les institucions de tots els territoris on es parla català, pot dotar d'ànima a aquesta euroregió i situar la llengua i la cultura catalanes com a elements cabdals i aglutinadors.

I al senyor Pellicer, dues coses: en el corredor, sobre el corredor Mediterrani lamentem que en aquesta carpeta no haver-hi trobat ni tan sols un estudi informatiu. I és veritat que s'està caminant amb lentitud, però per primera vegada ens hem posat a caminar en una direcció clara.

I, per últim, només dir-li que en aquestes properes accions polítiques que es produiran amb motiu del debat dels pressupostos de l'Estat o d'altres accions, veurem quins partits prioritzen les infraestructures de l'euroregió i quins no, i veurem quins ho converteixen en un element central de la seua política i dels seus pactes i dels seus acords.

Moltes gràcies.

(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

El president

Senyor Domingo?

El Sr. Domingo Domingo

Por alusiones directas del señor Estradé...

El president

Un minut.

El Sr. Domingo Domingo

Señor Estradé, el Instituto Ramon Llull tiene su ámbito de competencia, que incluso llega a Italia, como sabe. Pero el espacio de la euroregión no llega a Andorra. El Instituto Ramón Llull solamente tienen como objetivo la potenciación del idioma catalán, en la euroregión se habla *occitan* –hoy hemos tenido el gozo de escucharlo–, catalán, castellano, en esta misma cámara hay tres idiomas, y si añadimos el francés... Hay más mundo aparte del Llull y de usted mismo.

Muchas gracias.

El president

Votarem en primer lloc els punts *a, d, e...* (*El Sr. Boya i Alós demana per parlar.*) Perdó, senyor Boya, no l'ha-via vist, també...

El Sr. Boya i Alós

President, per contradiccions e allusions, tanben...

El president

Té un minut.

El Sr. Boya i Alós

En prumèr lòc, ad eth senhor Llobet, qu'a parlat deth tunèl dera Bonaigua, dider-li qu'efectivament en aguesti moments jo pensi qu'aguesta mocion ja mos met en evidéncia que, coma minim, i a un consens sus era Bonaigua. Non hè massa temps eth grop prepausant prepausaue eth tunèl de Salau, coma ua opcion de tunèl transfronterèr. Donques, aumens, en aquest moment eth tunèl dera Bonaigua ei ua opcion compartida.

E ath delà non sonque aquerò, senon méter ua dada, tanben, ath dessús dera taula, tà díder qu'en aquest moment aquest Govèrn a invertit 47 milions en ua carretera qu'ère fòrça abandonada, qu'ère era deth pòrt dera Bonaigua e que n'auie fòrça de besonh.

E dempús, quan parlam de lentor o parlam d'aeropòrt, rebrembrar qu'acabam d'inaugurar era T-1 non ei ua mala question, senhor Pellicer.

El president

Passarem a votació, doncs. Queden clars els termes –*a, d, e i f*– de la votació? (*Veus de fons.*) *A, d, e i f.* (*El Sr. Pellicer i Punyed demana per parlar.*) Senyor Pellicer?

(Pausa.)

El Sr. Pellicer i Punyed

Per contradiccions, senyor president, en general, sobre els grups parlamentaris que donen suport al Govern. Jo només voldria dir que, senyor Estradé, tindran...

El president

Trenta segons exactes, senyor Pellicer.

El Sr. Pellicer i Punyed

...haurà de tenir ànima, aquesta euroregió, però no té la força, perquè vostès estan diluïts i desencisats. I, per tant, si hem de comptar amb vostès, malament ho tenim.

Gràcies.

El president

Senyor Llobet, ja està? (Pausa.) Doncs, ho repeteixo: *a, d, e i f.*

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 60 vots a favor i 68 vots en contra.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació... (*El Sr. Llobet Navarro demana per parlar.*) Perdó, s'anulla la votació.

Senyor...

El Sr. Llobet Navarro

President, per separat el *b* i el *c* –per separat.

El president

El *b* i el *c* per separat.

Votem el punt *b*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 71 en contra i 14 abstencions.

I, ara sí, la resta de la moció.

Comença la votació.

Que també ha estat rebutjada per 43 vots a favor i 85 en contra.

Interpel·lació

al Govern sobre la política d'endeutament (tram. 300-00215/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre la política d'endeutament. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Enric Millo.

(Pausa.)

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores, senyors diputats, avui el Grup Parlamentari del Partit Popular català presenta una interpellació, com el seu propi nom indica, sobre la política d'endeutament del Govern de la Generalitat de Catalunya.

La primera cosa que vull fer, senyor conseller, és demanar-li que entre tots fem un esforç avui, en aquest debat, perquè intentem ser el màxim de didàctics possible, òbviament respectuosos, com sempre crec que ho som, encara que en algun moment puguem ser durs; però dic «didàctics» perquè tinc la impressió que ha arribat un moment que els ciutadans pràcticament ja ni ens escolten. Quan parlem de finançament, quan parlem de finances públiques, quan parlem dels diners de la Generalitat, en definitiva dels seus diners, dels diners que paguen les catalanes i els catalans amb els seus impostos, ja ha arribat un moment en què la confusió és tan gran que em sembla que no ens escolten.

I nosaltres avui volem parlar concretament sobre la política d'endeutament, i vostè sap perfectament de què li parlo, és a dir, volem parlar del dèficit i del deute –volem parlar del dèficit i del deute–, és a dir, de

com gestiona el Govern de la Generalitat els recursos de què disposa, amb independència de si els recursos de què disposa li sembla que haurien de ser més o menys, o podríem ser millors o pitjors, que evidentment aquest és un altre debat, que és molt interessant, apassionant, i, de fet, fa dos anys que ocupa pàgines i pàgines i pàgines.

Però hi ha un altre debat, que sovint queda amagat, tapat, camuflat, no sé si conscientment o inconscientment, tendeixo a pensar que conscientment, per aquest debat sobre el model de finançament que no ens deixa veure –suposo, perquè algú no li convé– què està fent exactament el Govern quan gestiona els recursos públics de què disposa, sigui quin sigui el model –sigui quin sigui el model. Per tant, volia, en primer lloc, situar quin és l'objecte d'interpellació.

En primer lloc, vull senzillament recordar unes xifres que no són opinables..., sí que són opinables, no són qüestionables perquè són reals, opinables molt, i és quina ha estat la liquidació del 2008. Vam conèixer..., el divendres, dos dies abans de les eleccions europees anteriors, enmig de la campanya electoral, vam conèixer que allà on el Govern de la Generalitat havia fet un pressupost per a l'any 2008 i ens deia que tindríem un dèficit de 480 milions d'euros, que són molts diners..., que recordo perfectament que en el debat del 2007, desembre del 2007, quan vàrem debatre el pressupost del 2008, ja li vam dir que ens semblava que fins i tot es quedava curt, perquè nosaltres ja veníem denunciant, des de finals del 2007, que hi havia un entorn de crisi que properament provocaria descens dels ingressos, i que, per tant, la Generalitat havia de fer un pressupost d'austeritat, de restricció de despeses supèrflues per evitar que el dèficit fos major.

Bé, durant el curs 2008, vostès mateixos ja van reconèixer, cap al final del curs, que aquest dèficit seria superior. Nosaltres, des del Grup Parlamentari Popular, ens vàrem aventurar a fer un pronòstic, que alguns ens van dir: «Esteu sonats!»; vam dir: «Segurament arribarem als 3.000 milions d'euros de dèficit.» Semblava una bestiesa; comparat amb una previsió de 480, parlar de 3.000 semblava una bestiesa.

Bé, finalment, el dèficit liquidat i presentat per part del Govern és de 4.800 milions d'euros, de l'any 2008. Això vol dir deu vegades més del pressupostat, deu vegades més, que és aviat dit, això, però és una petita, és una lleugera desviació del mil per cent –és una lleugera desviació del mil per cent.

Amb aquests 4.800 milions d'euros que hem perdut l'any 2008, podríem inaugurar quatre T-1. Ahir la presidenta del nostre partit, a la ràdio, al matí anunciava aquesta comparació, perquè els ciutadans tinguin present el que significa perdre 4.800 milions d'euros. Vol dir fer quatre terminals com la que hem inaugurat aquests dies, quatre, perquè val 1.200 de cost, no? Això és el que ha passat.

Llavors, la pregunta és: això a què és degut? És per manca de previsió del Govern o és ingenuïtat? És desconeixement? És ignorància? Jo diria que no, jo diria que el Govern, quan va fer el pressupost del 2008, sabia

que això aniria malament; el que passa, que no estava en condicions de confessar-ho, no interessava confessar això a finals del 2007, que és quan es feia el pressupost del 2008, no interessava: encara hi havien eleccions el març del 2008, no es podia parlar de crisi... Per tant, com que s'havia de negar la major, s'havia d'enredar també els ciutadans dient-los: «No, tindrem un petit dèficit de 480 milions», que finalment es converteixen en 4.800.

Bé, perquè la gent ens entengui, perquè em penso que és bo que la gent ens entengui, quan parlem d'això, de què estem parlant? He dit al començament que volia parlar de dèficit i de deute. Una família que entre els dos que treballen, el pare i la mare..., i guanyen, possem, entre els dos, sumats, tres mil euros el mes –tres mil euros el mes entre els dos–, és clar, si cada mes en la seva despesa ordinària se'n gasten quatre mil, d'euros, si en guanyen tres mil però cada mes se'n gasten quatre mil, a final d'any tenen un dèficit de dotze mil, perquè han gastat cada mes mil euros més dels que tenen. Això és el dèficit, que en el cas de la Generalitat són 4.800 milions d'euros, eh?

Ara bé, aquella família, què fa?, perquè a més a més té una hipoteca, té un préstec que va demanar per comprar el cotxe, té un préstec que va demanar per anar de vacances, etcètera, té un deute, i el que fa és, amb aquell dèficit, acumular, sempre que un banc li vagi deixant diners.

Però, clar, arriba un moment que el banc deixa de deixar diners; almenys a les famílies és el que els passa. Això ho entén tothom. I arriba un moment que la família diu: «Escolta, no pot ser.» I si un dels dos es queda sense feina? Crisi. Un dels dos perd la feina i de tres mil ja passem a dos mil només. Aquella família continuarà gastant quatre mil euros cada mes? Què farà aquella família quan el banc li digui: «Ja no li dono més préstecs, per tant, no li puc finançar el seu endeutament, el seu deute ja no el puc incrementar més»? Què farà la família? Mirarà de retallar despesa. O no? Què farà? «Ah, no, la culpa és que l'empresa em paga poc! Per tant, fins que l'empresa no em pagui el doble jo seguiré gastant.»

Què li sembla, a vostè? Això és el que passa en aquest Govern. És a dir, aquí el problema no és que gastem malament o que gestionem malament els recursos públics, sinó que el problema és que «qui me n'ha de donar, no me'n dona més, i amb això ho tinc tot arreglat». No; això és fer trampa. I això, jo penso que als ciutadans se'ls ha d'explicar. El Govern gestiona els recursos públics de què disposa de tal manera que genera un dèficit salvatge que se suma al deute acumulat que anem tenint cada any. I això és el que provoca un estrangulació de les finances públiques de la Generalitat, que finalment qui paga això? Com es paga això? Perquè, clar, algú es pot pensar que aquí el Govern..., ja li agradaria, poder, al senyor conseller, tenir una maquineta de fer bitllets, i anar fent bitllets. No, el Govern no té una maquineta de fer bitllets; el Govern quan passa això s'ha d'endeutar més, el deute va creixent, i, per tant, els diners que devem tots cada vegada són més grans.

En aquests moments vostè sap que en el 2009 la situació serà pitjor. I, de fet, la interpellació vull centrar-la en això; el que hem dit fins ara és constatar la realitat. Però què passarà el 2009, senyor conseller, què passarà? És a dir, com pensa afrontar el Govern aquesta situació de dèficit galopant i de deute creixent de manera salvatge? Com ho pensa afrontar, això? Únicament assegut esperant que, d'un nou model de finançament miraculós, supermiraculós, surti la solució a aquest problema i ja està? O hi ha alguna cosa més que ha de fer el Govern? Perquè, clar, si ens atenem al debat que tenim en aquests moments sobre la taula des de fa dos anys, semblaria, algú podria pensar que tot això s'arregla amb el model de finançament. No és això; això no és veritat.

Per tant, a mi, a nosaltres el que ens agradaria saber és què pensa fer el Govern en aquesta matèria? Què pensa fer el Govern? Perquè nosaltres hem fet una petita previsió; clar, nosaltres no disposem dels equips tècnics i dels equips d'estudi que té el Govern per fer una previsió, però jo estic segur que el Govern en aquests moments ha de saber què passarà el 2009. O no? El Govern, vençut ja el primer semestre del 2009, no pot fer una previsió de què passarà el 2009? Jo diria que sí. I si puja i diu que no, aleshores encara és pitjor la situació del que ens pensàvem, perquè, clar, no pot ser, no?, que el Govern no pugui fer previsions del que passarà el 2009.

Clar, nosaltres hem fet una petita previsió, jo diria que modesta, moderada i a la baixa. Perquè ja li vaig dir també, quan vam fer el debat dels pressupostos del 2009; li vaig dir: «Vostès estan fent un capítol d'ingressos absolutament sobredimensionat, i vostès tindran un dèficit públic al final del 2009...» —el dèficit, eh?, aquell que sumarem al deute que ja portem acumulat, que portem un deute de 18.000 milions d'euros acumulat..., que era de 15.000 encara no l'any 2007, era de 15.000 encara no!, i ara ja és gairebé de 20.000. Què passarà el 2009?

Doncs, miri, allà on vostès deien en el pressupost del 2009 que els ingressos provinents de la renda, de l'IRPF, augmentarien en un 22,9 per cent, avui ja sabem que, a data d'avui, estan decreixent al ritme del 11,13 per cent. Allà on vostès deien que l'impost, el de successions i donacions, augmentaria a un ritme del 12 per cent, avui sabem que està caient a un ritme del 28,9 per cent. Allà on el Govern deia que l'IVA baixaria només un 13 per cent, avui sabem que l'IVA està baixant un 40 per cent. I allà on el Govern deia que la resta d'impostos sobre consums específics baixaria només un 1,4 per cent, avui sabem que està baixant a raó del 10,2 per cent.

Si fem una projecció d'aquestes xifres, d'aquests paràmetres, que afecten una part important dels ingressos de la Generalitat, i preveiem què passarà al final de l'any 2009 vol dir, i ho repeteixo, és un càlcul jo crec que prudent i moderat, que allà on el Govern ens deia, en el seu pressupost del 2009, que tindríem un dèficit de 2.127 milions d'euros, que no és poca cosa, perquè això ja suposava un increment del 300 per cent amb relació al que preveia tenir el 2008, que no ha sigut així, perquè s'ha multiplicat per deu. Resulta que si tenim

en compte aquests números i en fem una projecció, avui podem fer un pronòstic —almenys jo m'atreveixo a fer-lo i crec que em quedaré curt, sincerament, i ho lamento molt, perquè preferiria equivocar-me— que el dèficit real del 2009 arribarà a rondar fàcilment els 7.000 milions d'euros.

A mi m'agradaria saber si aquest càlcul que fem està molt mal fet, és possible que estigui molt mal fet, perquè, clar, si fos així, voldria dir que d'un deute de prop de 15.000 milions d'euros que teníem l'any 2007, passaríem a finals d'aquest any a tenir de l'ordre dels 25.000 milions d'euros. Vol dir que cada català i cada catalana, cada un dels 7 milions de catalans que hi han aquí, deuríem més de 3.500 euros cada un de nosaltres. I m'agradaria saber si el Govern davant d'això pensa fer-hi alguna cosa, té algun pla pensat o pensa prendre algun tipus de mesures perquè la situació es pugui reconduir.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Senyor president, senyors diputats..., senyor Millo, jo celebro la seva intenció de poder fer un debat que ajudi a..., hagi fet un debat didàctic. Em sembla molt bé, perquè és un tema molt important. I pot donar per suposat que el Govern està guiat per aquest propòsit sempre, no? Nosaltres vam presentar la liquidació del pressupost de l'any 2008 demà farà quinze dies, exactament donant tota la informació, perquè és necessari fer-ho. I a mi em sembla molt bé fer-ho. Vostè ha posat sobre la taula elements que són, sens dubte, doncs, van amb la realitat la qual estem travessant.

No comparteixo en absolut el to, les conclusions de... El to és un to perfectament raonable, no?, però les conclusions, perquè vostè s'installa en una lògica que és la de dir: «Home, tenim molt dèficit aquest any i el tindrem», ve a dir «sempre i és un dèficit estratosfèric, enorme», no sé què ha dit, «1.000 per cent del que s'havia pressupostat i això ens aboca a tots els mals haguts i per haver». Miri, no. Tenim un dèficit? Sí. És un dèficit exageradíssim amb relació al que hauríem de tenir? No. És un dèficit que és fruit de les circumstàncies i que tenen tots els països del món? Sí. I aquesta és la situació.

Per què tenim dèficit? Doncs, perquè estem en recessió. I per què la recessió provoca dèficit? Bàsicament, perquè s'ensorren els ingressos, bàsicament. Tal com parla de despesa aquí, la despesa... I ho dic també per si altres tenen aquesta sana intenció de parlar molt de la despesa. Despesa? La despesa està controlada, per sota, estem retallant la despesa, però resulta que quan hi ha una recessió s'ensorren els ingressos. «Vostès

van fer una previsió equivocadíssima l'any 2007». Miri, desgraciadament, sap què passa?, que en aquell moment les dades no anaven cap aquí. Quan vam fer la previsió, sap quan vam créixer el 2007? 3,6 per cent. Sap quina és la previsió en aquests moments, la que hem fet nosaltres, a Catalunya, l'Idescat? És el 3,2. Sempre ens avancem nosaltres a dir cap a on van les coses, no?, precisament, per no posar el cap sota l'ala. Ara l'Estat ha revisat la seva: 3,6 negatiu. O sigui que hem passat de 3,6 positiu a 3,6 negatiu, vostè compti. A què ha portat això? A un ensorrament dels ingressos, aquí i a tot arreu. Perdoni'm, aquí i a tot arreu.

Què han de fer els governs quan hi ha un ensorrament dels ingressos? Retallar la despesa i contribuir encara a fer més greu la recessió i més greu l'ensorrament dels ingressos i més greu la recessió? Miri, això la humanitat des de l'any 1930 sap que no s'ha de fer. I per això no ho fa ningú al món, m'entén? No ho fa ningú al món. El que s'ha de fer és, precisament, si no volem seguir fent dèficit en el futur, ajudar que l'economia es reactivi l'abans possible, ajudar a dinamitzar-la. I perquè es dinamitzi, nosaltres no hem de contribuir amb una política procíclica, tallant l'activitat, que la situació encara empitjori. I això és el que estem fent, com ho està fent tothom. Ho estem fent amb límits, jo crec, summament raonables.

Miri, diu: «el dèficit és molt gran», home, quan vostè diu: «és que si a una família li passés això...» Miri, nosaltres vam presentar un dèficit de 4.800 milions, pressupost de 36.000 milions, l'any passat era menys. Això és entorn d'un 15 per cent de la despesa, una mica menys. L'altre dia llegia a Anglaterra, deien: «Sap què està passant? Cada quatre lliures que gastem, només n'ingressem tres.» 25 per cent de la despesa. Dèficit del 10, del 12 per cent, eh?, a tots aquests països.

Ahir, el Consejo de Política Fiscal y Financiera va aprovar el dèficit per a aquest any, perdó, per a l'any que ve, 2010: 2,5 per cent; nosaltres vam fer un dèficit del 2,38 per cent l'any passat. O sigui que ja veu per sota del que considerem, i les comunitats deien totes «queda curt això», i potser hi quedarà. Tothom considera que dèficits del 2, 3, 2, 4 per cent són summament raonables.

El que hem de mirar, escolti'm, és: estem en condicions d'absorbir aquest dèficit quan les coses vagin bé?, que és el que fan les famílies. Les famílies diuen: «ara estem passant un moment delicat, ens hem d'endeutar, doncs, de moment ens hem d'endeutar per seguir tirant endavant», el que han de mirar és: «endeutant-nos, si les coses millorem, estarem en condicions de tornar aquest deute?» Això és el que han de mirar i és el que fa tothom: Administració, empresa o família sensata i rigorosa, quan es troba en una situació com aquesta. I, evidentment, és el que fem nosaltres –evidentment, és el que fem nosaltres.

Els nivells d'endeutament derivats d'aquest dèficit són nivells d'endeutament tolerables, suportables, que podrem absorbir raonablement bé? Evidentment que sí. Estem parlant d'un nivell d'endeutament que és el 8,85 per cent del PIB. Hi ha comunitats que estan per sobre de nosaltres. Miri, n'hi diré una que tal vegada li resulta propera des del punt de vista d'afinitats ideològiques:

Comunitat Valenciana està a l'11,4 per cent del PIB. I ja no li parlo de països, Espanya se situarà aquest any, segons les previsions, entorn del 50 per cent; França, Alemanya i la zona euro estan entorn del 80 per cent del PIB. I ja no li parlo dels països que estan clarament per sobre del 100 per cent del PIB. Nosaltres estem en condicions de fer front a un endeutament del 8,85 per cent del PIB? Per suposat que sí.

Escoltin, està clar, si això en lloc de ser una situació cíclica, com ho és, esdevingués una situació permanent –l'exemple de la família està molt ben trobat–, què hauríem de fer? Ajustar el nivell de vida de la família, òbviament. Però ara seria el menys indicat de tot, perquè és una situació cíclica, i quan les coses tornin a millorar, i milloraran en part perquè nosaltres estem fent la política que hem de fer, estem contribuint que millorin abans, estarem en condicions d'atendre tranquil·lament la càrrega financera derivada d'aquest endeutament. I naturalment per això els mercats ens fien, perquè estan en condicions de fer-ho. Aquesta és la política raonable, sensata, ponderada, seriosa de qualsevol govern.

Si vostè em diu: «Escolti'n, podrien incórrer en dèficits com aquest any i el que ve i l'altre i el de més enllà?» Home, és evident que no, perquè llavors diria: «escolti, això no és cíclic, resulta que ens hem quedat sense una part dels ingressos per sempre». I en aquest cas, s'haurien d'ajustar totes les despeses. Però aquesta és la situació en què estem ara.

I respecte a les dades que vostè em pregunta per a l'any que ve. Miri, aquest any, com li he dit, hem fet..., l'any passat vam fer un dèficit del 2,5 per cent, del 2,38 per cent per ser exactes, no el 2,5 per cent. Aquest any què succeirà? No, les nostres previsions són manifestament inferiors a les que vostè diu. A nosaltres, els càlculs que hem fet... Jo ho vaig dir el dia que vaig presentar, precisament, la liquidació, vaig dir: «aquest any, el dèficit serà una mica més alt» –i ara li explicaré el que farem perquè no ho sigui– «i l'any que ve sí, l'any que ve pot haver-hi un efecte salt preocupant», perquè l'any que ve hi haurà l'impacte de la liquidació dels ingressos de l'Estat de dos anys endarrere, que és el 2008, que ja comencen a caure. De manera que l'any que ve sí que hi ha el doble impacte, d'una previsió que ja va a la baixa i una liquidació de dos anys endarrere que ja va a anar a la baixa. Per això s'hi ha de posar remei, sense dubte, no?

Per a aquest any, en termes jo diria absoluts, en ordre de magnitud, ens mantindrem en un dèficit sensiblement similar al de l'any passat, sensiblement similar.

No volem que augmenti i per això estem fent el que estem fent, que és, fixi-s'hi, evidentment, nosaltres tenim poc a fer per corregir l'ensorrament dels ingressos, no?, no esperarà que ara decidim que l'IRPF, l'IVA especial, tots els impostos han de pujar més, miri, pujaran més quan l'economia es recuperi, m'entén? Què estem fent? Estem fent un esforç de retallada de la despesa, que s'ha fet molt poques vegades aquí. Vagi buscant vostè referents en altres moments de recessió. Ho vaig anunciar també el dia de la liquidació, vaig dir: «he rebut instruccions del president de fer una proposta al Govern de retallada de la despesa», i ho farem, retalla-

da de la despesa. Escolti'm, per què? Perquè l'impacte d'aquest dèficit sigui el menor possible, preservant el que és imprescindible, perquè estic dient ajudar a reactivar l'economia. Amb què? Amb els serveis que són fonamentals, que és el gruix de la nostra despesa, no ens enganyem, que és sanitat, que és educació, que són serveis socials, i, naturalment, mantenint una activitat inversora, que és fonamental en aquests moments precisament, des del punt de vista de mantenir el dinamisme econòmic.

Jo crec que farem això. Òbviament, li haig de dir que tinc motius per confiar que aquest any estarem en condicions de rebre ja el que representarà la millora del finançament. En això té raó vostè, posem-ho en el seu context, quan algú compara la xifra de dèficit amb les millores del finançament, jo pregunto: tenint el millor finançament possible, aquest any tindríem dèficit? Probablement sí, no?, oi que sí? Doncs, sí. Amb el millor finançament possible també hi hauria dèficit, com hi és a tot arreu. Si no estigués encara sobre la taula aquest tema, seguiria havent-hi dèficit? Sí, precisament per tot el que li he dit, perquè tenim una recessió del 3,2, segons els nostres càlculs, que segurament serà superior. De manera que comptem amb la retallada de la despesa, la millora del finançament i que tot això ens permeti tenir controlat el dèficit amb xifres similars a les que tenim aquest any, de l'ordre de les que tenim aquest any, que són, d'altra banda, les que sembla que institucionalment es consideren apropiades, és a dir, inferiors encara a les que ahir va aprovar el Consejo de Política Fiscal y Financiera per a l'any 2010.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per exercir el torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat del Partit Popular de Catalunya, senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, home, jo li agraeixo, si més no, que hagi reconegut ara al final un parell de qüestions que a mi em semblen fonamentals perquè la gent ens entengui, i crec que és important, no?

Vostè ha reconegut que, efectivament, malgrat que al començament de la seva intervenció semblava que deia que no, perquè al començament de la seva intervenció vostè intentava desmuntar una mica el meu argument que calia controlar la despesa, però, en canvi, vostè al final ha acabat dient: «Sap què farem? Retallarem la despesa.» Caram!, però a la primera part de la seva intervenció em deia que no, i jo pensava: «com pot ser que no?»

És a dir, quan vostè diu «l'exemple de les famílies està ben posat», home, i tant que està ben posat, perquè cada família sap perfectament com ha de gestionar els seus diners, i li agradaria que el Govern de la Generalitat gestionés també els diners, que també són seus, amb la mateixa cura i zel que ho fa la pròpia família quan són els seus, perquè aquests també en són, de seus. Perquè

hi ha vegades que un té la impressió que certs dirigents i certs administradors públics gestionen els diners, com que no són seus, com si se'ls haguessin trobat allà en un calaix, no? I aquesta és la impressió que tenim.

Llavors, clar, a la vista d'aquest final de la seva intervenció, jo el que li he de tornar a dir és que, home, si vostè reconeix, efectivament, i a més em dona la raó, perquè no pot fer-ho de cap altra manera, que no té res a veure el dèficit i l'endeutament amb el model de finançament, jo el que li demano és que digui la veritat i que expliqui exactament quina és la despesa de la Generalitat que es podria retallar i que no està retallant, i per què no ho està fent des de fa ja dos o tres anys que fa que li estem dient que ho faci. Perquè si no al final acabarem pensant que vostè té la voluntat de fer-ho, però que no se'n surt, perquè el Govern no li ho deixa fer, o perquè li costa molt posar d'acord el tres partits que formen part del Govern, perquè cadascun estira cap a casa seva, cadascun vol tenir el seu petit hortet amb els diners per anar repartint. I llavors veiem exemples que són realment escandalosos, com hem conegut aquests darrers dies, d'algunes de les conselleries, que, al nostre entendre, ja no haurien ni d'existir, que no caldria que existissin, i que estan, doncs, malbaratant els diners públics, no?

Per tant, quan jo li feia aquelles tres preguntes, que vostè realment hi passa una mica de puntetes: la primera és què pensa fer per afrontar aquest problema; la segona, què espera del 2009, i la tercera, quina política d'endeutament pensa fer el Govern, home, jo li he de dir francament que no acaba de contestar —no acaba de contestar. I vostè diu: «home, la família el que faria és ajustar el nivell de vida». Bé, i el Govern per què no l'ajusta, també, el nivell de vida? El Govern també l'ha d'ajustar el nivell de vida, el Govern no pot anar gastant i gastant cada vegada més, generant més dèficit i més endeutament. «—No, perquè finalment això ho paguen igualment els mateixos que aporten amb els seus impostos.» Vostè diu: «home, aquest nivell és raonable». Home, és raonable, depèn, és raonable depèn, no? Escolti, està parlant vostè que tenim aquests moments un 8,85 per cent del PIB... Ja, però jo li he fet una pregunta molt concreta. Vostè em diu «no, el dèficit del 2009 no creixerà tant». Escolti, jo seré el primer d'alegrar-me'n, si jo m'he equivocat avui en aquesta tribuna, això queda en el *Diari de Sessions*, i això ho recordarem almenys els que estem aquí asseguts ara, perquè si vostè em diu que... —he apuntat per aquí la frase—, perquè diu que «més sensiblement similar», ha dit «serà sensiblement similar». Li pregunto, similar a què, al que va preveure o al que ha sigut? Similar als 480 que preveia o similar als 4.800 que han sigut? A què es refereix exactament? Clar, perquè vostè en preveia 480 i en el pressupost del 2009 n'hi va posar 2.100. Similar a què, als 480, als 2.100 o als 4.800? Clar, al final no ens entenem aquí.

Jo el pronòstic que faig, atès que vostè tampoc m'ha desmentit com estan evolucionant els ingressos per impostos que en aquests moments recaptem, l'evolució dels ingressos diu clarament que vostè es va equivocar en la previsió, i si vostè es va equivocar en la previsió, home, modifiqui el pressupost, també li ho hem demanat ja diverses vegades. Per què no modifica el

pressupost? Per què no té la valentia i el coratge de pujar aquí a dalt un dia i dir «escoltin, ens hem equivocat, el Govern s'ha equivocat, ha fet un pressupost que no serveix perquè les previsions i el quadre han canviat radicalment, i com que no serveix hem de fer modificacions». I expliqui quines són les modificacions, perquè vostè ha dit que farà un pla de sanejament i farà un pla de retallada de despesa, ho ha dit vostè. Jo li ho estic demanant fa temps, vostè ha dit «farem una retallada de despesa». Doncs, digui'ns quina retallada, exactament, en quins departaments? Agafarà el Departament de la Vicepresidència i dirà «escolti, s'ha acabat de malbaratar els diners», per exemple; o agafarà certs departaments i dirà «ja n'hi ha prou».

Perquè jo ja estic d'acord que la despesa pública és necessària i quan hi ha crisi cal estimular l'economia, perquè si no estimulen l'economia no hi haurà més ingressos, però el que cal estimular és la despesa productiva, la despesa que genera ocupació, que genera dinamisme econòmic, no la despesa que és el malbaratament, no el «despilfarro», no la despesa supèrflua i innecessària, que el Govern en té molta, aquesta no és la que cal estimular, és l'altra, per tant, s'ha de combinar una cosa amb l'altra.

Jo el que penso, senyor conseller, és que és necessari que diguem la veritat i el Govern s'hauria d'acostumar a no tapar els autèntics temes importants, perquè els ciutadans ens entenguin, i sobretot sàpiguen què estem fent amb els seus diners. Per tant, siguin valents, expliquin la realitat de la situació, perquè entenc que els catalans es mereixen –ens mereixem tots– un govern que gestioni els seus recursos públics de manera eficaç, de manera eficient i no els malbarati generant encara una situació econòmica pitjor, i el que és encara més greu, hipotecant el futur de les generacions que es trobaran amb un deute acumulat absolutament desproporcionat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per exercir el torn de rèplica té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyors diputats, senyor diputat, la veritat és que després de la seva segona intervenció em sento profundament frustrat, perquè o bé la meua capacitat didàctica realment ja l'he perduda definitivament, cosa que no descarto, o bé, també pot passar, que la seva voluntat didàctica hagi acabat cedint inevitablement a la temptació declamàtoria, histriònica, que sens dubte deu provocar situar-se en aquest faristol tenint davant l'audiència que vostè té, no? (*Remor de veus.*) O sigui, que... No, no, ja dic que hi ha les dos alternatives, no? Jo em sento frustrat, jo sempre tracto de donar el millor de mi mateix i quan no ho aconsegueixo... Jo esperava que ara sortís el senyor Millo i digués «senyor conseller...» –«m'ha convençut» no esperava que ho digués, però que digués– «home, vostè també té bones raons». Jo en tinc. «–Vostè en té, de bones raons,

el conseller té bones raons.» Però ja veig que no, que això és esperar massa i, francament, tampoc li ho retrec –tampoc li ho retrec.

Miri, vostè em diu «ha de venir aquí a dir que canviem el pressupost». Home, no, això no ho farem, el que sí que farem és el que estem fent i davant d'una situació en què constatem que l'any passat, quan hem liquidat el pressupost, hem vist que hi havia un dèficit de 4.800 milions i davant de les previsions que nosaltres fem, que les fem bastant ben fetes, en aquest moment, quan sabem com van les coses, bastant ben fetes.

Del que pot passar aquest any pensem que és convenient introduir clarament una política de contenció de determinades despeses. Vostè diu «home, ja les hauríem pogut gastar abans». Home, no, perquè sempre acabes adaptant el pressupost a les possibilitats, això ho entendre. Eren necessàries? Sí, ho eren, dins d'un ordre de prioritats que feies en un moment en què pensaves que els ingressos serien d'una determinada manera, i quan no hi van ho has de rectificar. Això no treu, fixi's, i a més ho has de fer especialment ara, perquè els ciutadans estan passant per una situació delicada, perquè han de fer sacrificis, han de fer esforços, i nosaltres a la vegada que diem... Miri, el que justifica que fem un dèficit important és que a la vegada fem esforços i donem exemple allà on el podem donar. Perdoni, però això són dues coses que van juntes. Podem fer el dèficit? Sí, i a la vegada hem de dir «i allà on podem, ara precisament, perquè hi ha una situació delicada, retallem despesa», com ho ha de fer tothom. Perdonin, per això ho hem de fer.

En tot l'altre té tota la raó, però l'altre val per ara, per guanyar superàvit i és intemporal, «que els administradors hem de ser especialment curosos quan hi gestionem els recursos públics», per descomptat que sí, escolti'm, i tota preocupació i esforç és poc per anar en aquesta direcció. Això no perquè tinguem ara crisi, això ara i quan no en tenim, m'entén?

Vostè em diu «no té res a veure dèficit amb finançament, que he dit jo.» No, això no ho he dit –això no ho he dit–, que quedi clar, no ho he dit, si tinguéssim un bon finançament tindríem menys dèficit, per tant, sí que té a veure. No tindríem dèficit? No, no és veritat, sí que en tindríem, com en té tothom, escolti'm. Posi'm l'exemple que vulgui, *land* de Baviera, posem per cas, eh?, que no ho sé perquè igual m'escolten i em critiquen, està en una situació que considerem òptima, sí. Té dèficit? També. No té un problema de finançament, però té dèficit. Això és el que vull transmetre, aquest missatge. Millorar el finançament, com li diria, no ens resol tots els problemes que tenim, no és la solució màgica, fiquem-nos-ho tots al cap.

Per tant, podríem estar bé en termes de finançament i seguir tenint dèficit? Evidentment que sí, escolti'm –evidentment que sí. Que quedi clar, senyor Millo, ho dic perquè després resultarà que no sóc didàctic; que quedi clar. No dic que no tingui relació, en té, tindríem menys dèficit però en seguiríem tenint. És el missatge que he tractat d'explicar, no sé si ho he aconseguit, espero que ara sí.

Família. Vostè diu «que si a una família li passés s'hauria d'ajustar el cinturó perquè ja sap que no podria seguir gastant tant». Tampoc ho he dit, ho he deixat molt clar. Si la situació delicada és fruit d'un moment, és fruit d'una situació conjuntural, t'endeutes, perquè quan estigui la situació millor podràs tornar el deute; quan és una situació permanent, escolti'm, quan és una situació permanent, evidentment, aleshores ja no ho pots fer, i nosaltres estem en una situació conjuntural, i més contribuïrem que sigui conjuntural si fem la política fiscal que hem de fer, que és la que estem fent. És a dir, que no és la política que no fa ningú de dir «l'objectiu ara és dèficit zero». Escolti, no ho fa ningú, m'entén? I espero que no sigui el que vostè proposa.

Dèficit sensiblement similar al del 2008. Home, em sembla que és bastant clar, però si vol també li ho explico. Fa quinze dies vaig presentar la liquidació del dèficit del 2008 i vam dir 4.820 milions, 2,38 per cent del PIB. Aquestes magnituds seran sensiblement similars a les que tindrem aquest any fent les polítiques i les mesures que ara estem adoptant.

I, finalment, em permetrà que digui, no? Home, faci el favor de no crear alarmisme, perquè aquí sí que ja apello a la seva responsabilitat. Quan ens diu «ens estem endeutant d'una manera que el dia de demà no ho podrem tornar, no sé què...» No, perdoni, miri, l'endeutament, és l'adequat o no, i aquest 8,85 per cent és perfectament adequat en funció de dos qüestions: en el futur, d'acord amb l'evolució previsible d'ingressos i de despeses estarem en condicions de tornar-los sí o no?, que és el que faria qualsevol família normal, i no dic les empreses, ja. Jo dic sí i sobrerament, primera. Els bancs i els mercats ens segueixen fiant? Li dic sí i sobrerament, depèn d'aquestes dues coses... (*Remor de veus.*) Perdonin, depèn d'aquestes dues coses, m'entén? Espero que vostè no contribueixi, creant alarmisme, a empitjorar alguna de les dues.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les finances de la Generalitat (tram. 300-00218/08)

El setè punt de l'ordre del dia és la Interpel·lació al Govern sobre les finances de la Generalitat. És una interpel·lació que ha estat presentada pel grup de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Conseller, finalment hem conegut la liquidació del pressupost de l'any 2008 amb uns resultats i unes expectatives que, com pot comprendre, no podem passar per alt. I no ho podem passar per alt per tres grans motius: un primer motiu, pel mateix resultat de la liquidació, un dèficit sense

precedents; un segon motiu, per les explicacions que va donar del perquè aquest resultat tan catastròfic, unes explicacions, si em permet, més deficitàries que la mateixa liquidació; i un tercer motiu, per saber, i a partir d'ara, què pensen fer, perquè de seguir gestionant així i actuant així vostès estan hipotecant, i li ho dic –vostès estan hipotecant– per molt i molt temps un percentatge del tot exagerat dels recursos de la Generalitat, amb totes les derivades que això té.

Anem, però, al gra: què diuen els números de la liquidació de l'any 2008? El 2008, recordem-ho, perquè ho repetien i ho escrivien fins a la sacietat i fins fa ben poc, el 2008 era l'any mític del tripartit pel que fa a les finances de la Generalitat. Deien i escrivien «el 2008 serà l'any del dèficit zero», i ens deien derrotistes, i ens deien de tot, com ha fet avui el conseller quan els recordàvem que això no seria així, que governaven d'una manera que ho feia impossible, i que, a més a més, calia tenir present que podrien haver-hi dificultats en el context social, en el context econòmic, però vostès tossuts que tossuts, perquè són tan savis, «el 2008 serà l'any del dèficit zero».

Com ha acabat el 2008? Doncs, com sol acabar tot allò de què més presumeix i predica el tripartit: l'any del dèficit zero ha resultat ser, a l'hora de la veritat, l'any del dèficit més engrossit de tota la història de les finances de la Generalitat de Catalunya. Aquesta és la realitat, aquests són els fets, tot l'altre eren paraules. Si desgranem aquest dèficit, les dades reflecteixen unes comparatives que després de tants al·lisonaments i acarnissaments per part del tripartit amb els governs de Convergència i Unió durant molt anys, em permetrà que les comentin ni que sigui de passada. Segueixo el seu document de la liquidació, resultat comptable del pressupost. Any 2003, Convergència i Unió: 284 milions d'euros de superàvit; any 2008, tripartit: 3.135 milions d'euros de dèficit, un pèl diferent, conseller.

Despesa desplaçada de salut. Recorden els escarafalls que van fer? Ho recorden? Any 2003, Convergència i Unió, 441 milions d'euros; any 2008, tripartit, 670 milions d'euros, més despesa desplaçada en sanitat, però, atenció, cal recordar que pel mig vostès van tenir aquell lloat acord del finançament de la salut del president Zapatero i el centim sanitari. Quin ha estat el resultat de la seva gestió? Més despesa desplaçada en sanitat. O una altra dada, o la dada que ens ocupa, segons dades de dèficit SEC, any 2003, Convergència i Unió, 1.078 milions d'euros; any 2008, tripartit: 4.862 milions d'euros. Com per anar donant lliçons.

Vist això i la dimensió dels resultats d'aquest enorme dèficit sense precedents, la meua curiositat –i sabent com les gasten– era veure quina explicació donarien, i, com em temia, vostès no expliquen tota la veritat del perquè s'ha arribat aquí. Vostès han centrat l'explicació en dos motius, han buscat dos titulars que em permetran que ara i aquí els hi desmenteixi: un referit a la dimensió de l'error en la previsió i l'altre referit a les seves causes. El primer sobre la dimensió, vostès van dir –i així ho van recollir molts titulars de diari– «que es multiplica per dos el dèficit previst de la Generalitat». Mentida, es multiplica per deu, ja s'ha dit abans,

per deu, i no per dos la previsió. Vostès van presentar aquí uns pressupostos amb un dèficit previst de 468 milions d'euros i el resultat ha estat 4.862 milions d'euros. I no fa tant, i és el pitjor, conseller –i no fa tant– parlo de fa pocs mesos, vostè encara deia que el dèficit del 2008 era de 468 milions d'euros.

Segona explicació o motiu que no s'ajusta la realitat. El resultat d'aquest enorme dèficit, segons vostès, és per la baixada dels ingressos tributaris, especialment el del transmissions patrimonials per culpa de la crisi, i ja està. Doncs no és així, conseller. Dit així, tampoc és veritat, ni de bon tros. Tampoc fa falta saber massa matemàtiques i veure que quan analitzem la liquidació del 2008 al seu document veiem que la diferència entre els ingressos tributaris pressupostats i els liquidats la diferència és de menys 2.052 milions d'euros, fins a 4.800 en falten bastants, oi conseller?

Però, i si mirem la despesa? Què hi veiem? Veiem que vostès van gastar 1.306 milions d'euros més del previst. És a dir, l'any 2008 es van gastar 216.000 milions de les antigues pessetes per sobre del previst. Sort que tenen la despesa absolutament controlada, conseller, sort, perquè si no l'arriben a tenir controlada se surten de la gràfica.

I és aquí, conseller, on rau el problema. Com diu la dita, «s'ha ajuntat la fam amb les ganes de menjar», conseller. És a dir, la reducció de la recaptació sumada a una incapacitat en la gestió per una manca total de prioritització i contenció de la despesa, vostès ingressen menys del previst però, alhora, gasten molt més del previst. Com ja l'havíem avisat molts cops, és aquesta suma la que ens porta finalment a aquests números tan preocupants. No digui més que tot és culpa de la baixa d'alguns ingressos i prou, és pel descontrol i per la manca de prioritització en la despesa el que ens porta avui aquí. Perquè, és clar, quina ruïna, no?, els resultats de les mesures d'austeritat anunciades pel president de la Generalitat el juliol passat, no? Ara en veiem el resultat, no?: 4.800 milions d'euros de dèficit, que d'abaxada d'ingressos només hi ha 2.052 milions d'euros. Cap gest d'austeritat per part del Govern, conseller, al contrari, ni abans, ni ara.

El Govern tripartit, conseller, li ho hem dit molts cops, viu al marge de la crisi; en molts departaments i àmbits segueixen instal·lats en l'opulència dels millors anys econòmics. No paren, i li ho subratllo. Diu: «No ho diguin més»; doncs, jo li ho subratllo. No paren, com no han parat fins ara d'engreixar la màquina administrativa, de col·locar personal, de no prioritzar la despesa, de moltes alegries imperdonables en la despesa. No va per vostès això dels sacrificis i estrènyer-se el cinturó.

Perquè, conseller, quan a final de mes s'han de pagar quaranta mil nòmines més, que és el que vostès han engreixat l'Administració, que aquest és el seu resultat, això es nota, i molt. I no em refereixo ni a mossos ni a metges ni a mestres. I tant que es nota! Vostès han incrementat la despesa obligatòria de tal manera que no hi ha lloc per a la reducció sense prendre mesures dràstiques, que han demostrat no voler-les prendre; ni tampoc deixen marge, i aquest és el pitjor del cas, per a nova despesa per fer front a la crisi i a les seves con-

seqüències socials. I això, el resultat d'aquesta nefasta gestió i descontrol, al final qui la paga, evidentment, són els catalans i les catalanes.

I això passa, conseller, perquè no hi ha ni direcció ni decisió ni determinació ni autoritat. Sap, conseller, que el problema de fons és el defecte d'origen del tripartit. És el de sempre. És que ni el Departament d'Economia ni tan sols el mateix president tenen autoritat sobre cap dels altres departaments d'un altre color polític, perquè d'ells depèn que el president sigui president. I aquí cadascú segueix campant a la seva i fan el que volen i com volen. La darrera reunió del Govern n'és un exemple paradigmàtic: vostè i el president no van poder fer aprovar res en aquesta matèria. I així va.

I dues reflexions finals, i és el que els en fa més responsables. La primera, els pressupostos, com s'ha dit abans, es poden modificar, refer-los, si cal, si es veu a venir que això passarà; no són inamovibles. I no em digui que vostès, que tant es vanten que van ser dels primers de reconèixer això de la crisi, no em diguin que a meitat d'any no ho veien a venir, això, i que si la baixada d'ingressos era dràstica, també calia canvis dràstics en la despesa. Canvi vol dir: austeritat per un cantó i nova prioritització de la despesa per un altre.

Davant d'aquesta evidència, i abans que el dèficit del 2009 se surti de la gràfica, també, conseller, pensen refer els pressupostos d'enguany? Posaran fre a l'engreixament de l'Administració en la contractació de personal? Quan, com, en quina mesura? Pensen tallar en sec la despesa sumptuosa i la prescindible? Com, de quina manera, en quina quantitat? Prioritzaran la despesa a les noves necessitats socials i econòmiques? Com? Quan? Quines mesures?

I la darrera reflexió, que no podem passar per alt: si parlem de finances i de necessitats, clar que el tema amb majúscules és el nou sistema de finançament, el de l'Estatut. Clar que en som plenament conscients! Senyor Millo, també és aquest el tema, i tant que és el tema, també! Per un tema de justícia i ara ja per un tema de legalitat. Però una cosa no està renyida amb l'altra: més recursos i millor gestionats han de servir per reduir el dèficit fiscal i fer més coses per la gent. Però aquí el panorama no és gens afalagador.

Fixi's que amb la proposta a què s'aferra el Govern del seu partit a Madrid –«i amics», que diu el president Montilla–, el resultat no servirà ni per eixugar ni la meitat del dèficit d'enguany. La concreció d'aquest sistema de finançament està resultant ser..., i vostès s'ho deixen fer, i han comptat durant molt i molt temps amb el nostre suport, però l'han malbaratat –i ahir el president de la Generalitat el va «despreciar»–, està representant una humiliació al poble de Catalunya. No els tenen per a res; el Govern d'Espanya marca el ritme, les quanties, els calendaris, etcètera..., al marge de vostès.

Sols ens faltava sentir ahir aquí el president Montilla dient obertament que la seva estratègia segueix sent la de preferir els seus amics del PSOE d'allà que els representants del poble de Catalunya d'aquí. Per cert, vagin dient això d'«ens hem plantat», perquè peculiar manera de plantar-se aquesta del PSC fent de *palmero*

aquí i allà del president Zapatero, i llavors passa que vostès no impressionen ningú ni espanten ningú. I és el pitjor. Amb vostès, ells han perdut el respecte al poble de Catalunya. I fa temps que això ho patim.

El president Montilla ahir, definitivament, va parlar clar; va arruïnar la gesticulació del tripartit. Prioritzarà salvar Zapatero que defensar Catalunya. Primer el PSOE i després Catalunya. (*Remor de veus.*) Aquest el tema! (*Forta remor de veus.*) Per això dic que les perspectives... (*persisteix la remor de veus*), per això dic que les perspectives...

El vicepresident segon

Si us plau, senyors diputats, senyores diputades...

El Sr. Turull i Negre

...per a les finances de la Generalitat no són encoratjadors. Sí, sí, defensin; defensin el senyor Zapatero!

En definitiva, conseller...

El vicepresident segon

Senyor Turull...

El Sr. Turull i Negre

...i acabo, amb aquests pessims...

El vicepresident segon

Senyor Turull, si us plau, vagi acabant.

El Sr. Turull i Negre

En definitiva –acabo–, conseller... –president, m'han interromput, demano tres segons–, en definitiva...

El vicepresident segon

Endavant.

El Sr. Turull i Negre

...i acabo, amb aquests pessims resultats de la gestió del tripartit li demanem un canvi de rumb total. En la seva negociació de cara allà, però també en la seva gestió de cara aquí.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per a respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president. Senyors diputats..., senyor diputat, miri, sap què passa, que jo crec que no m'haig de posar a la seva alçada, i que aquesta cambra no s'ho mereix, entén? I jo crec que no li fan cap bé els que l'aplaudeixen quan vostè es degrada a si mateix. Entén? (*Remor de veus.*) No li fan cap bé, ni li fan cap bé a aquesta cambra.

Vostè acaba de fer un plantejament que és digne de figurar en primera pàgina en l'àlbum mundial de la demagògia, la irresponsabilitat i la manipulació. És un monument a la demagògia, la irresponsabilitat i la manipulació. I no utilitzo paraules més gruixudes perquè seria donar-li, a vostè, massa importància. (*Remor de veus.*)

I sap per què és pura demagògia, irresponsabilitat i manipulació tot el que vostè diu? Perquè vostè essencialment vol transmetre un doble espot publicitari –anava a dir «idea», però tinc massa respecte per les idees per utilitzar aquesta expressió. De manera que vostè ha volgut transmetre un doble espot publicitari. El primer és que aquest dèficit és un dèficit esgarriós, horrible, estratosfèric. I el segon espot és que aquest dèficit és per culpa del Govern i de l'increment... (*remor de veus i pausa*), i de l'increment de despesa. I les dues coses són senzillament, completament falses...

El vicepresident segon

Si us plau, senyor conseller, si us plau... Un moment, si us plau, senyor conseller. Els demano que deixin parlar l'honorable conseller. I en tot cas deixin per al debat les respostes. Gràcies.

El conseller d'Economia i Finances

Les dues coses, que és un dèficit esgarriós, horrible, estratosfèric, i que és per culpa del Govern i especialment de l'increment de despesa, les dues, són simplement completament falses. És a dir, les dues afirmacions són demagògiques, irresponsables i manipuladores.

És una llàstima que vostè hagi volgut rebaixar el nivell de la seva intervenció fins aquest punt. (*Pausa.*) Desgraciadament, no puc dir-li que m'ha decebut, perquè més o menys és el que n'esperava. Però és una llàstima, m'entén? Perquè hauríem pogut fer un debat en què vostè hagués dit: «Sé que la situació és la que és, que hi ha un dèficit molt important, que hi és a tot arreu, que és perquè hi ha recessió. Però a veure què podem fer tots plegats per fer-ho millor?»

Però vostè això no ho fa. I deixi'm que li digui una cosa, miri, perquè altres vegades ho ha fet i després diu: «No, és que no ho he dit.» No, no, quan es diu «és mentida» s'està pressuposant la voluntat d'enganyar d'aquell que ha fet una afirmació. I amb això s'ha d'anar amb compte. I més, aquí! Jo, de mentides, no en dic. Escoti'm, perdoni'm, m'entén? Jo no en dic, de mentides. Em puc equivocar, podem dissentir respecte a la valoració dels fets, però jo, mentides, no en dic! I demanaria als responsables de la Mesa del Parlament que en aquesta qüestió fossin curosos. Mentides, no en dic.

Vostè diu: «És mentida que fos 470..., no eren..., eren 2.000. Eren 470.» No, perdoni'm, sap per què ho està dient vostè, tot això? Sap en què es basa? Si vostè mateix ho ha dit! En el document que vam repartir nosaltres! Sí, fixi's; diu que diem mentida agafant la informació que nosaltres hem publicat en un document que és en el que vostè es basa. Està ben clar en aquell document! El dèficit que vam presentar quan vam fer

el pressupost del 2008 –any 2007– eren 470 milions. Després, aquest dèficit es va revisar, a resultes d'un acord del Consejo de Política Fiscal y Financiera de l'any passat, i es va deixar en 2.070 milions.

Però, escolti, si els hem donat les dades nosaltres! Fem el favor! Crec que tinc dret, no?, a exigir un cert respecte. Crec, no? Què vol dir «mentida» en aquesta cambra? Faci el favor! (*Forta remor de veus.*) Què vol dir? Escoltin, perdonin. No hem de deixar passar aquestes coses. (*Persisteix la remor de veus.*) No val tot –no val tot.

I ara li diré, perdoni'm, els dos espots publicitaris. Dèficit estratosfèric. Què vol dir «dèficit estratosfèric», home? Estem parlant d'un dèficit del 2,38 per cent del PIB; 10 per cent, 12 per cent, vagi mirant *por ahí*, a altres països, per sobre del 10 per cent. Això és un dèficit estratosfèric? Aquest és el missatge que hem de donar? Espot publicitari, perdoni'm! Però no tot val en política! No tot val en política, perdoni'm. (*Remor de veus.*) Grup de Convergència i Unió: no tot val en política, home! (*Forta remor de veus.*)

El president

Honorable conseller... (*Persisteix la remor de veus.*)

El conseller d'Economia i Finances

Perdoni'm...

El president

Senyores diputades, senyors diputats... Honorable conseller, un segon, si us plau.

El conseller d'Economia i Finances

...l'Estat està preveient per a aquest any...

El president

Honorable..., honorable conseller, un segon, si us plau. És una interpellació; hi ha torn per a cadascú dels qui intervenen, l'interpellant i el conseller. Els prego que intentem fer aquest debat amb la màxima tranquil·litat possible.

El conseller d'Economia i Finances

Mirin-se al mirall i diguin si s'agraden, m'entén? (*Remor de veus.*) Mirin-se al mirall. No s'hi val tot. Un 2,38 del PIB; és un dèficit perfectament raonable, inferior al que tenen la majoria de països. Perdonin-me. L'Estat farà un dèficit –el conjunt d'administracions– del 10 per cent. A la Generalitat li toca un 2,4, tenint en compte que tenim el gruix de la despesa? Tenint en compte que els nostres ingressos s'han ensorrat com s'han ensorrat. Doncs jo crec que sí, francament; precisament perquè no és un dèficit estratosfèric.

La culpa és del Govern perquè ha deixat que es disparés la seva despesa? Doncs no, miri, no és per això. Si la culpa fos d'aquest Govern, escoltin, també deu ser culpa del Govern de la Generalitat el dèficit de tots els altres països del món, oi? També deu ser culpa del

Govern de la Generalitat, perquè com que no en fan... Deu ser culpa del Govern de la Generalitat.

Per cert, avui me n'he assabentat. Fins ara no sabia que aquesta fos la posició oficial del Grup de Convergència. Voldria aclarir si ho és. Que el que s'ha de fer en una situació com aquesta és adaptar la despesa als ingressos. Ah, sí? O sigui, vostès creuen, doctrina de Convergència, hem de baixar la despesa en 4.800 milions? Tancar escoles, hospitals, mossos... (*Remor de veus.*) No, no, perdonin, això és el que hem de fer? O sigui, doctrina de Convergència: dèficit zero. Senyors, perfecte; avui ens assabentem d'alguna cosa nova. Per mi és una novetat. (*Remor de veus.*) Fins ara no sabia que el que hem de fer –aquest senyor sí, que ho havia dit algun cop– davant d'una situació de dèficit, d'ensorrament dels ingressos, és adaptar la despesa als nous ingressos. Doncs, molt bé, els únics al món, eh?, que ho diuen. Es veu que vostès encara estan a l'any 1928. Ja veuran el que passa, doncs. Espero que no tinguin ocasió de practicar-ho. Farem el que podem perquè no tinguin ocasió de practicar-ho. Per al bé del país. (*Remor de veus.*) Però no ho diu ningú. Vostè ho ha dit. Espero que no em digui mentider, no? Vostè ho acaba de dir: «Adaptar la despesa als ingressos.» Doncs, molt bé.

Miri, sap per què tenim dèficit? Perquè s'ensorren els ingressos. I miri's aquest manual o aquests powerpoints que nosaltres vam repartir, que està molt ben explicat, i ho veurà clarament. Hem fet un dèficit de 4.800 milions, dels quals 3.500 són explicats per la caiguda d'ingressos –no està malament–, i 500 era el dèficit inicial. I a la resta hi ha la inversió de més que s'ha fet a Ifercat, perquè ha anat molt bé, i, efectivament, un augment de despesa desplaçada, que és d'una vuitena part del total del dèficit. O sigui que té arguments més que sobrants per dir: «Tot és culpa que ha augmentat la despesa.» Doncs no, el dèficit augmenta no perquè s'hagi disparat el sostre de despesa, deixi'm que ho plantegi així, sinó perquè s'ha ensorrat el sòl d'ingressos. Aquí i a tot arreu –aquí i a tot arreu.

I el que estem fent és el que hem de fer, que és acceptar que la situació és la que és i que el millor que podem fer perquè no hi hagi dèficit –i jo sóc contrari als que fan del dèficit un espècie de trumfo, dèficit sempre i en tota circumstància, els fonamentalistes del «dèficit sempre»–, el millor que podem fer és ajudar que l'economia vagi bé com més aviat millor.

I perquè hi vagi, ara, efectivament, fariem molt malament de tallar aquesta despesa, la de serveis bàsics i la d'inversió. Per això no ho fem. I, per descomptat, tractar de fer tot l'esforç que puguem... Ho he dit abans. Miri, té l'avantatge que coses de les que ja he dit ara... Jo crec que és repetir la didàctica, no?, ja ho hem dit: també, donar exemple, perquè estem demanant sacrificis. N'hem de fer. Per això és important fer la retallada. Per això i per reduir el dèficit, per descomptat, i per això ho estem fent. I aquesta és la política que estem fent.

I espero que amb aquesta política estiguem, per descomptat, en condicions de tenir un dèficit encara més raonable del que tenim aquest any, sabent, escolti, hi

insisteixo, eh?, que de dèficit n'haurem de fer mentre la situació sigui la que és. Miri, ahir, el Consejo de Política Fiscal y Financiera va aprovar, precisament, un dèficit del 2,5 per cent del PIB, superior al que vam fer l'any passat, per a totes les comunitats autònomes. No deu ser cap disbarat, doncs, no?

I, finalment, el tema del finançament, al qual vostè també s'ha esplaïat utilitzant els epítets als quals és tan aficionat, li haig de dir que..., escolti'm, i ho he dit abans molt clarament, no?, no tindríem dèficit si tinguéssim un millor finançament? Sí, també tindríem dèficit. Tindríem menys dèficit? Per descomptat que tindríem menys dèficit. I estem treballant, per tant, per tenir finançament. Però això és una qüestió estructural; estem treballant per un millor finançament perquè ens pertoca un millor finançament, perquè és de justícia i perquè ho diu l'Estatut...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...i perquè ens està perjudicant el finançament que tenim ara. Però això ho fem ara que hi ha dèficit i ho fem quan no hi havia dèficit. Desgraciadament, vostè sap que aquesta és una qüestió que fa un temps que dura; va començar a plantejar-se quan encara no hi havia dèficit, i no per això érem menys exigents a defensar el que ens toca defensar. Amb tota fermesa, per descomptat, i per obtenir l'acord i el model que Catalunya té dret a tenir.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Senyor Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Conseller, sàpiga una cosa: jo quan pujo aquí dalt no tinc la mínima pretensió d'agradar-los a vostè ni al seu partit. Ho dic perquè... El que passa, que també crec –i no entraré en cada una de les coses que ha anat dient– que quan un perd els papers es posa en evidència ell mateix i en segons què no cal entrar-hi.

Miri, conseller (*l'orador mostra uns fulls a la cambra*), això són dos documents que ha presentat vostè: liquidació 2008, pressupost 2009. Liquidació 2008; vostè diu que en data 8 del X del 2008 la previsió del dèficit previst era de 2.041 milions d'euros –8 del X del 2008. Vostè va venir a aquest Parlament el 31 del X del 2008 –31 del X del 2008– i ens diu: «Dèficit 2008, 469 milions d'euros.» Això és... Vostè diu: «Jo no dic mai mentides.» Jo no dic que vostè menteixi, jo dic que vostès diuen, escriuen, anuncien el que els convé en cada moment. Per tant, conseller, nosaltres quan diem que no s'ajusten a la veritat ho diem perquè tenim la base, perquè tenim, doncs, les hemeroteques, perquè tenim aquests documents que vostè va repartint.

Conseller, jo li demanaria que d'aquest mateix document de la liquidació vostè agafés la pàgina 2.7 –el deu tenir; és seu, aquest document–: «Despeses, pressupost inicial 2008, 26.718 milions; pressupost definitiu de la despesa, 28.024 milions», és a dir, 1.306 milions més. Jo no l'estic enredant. I vostè diu: «Tenim la despesa absolutament controlada. Tot és per culpa dels menors ingressos.» Si ho diu vostè! –si ho diu vostè! Vostè sap que hi ha un descontrol de la despesa, vostè sap que no pot imposar acords de retallar despesa, de contenir despesa. Jo li he dit: «Quan baixen els ingressos, ha d'haver-hi més austeritat per part de vostès i nova prioritització de la despesa a les noves necessitats socials.» Això és el que jo li he dit i això és el que jo li repeteixo. Però vostè no té autoritat cap als altres departaments, com s'està veient aquests dies, per fer una nova prioritització, retallar segons quines despeses.

Escolti, l'ICIC, de 70 a 168 treballadors, 98 treballadors més; em pot dir quants metges i mestres i mossos hi han aquí? El Cire, de 72 a 230 treballadors; em pot dir quants metges, mestres i mossos hi han aquí? Turisme Juvenil, de 154 treballadors a 298; em pot dir quants metges, mestres i mossos hi ha aquí? Adigsa, de 234 treballadors a 357, 123 treballadors més; em pot dir quants mestres, metges i mossos hi ha aquí? Forestal Catalana, de 87 a 303 treballadors, 216 més; em pot dir quants metges, mestres i mossos hi ha aquí?

I llavors resulta que l'interventor, per indicació seva, envia una nota a tots els departaments dient que al juny se suspèn l'autorització de nova despesa però que en queden exclosos capítol 1..., diu, literalment, capítol 1 i la majoria d'organismes autònoms administratius. Però si és d'aquí d'on plora la criatura!, però si és justament d'aquí d'on plora la criatura! I vostès saben que els departaments estan corrent i corrent a gastar abans que arribi un suposat acord, que estan intentant que no arribi, perquè, com van dir l'altre dia a la roda de premsa, aquest no va ser possible. És a dir, ni vostè ni el president van tenir autoritat per poder imposar això.

I nosaltres és el que diem: austeritat per part del Govern, estrènyer-se més el cinturó i no estrènyer tant el ciutadà i nova prioritització de la despesa. Això és el que nosaltres estem dient. Vostès no coneixen el que és l'autoritat, conseller; l'autoritat i l'austeritat. Li'n vaig posar molts exemples. Vostè i jo vam fer una interpellació l'altre dia. Vostès segueixen vivint en l'autèntica opulència. Jo li'n vaig posar molts exemples. Diu: «Oh!, és que tal...» No, és que sempre en van sortint, d'exemples que vostès..., això de la crisi no va per vostès. Jo li vaig posar l'exemple de dir: «Escolti, vostè creu que en el seu departament ara vostè s'ha de gastar vuitanta mil euros, doncs, per millorar la imatge del departament i el que fa?» Home, segons per a què no m'estranyaria, però no és tant les quantitats, són els gestos.

Aquesta darrera setmana ens diuen que a Fitur la Generalitat hi va enviar quaranta-set persones: el conseller, evidentment, que hi ha d'anar, el director general segurament hi ha d'anar, però llavors la secretària, l'ajudant de la secretària, el de comunicació, l'ajudant de comunicació..., fins a quaranta-set persones. Bé, i es

van gastar, doncs, 5 milions de les antigues pessetes a dormir i prou. Diu: «No, és normal. No, és que això és petit...» No, és que no és petit: és que *això* és el gest.

O cal que li recordi tot el tema dels informes banals i innecessaris? Per cert, conseller, per molts anys, eh? Fa un any que van anunciar l'auditoria; el més calent, a l'aigüera. Vostè li reclama segons què a la Mesa del Parlament, quan vostè se salta les obligacions que tindria com a conseller de donar-nos rèdit, de donar-nos explicacions en aquest Parlament... (*aplaudiments en un sector de l'hemicicle*), i llavors sí, vostès a l'hora d'exigir i de demanar lliçons són els primers, però a l'hora de complir amb els deures això ho tenen molt oblidat.

Per tant, conseller, jo li demano que siguin més exigents amb vostès mateixos. Faci autocrítica, conseller, faci autocrítica; si tampoc costa tant! Nosaltres, d'errors, n'hem reconegut.

I finalment li diré una cosa, conseller: la teoria econòmica és molt diferent de la gestió...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Turull i Negre

Jo no li donaré lliçons de teoria econòmica, no li'n donaré, però accepti que la gestió és molt més dura. I, de crisi, aquest país n'ha tingut moltes, però els governs les han superat d'una manera molt diferent de com ho estan fent vostès.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor conseller, té la paraula. (*Pausa.*) Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president... Senyor diputat, francament, agraeixo el to que ha utilitzat en aquesta segona intervenció. I començaré per dir-li que tant de bo poguéssim tenir debats de veritat per parlar sincerament de per on podríem mirar d'ajustar més la despesa, quins serveis podríem mirar de contenir més... Perquè li asseguro que la nostra disposició és completament constructiva en aquest sentit, sabent –això sí– que, quan vostè em parla de casos concrets, puc assegurar que l'impacte sobre el conjunt desgraciadament és molt menor –molt menor–, perquè les grans despeses ja sabem on són. Però, escolti'm, si és veritat, si hem de fer sempre un esforç, hem d'estar sempre atents a pensar que quan un administra diners públics ha de ser molt més curós, no pensar: «Miri, com que són públics, escolti'm...» No, ha de ser molt més curós. I aquest Govern ho és.

Vostè ha començat posant un document... No, home, a veure, escolti'm, de nou, si això serveix per aclarir

dubtes –i haig de pensar que vostè abans, amb la confusió, ha estat una confusió, realment, doncs, fruit de..., no mal intencionada, deixi-m'ho dir així–, cada any, quan presentem el pressupost, nosaltres presentem un document, no?, que és un document cada vegada més complet, per cert, amb molta informació. I evidentment en aquest document hem de posar dades homogènies, per força; hem de fer dades homogènies, comparables amb les de l'any anterior. I sempre diem: «–Quin era el dèficit inicial que vam preveure l'any passat? –Tant. –Quin és el que preveiem aquest any? –Tant.» I això és el que vam fer l'any 2008, quan vam presentar el document del 2009. Home, escolti'm, és que vostè mateix –com li ho diria?– dona les pistes, no?, amb el que ha dit. Diu: «Vostès mateixos el 8 d'octubre van aprovar al Consejo una revisió del dèficit per a l'exercici, fins a dos mil», diu, «i, en canvi, el vint i no sé quants deien 470.» Home, no seríem tan «tontos», entén? Si feia vint dies ja l'havíem aprovat! Evidentment! Quin és el dèficit inicial del pressupost del 2008? Quatre-cents setanta. I el comparem amb el que presentem com a dèficit inicial del 2009. Sembla raonable, no? És el que vam fer, m'entén? (*Remor de veus.*)

Ara, dir-li... Escolti'm, jo comprenc que vostè no ha dit una mentida, simplement s'ha equivocat. Només li demano el mateix respecte, m'entén? Jo no dic: «Vostè ha mentit.» No ho diria mai. (*Remor de veus.*) «Mentir» vol dir la voluntat de confondre, i això..., l'únic que li demano és el mateix respecte –el mateix respecte, simplement. No digui que hem mentit –perquè vostè ha dit que hem mentit. Ara no, ara ho ha arreglat –ara ho ha arreglat–, ara, a la segona intervenció: «No s'ajusta a la veritat, no sé què, no és exactament...» Bé, molt bé, perfecte. Miri, així, encara; és el llistó, m'entén? (*Remor de veus i rialles.*) Però mentir, no.

No, sentint-ho molt... Li'n donaré les dades precises, si vol, m'entén? Però sap què passa? Que vostè diu: «La despesa era de tant, i al final el liquidat és de tant.» Cada any passa això. Però això no fa més dèficit –no fa més dèficit. Quan es fa el pressupost inicialment –jo crec que això vostè ho ha de saber, veu?– hi ha un conjunt de partides que no es pressuposten perquè són despeses que van lligades a l'obtenció d'ingressos; i quan s'obtenen els ingressos es pressuposta l'ingrés i la despesa. De manera que no surt en el pressupost inicial, perquè no es té la certesa que tindrem aquells ingressos; sí que surt en el pressupost liquidat. Perdonin: i perquè és així, vostè haurà pogut veure que la diferència entre el dèficit inicial i el dèficit final, evidentment, no conté 2.000 milions més de despesa, òbviament. I hi seria, si fos així, m'entén? De manera que, de nou, per tal que no caiguem més en aquest tipus de confusions: per què hi ha aquesta diferència entre la despesa pressupostada i la liquidada? Per aquesta raó.

L'augment de personal. Miri, l'augment de personal..., li donarem tota la informació precisa. De fet, figura en aquest document de la presentació del pressupost; allà ho podria veure vostè amb tot luxe de detall. Tot l'augment de personal és degut a personal educatiu, personal de salut, personal de seguretat, que vol dir mossos, personal de justícia, personal de presons. (*Remor de veus.*) Tot. En la resta... (*Persisteix la remor de veus.*) En la

resta, perdonin, hi ha una disminució. (*Forta remor de veus i rialles.*) Aquesta és la realitat. Quan vostè tingui interès a conèixer dades que li permetin entendre la realitat i no il·lustrar un espot publicitari, amb molt de gust les hi proporcionaré, precises i exactes, per evitar confusions, més que res.

I, respecte a un tema que vostè ha anat traient recurrentment amb aquesta sana intenció de: «Vostès ho han intentat; el president Montilla i vostès no se'n surten...», no, no, jo vaig adoptar el compromís, el dia que vaig presentar la liquidació del pressupost del 2008, que hi hauria una reducció de despesa –digui'n «retallada», digui'n «contenció», digui'n com vulgui–, per indicació del president Montilla, i ho vaig dir: «El president Montilla m'ha donat instruccions perquè ho fem. I ho farem.» I evidentment ho farem ara, m'entén? De manera que no passi ànsia (*rialles*), no passi ànsia i veurà desmentits els seus temors, en el sentit que dins del tripartit no ens entenem, hi ha dificultats i el president

–i el conseller d'Economia, en la mesura que parlem del pressupost– no acaba d'aconseguir...

El president

Honorable conseller, ha acabat el temps.

El conseller d'Economia i Finances

...que tirin endavant les polítiques que convenen al país. Ja veurà com els fets li confirmaran que no té cap motiu per tenir aquests temors.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de tres de la tarda i un minut.